

**இன்றமிழ்
இலக்கணம்
(தொல்-எழுத்து)**

உரைத்தொகுப்பு :

புலவர், பொறிஞர் சி. செந்தமிழ்ச்சேய்

“இலக்கணமா அதுவும் தமிழ் இலக்கணமா? ஐயையோஓ!
அது மிகக் கடுமையானதாயிற்றே! வேண்டவே வேண்டா!”

இப்படி ஓர் எண்ணம் எல்லார் உள்ளத்திலும் இளமையில் இருந்தே இழையோடி வருவதை எவருமே ஏற்பர். இதற்குக் கரணியம், இலக்கணம் கற்பித்த, கற்பிக்கும் பள்ளி ஆசிரியர் பெரும்பான்மையர்தம் இலக்கண அறிவுப் பற்றாக்குறையே என்பது என் கருத்து!

இக்கருத்துத் தவறாகவும் இருக்கலாம். தவறு தான் என்று இக்காலத் தமிழாசிரியர் உறுதிப்படுத்த உழைப்பரேயாயின், மிக்க மகிழ்ச்சியே. அவர் அப்படி முயல்வரேல், தமிழார்வலர் அனைவரின் நன்றிக்கும் என்றும் உரியர்.

புலவர், பொறிஞர் சி. செந்தமிழ்ச்சேய்

இன்றமிழ் இலக்கணம்

(தொல்காப்பியம் - எழுத்து)

உரைத்தொகுப்பு:

புலவர் - பொறிஞர்

சி. செந்தமிழ்ச்சேய்

மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,

கடலூர் - 607 001

நூலகம்
(Bibliographical Data)

நூல்	: இன்றமிழ் இலக்கணம்
ஆசிரியர்	: புலவர்- பொறிஞர் சி.செந்தமிழ்ச்சேய், 'சேயகம்', 25/49, துரைசாமி நகர், கடலூர் - 607 001. பேசி: 9840844300.
பொருள்	: உரைநடை
பதிப்பு	: முதற்பதிப்பு - 04.04.2018.
உரிமை	: ஆசிரியர்க்கு.
தாள்	: மேப்லித்தோ 22.5 17.5 (Demy 1/8).
எழுத்து	: 12 புள்ளி.
அளவு	: டெமி (Demy)
பக்கம்	: xii + 284 = 296.
விலை	: உருபா: 150-00.
வெளியீடு	: மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை, 14, துரைசாமி நகர், கடலூர் - 607001. பேசி: 04142 230945.
முகப்புப்படம்	: ஓவியர் இரமேசு, கடலூர்.

அச்சிடாளர்: _____

:

சபாநாயகம் அச்சகத்தார்.

176,கீழ் இரத வீதி,

சிதம்பரம். 608 001.

தொ.பே. எண்: 04144 - 223020, 223040

E-mail : sabanayagamprinters@gmail.com

என்னுரை

இந்நூல் புதிதோ, புதுமையானதோ இல்லை.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்திற்கு இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வரைந்துள்ள உரையினை முற்றும் சார்ந்து, சிறிது எளிமைப்படுத்தி, எல்லார்க்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற எண்ண ஓட்டத்தில் எழுந்த முயற்சியின் வெளிப்பாடே இந்நூல். எந்த அளவிற்கு எளிமையானது? எல்லார்க்கும் பயன்படக் கூடியது? படிப்பாரே தெளிவு படுத்தக் கூடும்.

‘இலக்கணமா? அதுவும் தமிழ் இலக்கணமா? ஐயையோ! அது மிக மிகக் கடுமையானதாயிற்றே! வேண்டவே வேண்டா!’

இப்படி ஓர் எண்ணம் எல்லார் உள்ளத்திலும் இளமையில் இருந்தே இழையோடி வருவதை எவருமே ஏற்பர். இதற்குக் கரணியம் இலக்கணம் கற்பித்த, கற்பிக்கும் பள்ளி ஆசிரியர் பெரும்பான்மையர்தம் இலக்கண அறிவுப் பற்றாக் குறையே என்பது என் எண்ணம். இது தவறாகவும் இருக்கலாம். தவறுதான் என்று இக்காலத் தமிழாசிரியர் உறுதிப்படுத்த உழைப்பரேயாயின், மிக்க மகிழ்ச்சியே! அவர் அப்படி முயல்வரேல் தமிழார்வலர் அனைவரின் நன்றிக்கும் என்றும் உரியர்.

சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்! எத்துணை இயல்பான ஏற்புடை இனிய மொழி! தமிழ் இயற்கையோடு இயைந்த மொழி. சந்திப் பிழை ஏற்படுமோ எனத் தடுமாறுவோர் ஒலித்துப் பார்ப்பின், உண்மை உணர்வர்; உளைச்சல் ஒழிவர்.

இந்நூலை எவரேனும் படிப்பரா? ஏதேனும் பயன் விளையுமா?

என்னுள் எப்போதும் எழும் இவ்வினாவைத் தள்ளி வைத்து நூலைத் தர வைத்தவர் என் இனிய நண்பர்- நற்சிந்தனையாளர் - தமிழார்வலர் பொறிஞர் சா.வேல்முருகன் ஆவர். அவரின் தூண்டுதல் இன்றி என்னால் தொடர்ந்திருத்தல் இயன்றிருக்காது.

மேலும், என் தயக்கத்தைத் தள்ளி வைப்பதற்குக் கரணியமான கடலூர்க் கவிச்சித்தர் க.பொ.இளம்வழுதியாரின் கவிதை வரிகள் கருதத் தக்கன; இவ்விடத்துக் காட்டப் பொருந்துவன.

“பாத்தி பார்த்துப் பயிரைப் பார்த்துக்
காத்துக் கிடந்து கார்பொழி யாது!
படைப்பா ளர்கள் படிப்பா ளிக்கே
உடைதைப் பதைப்போல் ஒவ்வோர் அடியும்
எழுதுவ தென்ப தியலா தொன்றாம்;
எழுத முனைவதும் ஏற்புடைத் தன்றாம்!”

- நாளங்கள்.

என் எழுத்தை எப்போதும் போல யான் எழுதும் போதே
படித்துத் தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்து என் பணியில் துணையாய்
இருந்து வருபவர், மின்வாரியத்தில் தலைமைப் பொறியாளராகப்
பணியாற்றி ஓய்வுற்ற பொறிஞர் இராச.வேதாந்தம் ஆவர். ஆறு
புதினங்களை உருவாக்கிய அருந்திறல் ஆசிரியர் அவர். ஆறு
நூல்களுமே வரலாற்றுப் பின்புலங் கொண்டவை. நங்கநல்லூர்ப்
பகுதியிலே நற்றமிழ் அமைப்புக்கள் பலவும் நல்ல பல பணிகள்
நடத்திட உறுதுணையாய் இருப்பவர். இவர் துணைக்கு என்றும் நன்றி.

மொழி வரையறைக்கு ஒரு முன்னுரை

கவிச்சித்தர் க.பொ இளம்வழுதி

75/38, முத்துச்சாலை, அண்ணா நகர்,
கடலூர்-607001, தொ.பே: 04142-221222.

“எழுத்தெனப் படுவ
அகர முதல்
னகர இறுவாய் முப்ஃ தென்ப
சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே,”

என்னும் நூற்பாத் தொடங்கிக் குற்றியலுகரப் புணரியலின்,

“கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழக்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியன் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.”

என்று முடியும் நூற்பாவரை 483 நூற்பாக்களை உள்ளடக்கிய தொல்காப்பியரின் எழுத்ததிகார இலக்கணத்தைப் பொறிஞர்-புலவர் சி.செந்தமிழ்ச் சேய் தமக்கே உரிய செப்பமான நடையில் விளக்கும் நூலைப் படைத்துக் கொடுத்துள்ளார்.

தொழில்முறைப் புலவர் பட்டி மன்றப் பேச்சாளராகிப் பணம் பார்க்க ஆர்வுற்றலையும் நாளில், பொறியியல் படித்துப் பின்னர்த் தமிழ்க்காகவே தமிழைப் படித்துத் தமிழ்நாட்டு மின்வாரியத்தில் மேற்பார்வைப் பொறியாளர் என்னும் உயர்ந்த பொறுப்பில் பணி நிறைவு செய்தவர்க்கு, இப்படியோர் இலக்கண நூலைப் படைத்துக் கொடுக்க முன்வந்த பொறுப் புணர்விற்காக நூலாசிரியரை எவ்வளவு பாராட்டினும் தகும்.

வேளாண்மையை மட்டுமே தொழிலாகக் கொண்டவர் நிலத்தைப் பண்படுத்தி வித்திட்டு, நீர் பாய்ச்சி, எரு விடுவதோடு அமைந்து விடுவதில்லை. பயிர் வளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்யும் களைகளையும் பருவம் பார்த்துப் பறிக்கச் செய்வார். அவரொப்பத் தமிழ்மொழியின் வளம், வளர்ச்சி குறித்துப் பேசுவோர், மொழியின் செப்பம் சிதையாமல் காக்கும் பணியையும் செய்யாமல் படைப்பிலக்கியப் படைப்புப் பணியோடு நின்று விடுவரேயானால், அவர்தம் நல்லெண்ணம் ‘நறுக்கரிசி’ச் சோறாகிவிடும்.

முறுக்கி வளர்க்காத மீசையாகவோ, உருக்கி வார்க்காத ஐம்பொன் சிலையாகவோ மொழி இருக்கக் கூடாது. அப்படிப் பட்ட மொழிகள் நாடோடிகளின் நாவோடுதாம் சொந்தம் வைத்துக்கொள்ள முடியும். மொழியின் வளத்திற்கும் வாழ்விற்கும் அடிப்படையான ஒழுங்குமுறையைக் கட்டிக் காப்பதே இலக்கணம். இலக்கணம்தான் ஒரு மொழியின் கற்பு, அழகு, ஒழுக்கம். இலக்கணக் கட்டமைப்பு இல்லா மொழிகள் உயர்ந்ததில்லை.

தொன்மைக்கும் செழுமைக்கும் பெயர் பெற்றுள்ள மொழிகளின் இலக்கண வரிசையில் தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்பான இடமுண்டு. உலகின் பழம்பெரும் இலக்கண ஆசிரியரான பிளாட்டோ, அரிசுடாட்டில், இடயோனீசியசு திரேக்கசு, வர்ரோ மற்றும் பாணினி போன்றோரோடு வைத்து எண்ணத்தக்க பெருமை நம் தொல்காப்பியர்க்கும் உண்டு என்கிறார் பேரா.முனைவர் ச.அகத்தியலிங்கம்.

பெருமைக்குரிய தொல்காப்பியரின் இலக்கண நூலே நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழந்தமிழ் நூல்களில் முதன்மையானது. இதன் காலம் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டென்பது அறிஞர்தம் கருத்து. இந்திய மொழிகளிலே இத்தனை நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே மரபியலையும் உள்ளடக்கிய ஒப்பற்ற இலக்கண நூலைப் படைத்துக் கொடுத்துள்ள தொல்காப்பியரின் வழி வந்தோர் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளலாம்.

சரி; அவ்வளவோடு அமைந்துவிடலாமா? கூடாது என்பதாலேயே தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை இந்நாள் இளந் தலைமுறை படிக்க வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தோடு இந்நூலைப் படைத்தளித்திருக்கின்றார் செந்தமிழ்ச்சேய்.

எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்ட தொல்காப்பியத்தின் முதல் அதிகாரம் என்பதற்காக மட்டுமன்றி, மரபு மாறக்கூடாது என்பதற்காகவும் எழுத்தை எடுத்துக் கொண்டு இலக்கணத் தொண்டுப் பயணத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

தொல்காப்பியத்தைத் தொடர்ந்து, வீரசோழியமும் நேமிநாதமும் எழுத்திலக்கணத்தை எடுத்துப் பேசி இருக்கின்றன. இலக்கணக் கொத்தும் பிரயோகவிவேகமும் சொல்லிலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியாக எழுத்திலக்கணத்திற்கு இடமளித்துள்ளன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிவஞான முனிவர், 'சொல்லதிகாரத்தைப் போன்று, எழுத்ததிகாரம் அதிகம் பயன் தராது' என்று கூறியுள்ளார். இவருடைய கருத்தைப் புறக்கணிக்காது ஏற்றிருந்தால், இந்நூல் பிறந்திருக்குமா?

எழுத்தில்லாமல் சொல் ஏது? மொழிக்குடும்பத்தின் முதற் பிள்ளையே எழுத்துத்தானே! வாயிலைத் திறவாமல் மாளிகையுள் நுழைவதெப்படி?

“சங்க காலத்திற்குப் பின்னர்ப் பாடு பொருளும் செய்யள் வகைகளும் மாறி, இலக்கியக் கொள்கை மரபு தொடர்பு அறுந்துபட்ட நிலையிலும் எழுத்தையும் சொல்லையும் பற்றிய இலக்கணக் கொள்கை மரபு தொடர்ந்து காக்கப்பட்டு வருகிறது” என்கிறார் இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவன இயக்குநர் முனைவர் இ.அண்ணாமலை. இந்தக் கருத்திற்கு வலு சேர்க்கும் வகையில், எழுத்திலக்கணத்தை எடுத்துக் கொண்டு நல்ல தமிழ் நடையில் விரித்துரைத்துள்ளார் நூலாசிரியர்.

அறிவு, ஒழுக்கத்தை நோக்கமாகக் கொண்ட ஆதி கல்விமுறை மாறித் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வியே நடைமுறைக்கு வந்த பின்னர், இலக்கணத்தின் இன்றியமையாமை புறக்கணிக்கப்பட்டு வருவதைக் கண்டு கொண்டு இருக்கிறோம். இலக்கணப் பிழை மலிந்த எழுத்தும் பேச்சும் ஏற்கப்பட்டுப் பாராட்டும் பெறுங் காலத்தில், இப்படியோர் இலக்கண நூலை வெளிக்கொணர வேண்டுமெனக் கருதிச் செயல்பட்டிருக்கும் நூலாசிரியரின் மொழிப்பற்றையும் பொறுப்புணர்வையும் துணியையும் பாராட்டியே ஆக வேண்டும்.

இனிப்பை விரும்பாதவரும் இருக்கத்தாம் செய்கின்றனர். இலக்கணம் மிகச் சிலரே விரும்பும் இனிப்பு; பலர்க்கோ, இஃது கார்ப்பு! வணிகமுறை இதழ்களின் மூன்றாந்தர மொழி நடையைப் படித்து அறியாமைச் சகதியில் அழுந்திக் கிடக்கும் நம்மவர்க்கு, இலக்கணமும் செந்தமிழ்ச்சேயின் இலக்கிய நடையும் கடினமாகத்தாம் தோன்றும். எளிமை, புதுமை என்பவற்றின் பெயரால் மொழி மரபை வளர்ப்பது அழகாய்த் தோன்றலாம், மாண்பைக் குன்றச் செய்யலாமா? ஓங்கி வளர வேண்டிய தேக்கைப் ‘போன்சாய்’ப் புதுமையால் மண்சட்டியில் வளர்ப்பது அழகாய்த் தோன்றலாம்; ஆனால், அஃது ஆக்கத்திற்குப் பயன் படுமா? தேவையான நூல், செப்பமான எழுத்து நடை! செந்தமிழ்ச்சேயின் இந்த நூல் காலத்தில் பெய்திருக்கும் மழை!

பல்கலைக் கழகங்களின் பார்வைக்கு இந்நூல் செல்ல வேண்டும். பாடத் திட்டக் குழு பார்த்தாய் வேண்டும். மாணவர் கைகளில் இந்நூல் தவழ வேண்டும். இவை, நூலாசிரியரின் பெருமையைப் பேசுதற்காக அன்று; தமிழ்மொழியின் வளம் விளங்க, நலன் பெருகவே!

செந்தமிழ்ச்சேயின் தமிழ்ப்பணியைப் பாராட்டுகிறேன். இலக்கண நூலை வரவேற்கிறேன். மொழிப்பற்று எனக்கு மட்டுமா? உங்கட்கும் உள்ளதே! வரவேற்று வாழ்த்துங்கள்.

வாழ்த்துரை

பொறிஞர் இராச.வேதாநதம்,
மின்வாரியத் தலைமைப் பொறியாளர் (ஓய்வு)
சென்னை.

“நான் மன்னன் இல்லை. ஆனால் நான் நட்பு கொண்டுள்ள புலவர்(பொறிஞர்) செந்தமிழ்ச்சேய் அவர்கள் இப்போது தொடங்கியுள்ள அத்தகைய பணியை விரைந்து முடிக்க அவரிடம் இம்மாதிரியான வேண்டுகோளை வைக்கிறேன்.”

இந்த மேற்கோள் பொறிஞர் சா.வேல்முருகன், 2008 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட என் புதினத்திற்கு அவரின் எண்ணப் பதிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டதாகும்.

அந்த வேண்டுகோளை ஏற்று முடித்து வைத்திருக்கிறார் புலவர் செந்தமிழ்ச்சேய்.

தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை விளக்குதல் என்பது எளிதான பணியன்று. அதனைத் தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். இஃது ஒரு சிறந்த சீரிய முயற்சி. அவர்க்குப் பெருமை சேர்க்கும் இன்னொரு முயற்சி. அந்த நூலைப் படிக்கும் வாய்ப்பினையும் எனக்குத் தந்தார். இதற்கு முன் நான் தொல்காப்பியத்தைத் தொட்டவன் இல்லை.. ‘நன்னூல்’ ‘யாப்பருங்கலக்காரிகை’ இவற்றோடு பழகிவிட்டேன்; அந்த அளவு இலக்கண அறிவின் துணையோடுதான் இவர் நூலைப்படித்தேன். ஆழ்ந்து படித்தேன்.

எல்லாச் சூத்திரங்களையும் அந்தந்தச் சூத்திரங்களை எழுதாமல் விளக்கிச் சொல்வது பயிற்றும் முறையில் புதிது. இதைப் படிப்பவர் அவசியம் ஒரு தொல்காப்பிய நூலைத் துணைக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் போலும். இதுவே ஆசிரியரின் எண்ணமாகக்கூட இருக்கலாம். இவர் நூல் முழுமையும் உரையாசிரியரின் நடையிலேயே இருப்பதால் அதை எளிய நடையில் எழுதி இருக்கலாமோ என என் போன்றோர் எண்ணிட இடமுண்டு.

அதே போன்று அவர் இலக்கண விதிகட்கு வழக்கத்திலுள்ள சொற்களைப் பயன் படுத்தி இருக்கலாம். தொல்காப்பியத்தில்

உள்ளவற்றையே சான்றாகக் காட்டும் போது அச்சொல் எந்த நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது என்ற குறிப்பைத் தரலாம். வழக்கொழிந்துவிட்ட சொற்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிப்பதற்குத் தேவையாகும் என்பதனால் அவற்றைமட்டும் தனியாக ஓர் அத்தியாயத்தில் தொகுத்திட்டால் அவ்விலக்கண விதிகளோடு எளிதாகப் புரிந்துகொண்டு படித்திடலாம்.

அந்த வகையில் எண்ணுப்பெயர், முகத்தல், நீட்டல், எடை, கழஞ்சு போன்ற பண்புப் பெயர்களைத் தனியாக எடுத்து இலக்கணத்தின் விதிகளின்படி பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் அறிந்துகொள்ளப் பயன்படுமாறு தரலாம். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிக்க வேண்டுமே.

பாவென்றும் கவிதை என்றும் சொல்லப்படுபவற்றைப் பாவையாகக்கொள்வோமானால் அப்பாவை அணியும் ஆடைதான் இலக்கணம். இலக்கணம் என்னும் புடவையை உடுத்தும் பெண்கூடவே சிலபல அணிகலன்களையும் சூட்டிக்கொண்டு மற்றவர் மனத்தைக், கருத்தைக் கவர்கிறார். இதனை மரபு கவிதை என்று கொள்ளலாம். சுரிதார், ஜீன்ஸ், டிஷர்ட்(பிற மொழிச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியமைக்குப் பொறுத்தருள்க) இவற்றைப் பெண்டிர் அணிந்தால் அவர்கட்கு வசதியாகவும் பார்ப்போர்க்கு அழகாகவுந் தோற்றமளிக்கிறார். அணிகலன்கள் அதிகம் சூட்டிக் கொள்வதில்லை. இந்நிலையைப் புதுக்கவிதை எனலாம். இலக்கணங்கள் இதற்குக் கிடையாதாம். அடுத்து ஹைகூ(துளிப்பா) வகை. கறந்த இடத்தையும் கரந்த இடத்தையும் மறைத்தால் போதும். கவர்ச்சி அள்ளிக்கொண்டு போகும்.

ஒவ்வொரு வகைப் பாவையும் சுவைக்க ஒரு குழு இருக்கத்தான் இருக்கிறது. இது கணினிக் காலம்; எதையும் எவரையும் குறை சொல்லமுடியாது.

தமிழ் படிக்காமலேயே ஒருவர் மேனிலைக்கு வந்துவிட முடியும் என்ற சூழலில், இலக்கியமாவது? இலக்கணமாவது? என்று தமிழையே ஒதுக்கிவிடும் மனப்பான்மை வளர்ந்து விட்டது. அதற்குக் காரணம் அரசுதான்; அரசுதான்; வேறு எவரும் இல்லை.

அந்த நாளில், ஆங்கில மொழியும் சிறப்புறக் கைவரப் பெற்றிருந்தும் பொறிஞரான ஜெயதேவன், தமிழ்ப்பற்றால் புலவர்க்குப் படித்துப் புலவராகித் தமிழன்னையின் குழந்தை என்று பொருள்படச் செந்தமிழ்ச்சேய் ஆனார்.

கவிதைத் தொகுப்பு, குறுங்காவியம், உரைநடை நாடகம், என்றெல்லாம் எழுதிவிட்டு, வரலாற்றுப் புதினம் ஒன்றையும் எழுதினார். அது அவர்க்குத் தமிழக அரசின் இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்றுத் தந்தது. அடுத்து முழுக்க முழுக்க வெண்பாவில் ஒரு காதல் காவியத்தைக் 'காதற்களி வெண்பா' என்ற பாவியமாய் ஆக்கித் தந்திருக்கிறார். அடுத்து அவர் எழுதிய வரலாற்று நாடகப் பாவியம் "செம்பியன் தமிழவேள்" தமிழக அரசின் முதற்பரிசைப் பெற்றுத் தந்தது.

இஃதன்றி, ஆங்கிலத்தில் வழங்கிவந்த \வருகிற ஆட்சிச் சொற்களுக்குத் தமிழ்ச் சொற்களையும் ஆங்கிலத்தில் வழங்கிவருகிற தொழில் நுட்பச் சொற்களுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்களைத் தொகுப்பதிலும் பெரும் பங்காற்றி அவற்றினை உருவாக்கி வெளியிட்டும் இருக்கிறார். இவ்வளவையும் கூடவே இருந்து பார்த்தும் உதவியும் வந்த பொறிஞர் சா.வேல்முருகன், அவரைத் தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை விளக்கி ஒரு நூல் எழுதும்படிக் கேட்டுக் கொண்டதில் வியப்பே இல்லை. அதை ஏற்றுப் புலவர் இலக்கணநூல் படைத்ததிலும் வியப்பில்லை.

இந்நூலை நான் முழுமையாகப் படித்து அவ்வப்போது எனக்கு ஏற்பட்ட ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்தேன். பெரும்பாலும் பேசப்படுகின்ற வல்லெழுத்து மிகும் மிகா இடங்கள் பற்றிய நிலையை நன்கறிந்தவர் ஆகையால் அது பற்றி நிறைவாகவே சொல்லியிருக்கிறார்.

'கள் மயக்கம்' என்ற கட்டுரையை எழுதி, உயர்திணைப் பன்மை விகுதியாகக் 'கள்' என்பதைக் காலப் போக்கில் பின்னர் வந்த இலக்கண நூல்களிலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டனவற்றை இவர் ஒப்ப மறுத்துள்ளார். தொல்காப்பியம் மட்டுமே இவர் படித்தொழுகின்ற இலக்கண நூலாம்.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர் பயன்படுத்திய அதே எடுத்துக் காட்டுக்களையும் அவர் பயன்படுத்தியவை புலவர்க்கே புலனாகும் சில, ஏன் பல சொற்களையும் இந்நூலாசிரியர் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். என்னைப் போன்ற ஆர்வலர்க்கு அச்சொற்களுக்குப் பொருள் புரிவதில்லை. அப்படி ஓரிரு சொற்களுக்குப் பொருளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் இடர்ப்பாட்டைத் தவிர்க்க அச்சொற்களின் பொருளை ஆங்காங்கே தந்திட வேண்டும் என்பது என் கருத்து (நான் ஓரளவு புரிந்துகொண்டு படித்தேன்).

அவருடைய நீண்ட நாள் வேட்கையை ஓரளவு நிறைவேற்றியிருக்கிறார் என்றே கொள்ளவேண்டும். திருக்குறளைப் படிப்போர், அதைப்பற்றிப் பேசுவோர் அறத்துப் பால், பொருட்பால் மட்டும் தேர்ந்து காமத்துப்பாலை ஒதுக்கிவிடுகின்றனர். தொல்காப்பியத்தில் அகப்பொருள் மட்டுமின்றிப் புறப்பொருள், செய்யுளியல் போன்றவையும் உள்ளன. அவற்றையும் அவர் எழுதி முழுமையாக்கித் தர வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்.

அவருடைய இச்சீரிய முயற்சிக்கு என் பாராட்டுக்கள். வாழ்த்துக்கள்.

இவண்,
அன்புடன்,
இராச.வேதாந்தம்.

1. நூல் மரபு

எழுத்தின் இலக்கணத்தை எடுத்து விளக்குவதால், இந்த இயல் 'நூல் மரபு' எனப் பெயர் பெற்றது.

எழுத்து எனப்படுவது ஓசை. அது தன்னையே உணர்த்தியும் சொற்கு உறுப்பாய் இயைந்தும் நிற்கும். எழுதப்படுவது எழுத்தெனப்படினும் ஓசையின் குறியீடே - வரிவடிவே அதுவாகும்.

தமிழில் ஓர் எழுத்திற்கு ஓர் ஓசையே உண்டு. ஒரெழுத்துத் தன் ஓசையில் குறைந்தோ, கூடியோ ஒலித்தல் என்பது, அதைச் சார்ந்துவரும் மற்ற எழுத்துக்களைப் பொருத்தது.

இந்த இயலில் விளக்கப்படுபவை யாவும் தனி நின்ற எழுத்துக்களைப் பற்றியவையே. இத்தனி நின்ற எழுத்துக்களின் இலக்கணம் எண், பெயர், முறை, அளவு, வடிவு, மயக்கம் என ஆறு வகையாகப் பிரித்துக் கீழே விளக்கப் படுகிறது.

1. எழுத்துக்களின் எண் (தொகை):

தமிழ் மொழியில், 'அ' முதலாய் 'ஔ' இறுதியான பன்னிரண்டும் உயிர் எழுத்துக்கள். 'க்' முதலாய் 'ன்' இறுதியான பதினெட்டும் மெய் எழுத்துக்கள். ஆக, உயிர், மெய் இரண்டும் சேர்ந்து முப்பது எழுத்துக்கள் உள்ளன.

இம்முப்பது எழுத்துக்களும் தாமே தனித்து வரும் ஆற்றல் உடையவை. ஆதலால், இவையே எழுத்துக்கள் என்ற சிறப்பைப் பெறுவன.

இம்முப்பது எழுத்துக்களே அல்லாது, தனித்துத் தாமே வரும் ஆற்றல் இல்லாத, பிற எழுத்துக்களைச் சார்ந்தே வருதலைத் தமக்கு இயல்பாக உடைய மூன்று வேறு எழுத்துக்களும் உள்ளன. அவை சார்பெழுத்துக்கள் எனப்படுவ. அவை அத்துணைச் சிறப்பு உடையன அல்ல.

“எழுத்தெனப் படுப

அகர முதல

னகர இறுவாய் முப்பஃ தென்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே.”

- நூற்பா: 1.

தனித்துத் தாமே வரும் ஆற்றல் இல்லாத, பிற எழுத்துக்களைச் சார்ந்தே வருதலைத் தமக்கு இயல்பாக உடைய அம்மூன்றாகிய சார்பு எழுத்துக்கள், i. குற்றியலிகரம், ii. குற்றியலுகரம், iii. ஆய்தம் என்பனவாம்.

“அவைதாம்

குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன.” - நூற்பா: 2.

எனவே, இம்மூன்றும் சேர, எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்று என்ப.

2. எழுத்துக்களின் பெயர்:

அ. உயிர் எழுத்துக்கள்:

எழுத்துக்கள் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் அம்முப்பது எழுத்துக்களில்,

‘அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஔ, ஓள’ ஆகிய பன்னிரண்டும் உயிர் எழுத்துக்கள் எனப்படுவ.

“ஔகார இறுவாய்ப்

பன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப.” - நூற்பா: 8.

ஆ. மெய் எழுத்துக்கள்:

‘க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன்’ ஆகிய பதினெட்டும் மெய் எழுத்துக்கள் எனப்படுவ.

மெய் எனினும் புள்ளி எனினும் ஒற்று எனினும் ஒன்றே.

“னகார இறுவாய்ப்

பதினெண் ணெழுத்தும் மெய்யென மொழிப.”

- நூற்பா: 9.

வேறு குறியீடுகள்:

உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டுள்,

‘அ, இ, உ, எ, ஒ’ ஆகிய ஐந்தும் குற்றெழுத்துக்கள்;

‘ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ’ ஆகிய எஞ்சிய ஏழும் நெட்டெழுத்துக்கள்.

இவற்றை முறையே குறில் என்றும் நெடில் என்றும் குறிப்பதும் உண்டு.

குற்றெழுத்தின் இனமில்லாத ஐகார ஒளகாரங்கள், தாம் ஒலிக்கும் கால அளவு - மாத்திரை ஒப்புமையால் நெட்டெழுத்து எனப்பட்டன.

மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டுள்,

‘க், ச், ட், த், ப், ற்’ என்ற ஆறும் வல்லினம்;

‘ங், ஞ், ண், ந், ம், ன்’ என்ற ஆறும் மெல்லினம்;

‘ய், ர், ல், வ், ழ், ள்’ என்ற ஆறும் இடையினம் ஆகும்.

“வல்லெழுத்து என்ப கசட தபற.” - நூற்பா: 19.

“மெல்லெழுத்து என்ப ஙருண நமன.” - நூற்பா: 20.

“இடையெழுத்து என்ப யரல வழள.” - நூற்பா: 21.

மெய்யெழுத்துக்களில் நெட்டெழுத்து என்றும் குற்றெழுத்து என்றும் தனியே குறியீடு இல்லை. உயிர்களில் நெட்டெழுத்து ஏறிய மெய் (உயிர்மெய்) நெட்டெழுத்தாயும் குற்றெழுத்து ஏறிய மெய் (உயிர்மெய்) குற்றெழுத்தாயும் குறிக்கப் படும்.

இ. உயிர்மெய் எழுத்துக்கள்:

உயிரானது உடலிடத்து வந்து ஒன்றுவது ஒப்ப, உயிர் எழுத்துக்கள் மெய் எழுத்துக்களோடு பொருந்தி, உயிர்மெய் எழுத்துக்களாய் அமைவ.

பன்னிரண்டு உயிர்களும் பதினெட்டு மெய்களோடு கூட, இரு நூற்றுப் பதினாறு (12 டு 18 = 216) உயிர்மெய்களாக வருவ.

உயிர், மெய்யோடு பொருந்தி உயிர்மெய்யாய் நிற்பினும் அவ்வுயிரின் இயல்பாம் அளவும் (மாத்திரை) குறியும் (குறில்-நெடில்) திரியாது உயிர்மெய்க்குப் பொருந்தி நிற்கும்.

“மெய்யோ டியையினும் உயிரியல் திரியா.” - நூற்பா: 10.

ஈ. சார்பெழுத்துக்கள்:

தனித்துவரும் ஆற்றல் தமக்கில்லாத, பிற எழுத்துக்களைச் சார்ந்தே வருவதான, அத்துணைச் சிறப்புடையவை அல்ல என்று முற்கூறப்பட்ட குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய இம்மூன்றும் சார்பெழுத்துக்கள் என்று பெயர் பெறுவ.

ஆய்தம் எனினும் தனிநிலை எனினும் முப்பாற் புள்ளி எனினும் ஒன்றே.

3. எழுத்துக்களின் முறை:

‘அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ’ என்பது உயிர் எழுத்துக்களின் வரிசை முறை.

‘க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன்’ என்பது மெய் எழுத்துக்களின் வரிசை முறையாகும்.

4. எழுத்துக்களின் அளவு:

இயல்பாகக் கண்ணிமைத்தற்கும் விரல் நொடித்தற்கும் ஆகும் காலக் கழிவின் அளவே மாத்திரை என்ற ஒலி அலகாகும். இம் மாத்திரை அளவு கொண்டே எழுத்துக்கள் ஒலிக்கும் கால அளவு கணக்கிடப் படுகிறது. மாத்திரை எனினும் அளவு எனினும் ஒன்றே.

**கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாறே.”**

- நூற்பா: 7.

அ. உயிரெழுத்துக்களின் அளவு:

உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டுள், ‘அ, இ, உ, எ, ஒ’ என்ற எழுத்துக்கள் ஐந்தும் ஒரு மாத்திரை கால அளவு ஒலிக்கும் குற்றெழுத்துக்கள் ஆகும்.

“அவற்றுள்

அ இ உ

எ ஒ என்னும் அப்பால் ஐந்தும்

ஔரளவு இசைக்கும் குற்றெழுத்து என்ப.”

- நூற்பா: 3.

குற்றெழுத்துக்கள் ‘அ, இ, உ, எ, ஒ’ ஒழிந்த எஞ்சிய ‘ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ, ஐ, ஔ’ என்ற ஏழும் இரு மாத்திரை கால அளவு ஒலிக்கும் நெட்டெழுத்துக்கள் ஆகும்.

“ஆ ஈ ஊ ஏ ஓ

ஐ ஔ என்னும் அப்பால் ஏழும்

ஔரளவு இசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப.”

- நூற்பா: 4.

ஆ. தனி மெய் அளவு:

மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டின் ஒலிப்பளவு ஒவ்வொன்றும் அரை மாத்திரை ஆகும்.

“மெய்யின் அளவே அரையென மொழிப.”

- நூற்பா: 11.

மெய்க்கு வன்மை, மென்மை, இடைமை என்ற தன்மைகள் உண்டே ஒழிய, நெடுமையும் குறுமையும் இன்மை கொள்க.

இ. சார்பெழுத்துக்கள் அளவு:

குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் எனப்படும் சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றும் தனி மெய்களின் அளவு போன்றே ஒவ்வொன்றும் அரை மாத்திரை பெறும்.

“அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே.”

- நூற்பா: 12.

ஈ. உயிர்மெய் அளவு:

உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்து உயிர்மெய் ஆவ. மெய்கள் தம்மேல் ஏறிய உயிர்களின் மாத்திரை அளவே கொண்டு, உயிர்மெய்களின் மாத்திரை அளவுகளாய் வருவ.

உ. எழுத்துக்கள் ஒலிப்பு நீட்டம்:

ஓரெழுத்துத் தனித்து நின்று, குற்றெழுத்தாயின் ஒரு மாத்திரையும் நெட்டெழுத்தாயின் இரண்டு மாத்திரையும் அளவு கொள்ளும். இரண்டு மாத்திரையின் மிக்குத் தனித்து ஓரெழுத்து அளவு பெறுவதில்லை.

“மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத் தின்றே.”

- நூற்பா: 5.

செய்யுளிலும் வழக்கிலும் ஓசையும் பொருளும் வேறுபடுதல் காரணமாக, ஓரெழுத்து (நெடில் மட்டும்) இரண்டு மாத்திரை அளவினும் மிக்கு ஒலித்தல் உண்டு. அப்படி நீண்டு ஒலிக்க வேண்டுமாயின், தேவையான அளவு ஓசை தரக்கூடிய எழுத்துக்களைக் கூட்டி ஒலிக்கவும் எழுதவும் செய்ய வேண்டும்.

ஓரெழுத்து மூன்றும் அதற்கும் மிக்கும் மாத்திரை அளவில் ஒலித்தல் வேண்டின், மிகும் ஒலி அளவிற்கு ஏற்ப, எழுத்துக்களைக் கூட்டி ஒலித்தல் - எழுதல் வேண்டும்.

எ-கா: ‘ஆஅ’ - மூன்று மாத்திரைகள் பெற்றன.

‘செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு’- (குறள். 1200) - நான்கு மாத்திரைகள் பெற்றன.

“நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளவு உடைய

கூட்டி எழுதல் என்மனார் புலவர்.”

- நூற்பா: 6.

ஊ. மகரக் குறுக்கம் அளவு:

மற்றோர் எழுத்தினது ஓசையின்கண் மகர மெய், தன்னளவான அரை மாத்திரையினின்றும் குறைந்து, கால் மாத்திரையாய் ஒலித்தல் சிறுபான்மை உண்டு.

எ-கா: போன்ம்.

**“அரையளபு குறுகல் மகரம் உடைத்தே
இசையிடன் அருகும் தெரியும் காலை.”**

- நூற்பா: 13.

5. எழுத்துக்களின் வடிவு:

அ. மெய்யெழுத்துக்களின் வடிவு:

தனி மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டும் மேலே புள்ளி பெற்று எழுதப்படுவ.

எ-கா: ‘க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன்’ என வருவ.

“மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்.”

- நூற்பா: 15.

முற்காலத்தில், மகர மெய், புறத்துப் பெறும் புள்ளியொடு உள்ளும் புள்ளி பெற்று எழுதப் பெற்றது. உட்புள்ளி இல்லாதது பகர மெய் வடிவாம்.

“உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே.”

- நூற்பா: 14.

இதே போல் முற்காலத்தில் எகர ஏகார, ஓகர ஓகாரங்கட்கு இடையே வேற்றுமை தெரியும் பொருட்டு எகர, ஓகரங்கள் புள்ளி இட்டு எழுதப் பெற்றன. ஏகார, ஓகாரங்கள் அப்புள்ளி இன்றி எழுதப் பெற்றன.

“எகர ஓகரத் தியற்கையும் அற்றே.”

- நூற்பா: 16.

ஆ. உயிர்மெய் எழுத்துக்களின் வடிவு:

புள்ளியைத் தமக்கு இயல்பாக உடைய பதினெட்டு மெய்களும் உயிரோடு சேர்ந்து உயிர்மெய்யான இடத்து, எல்லா மெய்களும்,

i. அகரத்தோடு சேர்ந்தவழித் தம் புள்ளிகள் நீங்கப் பெற்று, முன்னை வடிவமே பின்னும் தம் வடிவமாக அகர ஒலியோடு கூடி உயிர்மெய்யாய் ஒலிப்ப.

மேல் பொருந்திய புள்ளிகள் நீங்கப்பெற்று முன்னர் வடிவே வடிவாகி உயிர்மெய்களாய் அகரமோடு ஒலித்தல்:

‘க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந, ப, ம, ய, ர, ல, வ, ழ, ள, ற, ன’ என வருவ.

ii. அகரம் நீங்கலான பிற பதினொரு உயிர்களோடும் சேர்ந்து உயிர்மெய்களானவழித் தம் புள்ளிகள் நீங்கப் பெற்று, வடிவம் திரிந்து வேறுபட்டு, ஒலிப்ப.

வடிவு திரிந்து வேறுபட்டு, ஒலித்தலாவது:

கி, கீ - மேல் விலங்கு பெற்றன;

கு, கூ - கீழ் விலங்கு பெற்றன;

கெ, கே - பக்கம் கோடு பெற்றன;

கா, நா - பக்கம் கால் பெற்றன;

கொ, கோ, நொ, நோ - பக்கம் கோடும் காலும் உடன் பெற்றன;

கை, வை - குறி பெற்றன;

கௌ, வெள - கோடும் குறியும் உடன் பெற்றன.

“புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும்
உருஉரு ஆகி அகரமோடு உயிர்த்தலும்
ஏனை உயிரொடு உருவுதிரிந்து உயிர்த்தலும்
ஆயிர் இயல உயிர்த்தல் ஆறே”

- நூற்பா: 17.

இ. சார்பெழுத்துக்களின் வடிவு:

i. குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆகியவற்றிற்குத் தனி வடிவங்கள் இன்று இல்லை. இகர, உகர உயிர்கள் ஏறிய உயிர்மெய்களின் வடிவுகளே முறையே இவற்றின் வடிவுகளாம்.

ii. ஆய்தம் அடுப்பின் மூன்று கொம்மைகளைப் போல் - ஓ - மூன்று புள்ளிகளை உடைய வடிவை உடையது.

ஈ. உயிர்மெய் ஒலித்தல் இயல்பு:

உயிர்மெய்கள் பிறர்க்குக் கேட்க ஒலிக்கப்படும்போது, மெய்யெழுத்துக்களின் ஓசை முன்னர்த் தோன்ற, உயிர்களின் ஓசை பின்னர்த் தொடர்வதாகும். அஃதாவது, உயிர்மெய்களைப் பிரிக்குங் காலத்துங் கூட்டுங் காலத்தும் மெய் முன்னராகவும் உயிர் பின்னராகவும் ஒலிக்கக் கொள்க என்பதாம்.

எ-கா: க → க் + அ.

“மெய்யின் வழியது உயிர்தோன்று நிலையே.”

- நூற்பா: 18.

6. எழுத்துக்களின் மயக்கம் - மெய்ம்மயக்கம்:

ஓர் எழுத்துப் பிற எழுத்தோடும் தன் எழுத்தோடும் சேரும் கூட்டம், மயக்கம் எனப்படும். மயக்கம் எனினும் கூட்டம் எனினும் ஒன்றே.

எழுத்துக்கள் ஒன்றோடு ஒன்றாய்த் தொடர்ந்து சொல்லாய் வரும். அப்படி ஒரெழுத்தோடு ஒரெழுத்துக் கூடி வரும் பொழுது, தம்மொடு தாமே வருவனவும் தம்மொடு பிறவே வருவனவும் தம்மொடு தாமும் பிறவும் வருவனவும் என மூன்று வகைப்படும்.

உயிர், மெய், உயிர்மெய் ஆகிய மூவகை எழுத்தினையும் உறழ்ச்சி வகையான் உறழ், ஒன்பது வகை மயக்கங்கள் ஆகும். எனினும் வரையறை உடைய தனி மெய்யோடு தனி மெய் கூடும் மெய்ம்மயக்கம் மட்டுமே இங்குக் கூறப்படுகிறது. மற்றவற்றிற்கு வரையறை இல்லை.

i. உயிர் உயிருடன் சேர்ந்து வருதல் இல்லை.

ii. உயிர்மெய் முன் உயிர்மெய் கூடி வருதற்கு வரையறை இல்லை.

iii. தனி மெய் எழுத்துக்களோ, தம்மொடு தாமே வருவனவும் தம்மொடு பிறவே வருவனவும் தம்மொடு தாமும் பிறவும் வருவனவும் என மூன்று திறனாக வந்து மயங்கும்.

வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என மூவாறாக வகுக்கப் பெற்ற மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டும் எழுத்துக்களாகத் தொடர்ந்து சொல்லாக வழங்குமிடத்துத் தனிமெய் பிற மெய்யோடு மயங்கும் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கமும் தனிமெய் தன் முன்னர்த் தானே வந்து மயங்கும் உடனிலை மெய்ம்மயக்கமும் என இரு வகைப்படும்.

அ. தனிமெய் தன் மெய்யோடு மயங்கும் - சேரும் கூட்டம் உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும்.

ஆ. தனிமெய் பிற மெய்யோடு கூடும் கூட்டம்- மெய்ம்மயக்கம் - வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும்.

“அம்மூ வாரும் வழங்கியல் மருங்கின்
மெய்ம்மயங் குடனிலை தெரியுங் காலை.”

- நூற்பா: 22.

அ. உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் (தனிமெய் தன்மெய்யோடு கூடல்):

மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டில், ‘ர, ழ’ நீங்கலாக மற்ற பதினாறு

எழுத்துக்களும் தம்முன் தாமே வந்து சேர்தற்கு உரியவாம். 'ர, ழ' இரண்டும் தம்முன் தாம் வாரா.

எ-கா: காக்கை, அங்ஙனம், மொச்சை, மஞ்ஞை, கட்டு, கண்ணகி, நத்தை, அந்நாள், அப்பா, அம்மா, கொய்யா, நல்ல, கொவ்வை, உள்ளம், பற்று, முன்னம்.

“மெய்ந்நிலைச் சுட்டி னெல்லா வெழுத்துந் தம்முற் றாம்வருஉம் ரழவலங் கடையே.”

- நூற்பா: 30.

மெய்யெழுத்துக்களில் 'க, ச, த, ப' ஆகிய நான்கு எழுத்துக்கள் தம்முன் தாம் மட்டுமே வருவ; இவற்றோடு மற்ற மெய்கள் வந்து மயங்குதல் இல்லை.

'ர, ழ' ஆகிய இரு மெய்களும் தம்முன் தாம் வாரா; மற்ற மெய்களே வந்து மயங்குவ.

எனவே, 'க, ச, த, ப, ர, ழ' நீங்கலான மற்ற பன்னிரண்டு எழுத்துக்களும் தம்முன் தாமும் தம்முன் பிற மெய்களும் வந்து மயங்குவ என்பதாம்.

ஆ. மெய்ம்மயக்கம் (வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்):

தம்முன் தாமே அன்றிப் பிற மெய்களோடு மயங்கா என்ற 'க, ச, த, ப' என்னும் வல்லின மெய்கள் நான்கும் நீங்கலான பிற பதினான்கு மெய்களே, பிற மெய்களோடு கூடி - மயங்கி வருவ.

1. சொற்களின் இடையே வரும் 'ட, ற, ல, ள' என்னும் நான்கு மெய்களின் முன்னர்க் 'க, ச, ப' என்ற மூன்று மெய் எழுத்துக்களே வந்து மயங்கற்கு - கூடற்கு உரியவாம்.

எ-கா: வெட்கம், மாட்சி, காட்பு;
கற்க, முயற்சி, கற்பு;
செல்க, ¹வல்சி, இயல்பு;
கொள்க, நீள்சினை, கொள்ப.

“டறலள என்னும் புள்ளி முன்னர்க் கசப என்னும் மூவெழுத் துரிய.”

- நூற்பா: 23.

மேலவற்றுள், 'ல, ள' என்னும் மெய்களின் முன்னர்க் 'க, ச, ப' என்ற மெய்களே அன்றி, 'ய, வ' என்ற மெய்களும் வந்து மயங்கும்.

எ-கா: கொல்யானை, செல்வம்;
வெல்யானை, கள்வன்.

**“அவற்றுள்
லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்.”**

- நூற்பா: 24.

2. சொற்களின் இடையே வரும் ‘ங, ஞ, ண, ந, ம, ன’ என்னும் ஆறு மெல்லின மெய்களின் முன்னர், அவ்வவற்றிற்கு இனங்களாகிய ‘க, ச, ட, த, ப, ற’ என்ற வல்லின மெய்கள் முறையே வந்து மயங்கும்.

எ-கா: தங்கம், வஞ்சம், கண்டன், கந்தன், கம்பன், மன்றல் என வரும்.

தெங்கு, பிஞ்சு, வண்டு, பந்து, கம்பு, கன்று எனக் குற்றியலுகரமும் வருவ.

**“ங்ருண நமன எனும்புள்ளி முன்னர்த்
தத்தம் மிசைகள் ஒத்தன நிலையே.”** - நூற்பா: 25.

i) மேலவற்றுள், ‘ண, ன’ என்னும் மெய்களின் முன்னர், முறையே அவற்றின் இனங்களாகிய ‘ட, ற’ என்ற மெய்களே அன்றிக், ‘க, ச, ஞ, ப, ம, ய, வ’ என்ற ஏழு மெய்களும் வந்து மயங்குதல் உண்டு.

எ-கா: காண்க, வெண்சாந்து, வெண்ஞாண், பண்பு, வெண்மை, மண்யாறு, மண்வயல்; என்க, புன்செய், மென்ஞாண், அன்பு, இன்மை, இன்யாழ், இன்வரவு.

**“அவற்றுள்
ணனஃகான் முன்னர்க்
கசரூப மயவவ் வேழு முரிய.”** - நூற்பா: 26.

ii) மேலும், ‘ஞ, ந, ம, வ’ என்னும் மெய்களின் முன்னர், ‘ய’ என்னும் மெய் பொருந்தி மயங்குதற்கு உரியது.

எ-கா: தெவ்யாது.

அக்காலத்து இவ்விதிப்படி இயைந்து வழங்கிய சொற்கள் இருந்து, இக்காலத்து அவை வழக்கில் இறந்தன என்பதால் அவை அனைத்தும் இங்குக் காட்டற்கில்லை.

**“ஞநமவ என்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகான் நிறறல் மெய்பெற் றன்றே.”** - நூற்பா: 27.

iii) ‘ம’ என்னும் மெய்யின் முன்னர், மேலே (நூற்பா - 25, 27) விதிக்கப் பெற்ற ‘ப, ய’ என்ற மெய்களே அல்லால், ‘வ’ என்ற மெய்யும் வந்து மயங்கும்.

இவ்விதிக்கும் காட்டு இக்காலத்து இறந்தன.

“மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.”

- நூற்பா: 28

3. ‘ய, ர, ழ’ என்னும் மெய்களின் முன்னர்ச், சொற்கு முதலெழுத்தாக வரற்கு உரியவாகிய ‘க, ச, த, ப, ஞ, ந, ம, ய, வ’ என்ற ஒன்பது மெய்யெழுத்துக்களும் ‘ங’ என்ற மெய்யும் வந்து நின்று மயங்கும்.

எ-கா: ஆய்க, எய்சிலை, ஆய்தல், ஆய்பவை, பாய்ஞுகிழி¹,
காய்நெல், வாய்மை, செய்யாறு, தெய்வம், வேய்ஙனம்;
தேர்க, வார்சிலை, சேர்தல், நேர்பவை, நேர்ஞுகிழி,
கூர்நுனி, நேர்மை, போர்யானை, சேர்வல், வேர்ஙனம்;
வாழ்க; வாழ்சேரி; வீழ்தல்; ஆழ்பவை; வாழ்ஞுண்டு;
ஆழநர்; ஏழ்மை; வீழ்யானை; வாழ்வு, வீழ்ஙனம்.

**“யரழ என்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்.”**

- நூற்பா: 29.

எழுத்துக்கள் - பிற மரபுகள் :

அ. சுட்டெழுத்துக்கள் :

ஒரு பொருளைச் சுட்டிக் குறிக்கப் பயன்படும் எழுத்துக்கள் சுட்டெழுத்துக்கள் ஆகும்.

உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டில் குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தில், ‘அ, இ, உ,’ என்ற மூன்றும் சுட்டெழுத்துக்களாம்.

எ-கா: அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன்.

“அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.” - நூற்பா: 31.

ஆ. வினா எழுத்துக்கள் :

உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டில் நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழுள், ‘ஆ, ஏ, ஓ’ என்ற மூன்றும் வினா எழுத்துக்களாம்.

எ-கா: அவரா இவர்? யாரே இவர்? அவரோ இவர்?

ஏகாரம் இறுதியில் மட்டுமன்றி சொல் முதலிலும் வினாவாக வரும்.

எ-கா: ஏன்? ஏது?

“ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினா.” - நூற்பா: 32.

குற்றெழுத்துக்களில் 'எ' என்ற ஒன்றும் யகர ஆகாரமும் வினா எழுத்தாம்.

எ-கா: எவன் இவன்? யாவன் இவன்?

அளபிறந்து உயிர்த்தல்:

நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழும் இரண்டு மாத்திரைகளும் குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தும் ஒரு மாத்திரையும் மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டும் சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றும் அரை மாத்திரையும் பெறுமென்று முன்னர் விதிக்கப்பட்டது. இவ்வெழுத்துக்கள், தம் விதிக்கப் பெற்ற ஓசை அளபினின்றும் மிகுந்தும் நீண்டும் ஒலித்தல், ஓசையோடு பொருந்திய நால்வகைச் செய்யுட்கண் உண்டு.

எ-கா:

'வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி.'

'பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறெனவும்
உரைத்தனரே.'

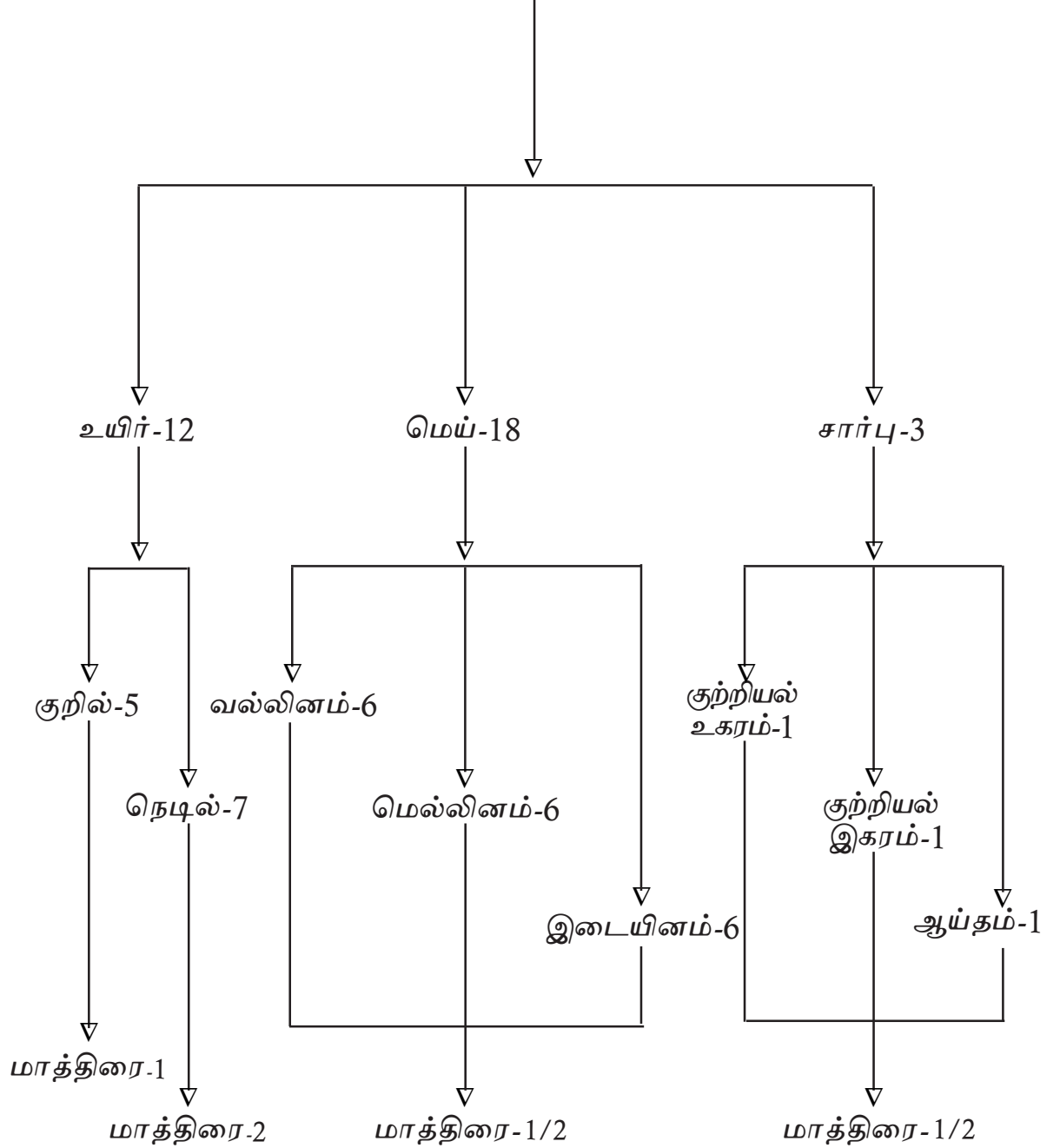
கலித்தொகை - 11

**“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா: 33.

இவ்வியல் தொகுப்பு

எழுத்துக்கள்

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்

தனிமெய்	இம்மெய்யோடு மயங்கும் பிற மெய்கள்
ட	க, ச, ப
ற	க, ச, ப
ல	க, ச, ப, ய, வ
ள	க, ச, ப, ய, வ
ங	க
ளு	ச, ய
ண	ட, க, ச, ளு, ப, ம, ய, வ ந த, ய
ம	ப, ய, வ
ன	ற, க, ச, ளு, ப, ம, ய, வ
வ	ய
ய	க, ச, த, ப, ளு, ந, ம, ய, வ, ங
ர	க, ச, த, ப, ளு, ந, ம, ய, வ, ங
ழ	க, ச, த, ப, ளு, ந, ம, ய, வ, ங

உடனிலை மயக்கம்

‘ர, ழ’ அல்லாத பிற பதினாறு மெய்களும் தம்முன் தாமே வந்து மயங்கற்கு உரியன.

ஈரொற்று உடனிலை மயக்கம்

‘ய, ர, ழ’ என்ற மூன்று மெய்யெழுத்துக்களில் ஒன்று முன்னே ஒற்றாய் நிற்க, அவற்றின் பின்னே, ‘க, ச, த, ப, ங, ளு, ந, ம’ க்களில் ஒன்று ஒற்றாய் வந்து ஈரொற்றாய் (நூற்பா: 48) நிற்ப.

(‘க, ச, த, ப’ மெய்கள் தம்முன் தாமே வந்து மயங்கும்; பிற மெய்களோடு கூடி வாரா. ‘ர, ழ’ இரண்டும் தம்முன் தாம் வந்து மயங்கா; பிற மெய்களே வந்து கூடுதற்கு ஆவன. எனவே, க, ச, த, ப, ர, ழ நீங்கலான பிற பன்னிரண்டு மெய்களோ, தம்முடன் தாமும் தம்முடன் பிறவும் வந்து மயங்குவன.)

2 . மொழி மரபு

இந்த இயலில் சொல்லப்படும் இலக்கணம், தனி நின்ற எழுத்துக்கட்கு அன்று; சொற்கட்கு இடையே நின்ற எழுத்துக்களின் மரபு பற்றியது ஆகும்.

1. சார்பெழுத்துக்கள்: (சொற்களில் வழங்குமாறு)

குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றும் அத்துணைச் சிறப்பில்லாதவை என்று முன்னர்க் குறிக்கப்பட்டன. அவை தாமே தனித்து வரும் தகுதி அற்றன; பிற எழுத்துக்களைச் சார்ந்தே வரும் இயல்பின. எனவே, அவற்றின் இலக்கணம் சொல்லிடை நின்ற எழுத்துக்களின் இலக்கணத்தோடு இவ்வியலில் விளக்கப் படுகிறது.

அ. குற்றியலிகரம்:

i. தனிமொழி (ஒருமொழி)க் குற்றியலிகரம்:

ஒருவனை எதிர்முகமாக்கும் மியா என்பது உரையசைச் சொல் ஆகும். இதில், 'யா' என்ற எழுத்திற்கு முன்னர் உள்ள 'ம'கரத்தின் மீது ஊர்ந்துவரும் இகரம், தன் இயல்பான ஒரு மாத்திரை அளவினின்றும் குறுகி, அரை மாத்திரை அளவினதாய் ஒலிக்கும். இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம் ஆகும்.

அஃதாவது, குற்றியலிகரத்திற்கு, மியா என்னும் சொல் இடம்; மகரம் பற்றுக்கோடு. யா என்னும் எழுத்தும் மகரம் போல இகரம் குறுகி ஒலித்தற்கு ஒரு சார்பு. எனவே, குற்றியலிகரம் சொல்லின் இடையே வரும் என்பதாம்.

எ-கா: கேண்மியா.

“குற்றிய லிகரம் நின்றல் வேண்டும்

யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்(கு)

ஆவயின் வருஉம் மகரம் ஊர்ந்தே.” - நூற்பா-34.

ii. புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம்:

இரண்டு சொற்கள் ஒன்றோடொன்று புணரும் - கூடும் கூட்டத்தின்கண், இடையே எழுத்துத் திரிய வரும் இகரம் குறுகி

ஒலித்தல் உண்டு. குற்றியலுகரம் நிலை மொழியாய் நிற்க, வரு சொல்லின் முதலெழுத்து யகரமாய் வந்து கூடின், அக்குற்றுகரம் இகரமாய்த் திரிய, அவ்விகரம் தன் இயல்பான ஒரு மாத்திரை அளவினின்றும் குறுகி அரை மாத்திரையாய் ஒலிக்கும்.

எ-கா: நாடு + யாது → நாடியாது; வரகியாது,
கொக்கியாது, குரங்கியாது, ¹தெள்கியாது, எஃகியாது.

**“புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே
உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்.”**

- நூற்பா - 35.

ஆ. குற்றியலுகரம்:

i. தனிமொழி (ஒருமொழி)க் குற்றியலுகரம்:

குற்றெழுத்தான உகர உயிர்க்கு இயல்பாய் ஒலிக்கும் மாத்திரை அளவு ஒன்றாகும். ஆனால், நெட்டெழுத்தினது பின்னும் இரண்டு எழுத்துக்களின் மிக்க ஐவகைத்தான தொடர்மொழிகள் இறுதியிலும் நிற்கும் வல்லின மெய்களான ‘க, ச, ட, த, ப, ற’ ஆறின் மேலும் ஏறிவரும் உகரமானது, தன் இயல்பான ஒரு மாத்திரை அளவினின்றும் குறுகி அரை மாத்திரை அளவினதாய் ஒலிக்கும். இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம் எனப்படும்.

அஃதாவது, நெட்டெழுத்தின் பின்பும் தொடர்மொழி ஈற்றும் என்பது குற்றியலுகரத்திற்கு இடம்; வல்லெழுத்துக்கள் ஆறும் பற்றுக்கோடு. எனவே, தனிமொழிக் குற்றியலுகரம் சொல்லின் இறுதியில் வல்லெழுத்துக்களை ஊர்ந்து வரும் என்பதாம்.

எ-கா: பாகு, மாசு, காடு, தீது, ஆறு என நெட்டெழுத்தின்
பின்னர்க் குற்றியலுகரம் வந்தன.

வரகு, கொக்கு, குரங்கு, தெள்கு, எஃகு எனத்
தொடர்மொழி இறுதியில் வந்தன.

**“நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி ஈற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே.”** - நூற்பா - 36.

இங்கு, நெட்டெழுத்தின் பின்னர் என்பதை ஈரெழுத்து ஒரு மொழி ஈற்று என்றும் தொடர்மொழி இறுதியும் என்பதை உயிர்த்தொடர், ஆய்தத்தொடர், வன்றொடர், மென்றொடர், இடைத்தொடர் ஈற்றும் என்றும் ஆக அறுவகை ஈற்றதாகக் குற்றியலுகரம் பின்னர் விளக்கப்படும்.

ii. புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்:

இரண்டு சொற்கள் ஒன்றோடு ஒன்று புணரும் - கூடும் கூட்டத்தின்கண் இடைவரும் உகரம் தன் இயல்பான மாத்திரை அளவினின்றும் குறுகி ஒலித்தலும் உண்டு. அதற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் அதன் புணர்ச்சி முறைமையினை விளக்கும் குற்றியலுகரப் புணரியலில் அறிய வரும்.

எ-கா: பாக்குக்கொட்டை, தேக்குக்கோடு.

இவை அரை மாத்திரை அளவிற் குறைந்து ஒலித்தமை, ஏனையவற்றோடு ஒலித்துக் காண்க. இக்குறுக்கம் சிறுபான்மை.

**“இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமார் உண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.”**

- நூற்பா - 37.

இ. ஆய்தம்:

i. தனிமொழி (ஒருமொழி) ஆய்தம்:

குற்றெழுத்தைத் தொடர்ந்தும் வல்லின உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் ஆறின் முன்னரும் ஆய்தம் வரும். அஃதாவது, குற்றெழுத்திற்கும் வல்லின உயிர்மெய்க்கும் இடையில் ஆய்த எழுத்து வரும். இஃது ஒருமொழி ஆய்தம் அல்லது தனிமொழி ஆய்தம் எனப்படும். இஃது அரை மாத்திரை பெறும்.

இங்கு வல்லின உயிர்மெய் என்றது பெரும்பான்மையும் குற்றியலுகரத்தினை. வெஃகாமை போன்ற பிற உயிர்மெய் வருதல் சிறுபான்மையாம்.

எ-கா: எஃகு, ¹கஃசு, ²கஃடு, கஃது, கஃபு, ³கஃறு, அஃது, இஃது. உஃது.

ஆய்தம், புள்ளி எனவும் படும். எனவே, ஆய்தம் மெய்யின்பாற் படும்.

கஃது, கஃபு என்பன வழக்கிலிருந்து பின் வழக்கிழந்தன போலும்.

“குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி

உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.” - நூற்பா -38

ii. புணர்மொழி ஆய்தம்:

நிலைமொழி, வருமொழி என நின்று இரண்டு சொற்கள் புணருங் கூட்டத்தின் கண்ணும் ஆய்தம் தோன்றும்.

எ-கா: கல் + தீது → கஃறீது; முள் + தீது → முஃடீது.

“ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும்.”

- நூற்பா - 39.

ஈ. அளபெடை:

செய்யுட்களில் ஒரு சொல்லை ஒலித்து இசைக்கும் போது, குன்றுவதான ஓசை வருமாயின், அவ்வோசையை நிறைவு செய்ய, அவ்வோசைக் குறைவுடைய நெட்டெழுத்துக்கட்குப் பின்பாக அவற்றிற்கு இனமொத்த குற்றெழுத்துக்கள் அளபெடுத்து நின்று நிறைவு செய்வ.

எ-கா: ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஒஓ.

இனமொத்தலாவது, பிறப்பும் புணர்ச்சியும் ஓசையும் வடிவும் ஒத்தல்.

**“குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே.”**

- நூற்பா- 41

நெட்டெழுத்துக்களே அளபெடுப்ப. ‘ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஒ’ ஆகிய நெடில்களுக்கு அவற்றின் இனமாகிய குறில்கள் ‘அ, இ, உ, எ, ஓ’ ஆகிய முறையே அளபெடுத்து வருவ. தமக்கு இனமொத்த குற்றெழுத்து இல்லாத ‘ஐ, ஔ’ ஆகிய ஈரெழுத்திற்கு, இகர, உகரங்கள் முறையே ஓசை குறைந்த சொற்களிடத்து நின்று ஓசையை நிறைப்பனவாம்.

எ-கா: ஐஇ, ஔஉ.

“ஐ ஔ என்னும் ஆயீர் எழுத்திற்(கு)

இகர உகரம் இசைநிறை வாகும்.” - நூற்பா - 42.

சொற்களைச் சொல்லுங்கால், எடுத்தும் படுத்தும் சுருக்கம், பெருக்கம் உடையன போல் ஒலித்தல் உண்டு. அப்படி ஒலிப்பினும் உயிரும் மெய்யுமாகிய எழுத்துக்கள் அவ்வவற்றிற்கான இயல்பான மாத்திரை அளவினின்றும் திரிதல் இல்லை.

உ. ஈரொற்று உடனிலை மயக்கம்:

‘ய, ர, ழ’ என்ற மூன்று மெய்யெழுத்துக்களில் ஒன்று முன்னே ஒற்றாய் நிற்க, அவற்றின் பின்னே, ‘க, ச, த, ப, ங, ஞ, ந, ம’ க்களில் ஒன்று ஒற்றாய் வந்து நின்றல் உரிய; அவை, ஈரொற்று உடனிலை மயக்கமாம்.

எ-கா: மேய்க்க, காய்ச்சு, வாய்த்த, வாய்ப்பு, காய்க்கனி,
 தேய்ஞ்சது, காய்ந்தனம், காயம்புறம் எனவும்
 ஈர்க்கு, தேர்ச்சி, உயர்த்து, கார்ப்பு, நேர்ங்கல், நேர்ஞ்சிலை,
 நேர்ந்நிலை, நேர்ம்புறம் எனவும்
 வாழ்க்கை, எழுச்சி, வாழ்த்து, காழ்ப்பு, வீழ்ந்தனன் எனவும்
 வரும்.

**“யரழ என்னும் மூன்றும் ஒற்றக்
 கசதப ஙளுநம ஈரொற் றாகும்.”** - நூற்பா: 48.

நெடில் கீழே அல்லாது, பல எழுத்துத் தொடர்ந்து வந்ததன்
 பின்னும் நிற்கும் ஈரொற்றையும் கொள்க.

எ-கா: வேந்தர்க்கு, அன்னாய்க்கு.

i. மேலவற்றுள், ‘ர, ழ’ என்ற இரண்டு மெய்களும் நெடிலை அடுத்து
 ஒற்றாய் வருவ; தனிக்குறிலை அடுத்து ஒற்றாய் வரா; உயிர்மெய்யாய்
 வருவ. எனவே, ‘ய’கரம் நெடிற் கீழும் தனிக்குறில் கீழும் ஒற்றாய் வரும்
 என்பது பெற்றாம்.

எ-கா: தார், தாழ் - ‘ர, ழ’ நெடிற் கீழ் ஒற்றாய் நின்றன,
 கரு, மழு - ‘ர, ழ’ குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாய் வந்தன.
 பொய், நோய் - ‘ய’ குறிற்கீழும் நெடிற் கீழும் ஒற்றாய்
 நின்றது.

**“அவற்றுள்
 ரகார ழகாரங் குற்றொற் றாகா.”** - நூற்பா: 49.

வரையறை இலாது உயிர்மெய்யோடு தனிமெய் வருவனவற்றில்,
 சிலவற்றிற்கு இங்கு வரையறை கூறிற்று ஆம்.

ii. உயிரெழுத்திற்குக் குறுமையும் நெடுமையும் ஒலிக்கும் அளவால்
 கொள்ளப்படுவதால், இரண்டு மாத்திரை அளவும் அதற்கு மிகுந்தும்
 ஒலிக்கும் தொடர்சொற்கு அடுத்து வரும் ‘ர, ழ’ மெய்களெல்லாம்
 நெடிலை அடுத்து நின்ற ‘ர, ழ’ மெய்களாகவே கொள்ளப்படும்.

எ-கா: நகர், தகர்; அகழ், புகழ்; புலவர்.

**“குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின்
 தொடர்மொழி எல்லாம் நெட்டெழுத் தியல.”**
 - நூற்பா: 50

iii) செய்யுட்கண் வரும் போலும் என்னும் சொல், போன்ம் எனப்

போலியாய் நின்று, சொல்லின் இறுதியில் 'ன'காரமும் 'ம'காரமும் ஈரொற்று உடனிலையாய் நிற்கும்.

எ-கா: 'பொன்னொடு கூவிளம் பூத்தது போன்ம்.'
'பெருங்கல்லடாரும் போன்ம் என விரும்பி'-

(புறம்-19)

**“செய்யுள் இறுதிப் போலி மொழிவயின்
னகார மகாரம் ஈரொற் றாகும்.”**

- நூற்பா: 51.

போலும் என்னும் செய்யும் என்னும் முற்று ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொழித்துக் கெட, நின்ற லகர மெய் னகர மெய்யாய்த் திரிந்து நின்றது. இஃது இறுதியில் வரின் முற்று; இடையில் வரின் உவம உருபு. இங்கு முற்றாம் என்பார் இறுதிமொழி என்றார்.

iv) மேற்கூறிய 'ன'காரத்தை அடுத்து நிற்கும் 'ம'காரம் தன் இயல்பான அரை மாத்திரை அளவினின்றும் குறைந்து, கால் மாத்திரை அளவினதாய் ஒலிக்கும்.

“னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்.” - நூற்பா: 52.

எ-கா: போன்ம்.

'தன்னினம் முடித்தல்' என்பதனால், ணகார ஒற்றின் முன்னும் மகாரம் குறுகிக் கால் மாத்திரை அளவினதாய் ஒலித்தல் கொள்க.

எ-கா: 'மருளினும் எல்லாம் மருண்ம்.'

ஊ. எழுத்துப் போலி

சில எழுத்துக்கள் ஒன்று கூடி வேறு சில எழுத்துக்களைப் போல் இசைப்பது - ஒலிப்பது, எழுத்துப் போலியாம்.

i) 'அ, இ' ஆகிய இரண்டு உயிர் எழுத்துக்களையும் கூட்டிச் சொல்ல, 'ஐ' எனப்பட்ட நெட்டெழுத்துப் போல் ஒலித்தல் ஆகும்.

எ-கா: ஐயர் → அஇயர் என வரும்.

“அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்.” - நூற்பா - 54.

'அ' வின் பின்னர் 'இ' வருதலே அன்றி, 'ய' என்ற ஒற்று வரினும் 'ஐ' என்பதுபோல ஒலிக்கும்.

எ-கா: ஐயர் → அய்யர்.

**“அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்
ஐ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.”**

- நூற்பா - 56.

ii) 'அ, உ' ஆகிய இரண்டு உயிர் எழுத்துக்களையும் கூட்டிச் சொல்ல, 'ஒள' எனப்பட்ட நெட்டெழுத்துப் போல் ஒலித்தல் ஆகும்.

எ-கா: ஒளவை → அஉவை.

“அகர உகரம் ஒளகாரமாகும்.”

- நூற்பா-55.

'அ' வின் பின்னர் 'உ' வருதலே அன்றி, 'வ' என்ற ஒற்று வரினும் 'ஒள' எனப்பட்ட நெட்டெழுத்தேபோல் ஒலிக்கும்.

எ-கா: ஒளவை → அவ்வை.

iii) சொல்லின்கண் வருகின்ற 'ஐ'கார 'ஒள'காரங்கள், செய்யுளிடத்து ஒசை இடர்ப்பட்ட இடத்துத் தம் இயல்பான இரண்டு மாத்திரை அளவினின்றும் குறுகி ஒரு மாத்திரை அளவினதாய்ச் சிறுபான்மை ஒலித்தலும் உண்டு.

எ-கா: ஐப்பசி, இடையன், குவளை.
ஒளவை, கௌவை.

**“ஔரள பாகும் இடனுமா றுண்டே
தேருங் காலை மொழிவயி னான.”**

- நூற்பா - 57.

ஐகாரம் முதல், இடை, கடை ஆகிய மூன்றிடத்தும் குறுகும்; ஒளகாரம் முதற்கண் மட்டும் குறுகும்.

தேருங்காலை என்றதனால், ஒரெழுத்தொரு மொழியுங் குறுகும்.

எ-கா: கை, பை. வை.

iv) 'இ' கரமும் 'ய' கரமும் ஒரு சொல்லின் இறுதியில் விரவி வருதல் உண்டு.

எ-கா: நாய், நாஇ.

“இகர யகரம் இறுதி விரவும்.”

- நூற்பா - 58.

இப்படிச் சில எழுத்துக்கட்கு மாறாகச் சில எழுத்துக்கள் ஒன்று கூடிப் போல இசைப்ப எனினும் அப்படி இசைப்பது இலக்கணம் இல்லை என்பதாம்.

2. மொழியாக்கம் (எழுத்தினான் சொல் ஆமாறு):

எழுத்துக்கள் தனித்தோ, தொடர்ந்தோ பொருளைத் தருமாயின் மொழி எனப்படும். மொழி, சொல், கிளவி அனைத்தும் ஒரே பொருளைத் தருவன; ஒரு பொருள் பன்மொழி ஆவன.

மொழிகள் - சொற்கள் வழக்கின் இடத்து மூன்று வகையின ஆகும்.
அவையாவன:

- i. ஓரெழுத்தான் ஆகும் சொல் - ஓரெழுத்தொருமொழி,
- ii. இரண்டெழுத்தான் ஆகும் சொல் - ஈரெழுத்தொரு மொழி,
- iii. இரண்டு எழுத்துக்களினும் மிக்குப் பலவெழுத்தான் இசைக்கும் மொழி - தொடர்மொழி.

எ-கா: ஆ, கா, சா, தீ, பூ, நா, மா → ஓரெழுத்து ஒருமொழி,
அணி, கனி, சொல், தனி, பழி, ஞானி, நனி, மணி, யாது,
வழி → ஈரெழுத்து ஒருமொழி,
அரவு, கொற்றன் → தொடர்மொழி.

**“ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.”**

- நூற்பா - 45.

ஓரெழுத்தொருமொழியும் தொடர்மொழியும் என்னாது
ஈரெழுத்தொருமொழியும் என்றது, தமிழில் சில, பல எனும் வழக்கு
நோக்கியாம்.

ஓரெழுத்து ஒருமொழி:

i. நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழும் ஓரெழுத்தாய் நின்று, ஓரெழுத்து ஒரு சொல்லாய் வருவ. ‘ஒள’காரம் உயிர்மெய்க்கண் ஓரெழுத்து ஒருமொழியாய் வரும்; ஆனால், உயிர்க்கண் வராது.

எ-கா: ஆ, ஈ, ¹ஊ, ²ஏ, ³ஐ, ⁴ஓ என உயிராய் வருவ.

கா, தீ, பூ, ⁵சே, தை, கோ, ⁶கௌ என
உயிர்மெய்யாய் வருவ.

“நெட்டெழுத் தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி.”

- நூற்பா - 43.

இந்நெட்டெழுத்துக்கள் தம்மை உணர்த்த நின்றவழி எழுத்தாவ;
இடைநின்று பொருள் பயப்பின் சொல்லாவ.

நெட்டெழுத்தேறிய மெய் நெட்டெழுத்தாயும் குற்றெழுத்து ஏறிய மெய் குற்றெழுத்தாயும் நின்றலேயன்றி, நெடுமையும் குறுமையும் மெய்க்கு இல்லை என்பதை அறிக.

ii. குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தும் தாமே தனித்து உயிராய் நின்று, ஓரெழுத்து ஒருமொழியாய் வருதல் இல்லை. எனினும், அவற்றுள் சில உயிர்மெய்யாய் நின்று, ஓரெழுத்து ஒருமொழியாய்ப் பொருள் தருவ.

எ-கா: ⁷து, ⁸நொ.

“குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே.”

- நூற்பா - 44.

‘நிறைபில’ என்றது, இக்குற்றெழுத்துக்கள் உயிர்மெய்க்கண் அன்றி வாரா; உயிர்க்கண்ணும், ‘அ, இ, உ, எ’ ஆகிய தனித்து நின்று பொருளை உணர்த்தல் ஆற்றாது அக்கொற்றன், இச்சாத்தன், உப்புலவன், எப்பொருள் என இடைச்சொல்லாய்ப் பெயரைச் சார்ந்து நின்று சுட்டுப் பொருளையும் வினாப்பொருளையும் உணர்த்தலான்.

ஈரெழுத்து ஒருமொழியும் இரண்டெழுத்து மிக்கு வரும் தொடர்மொழியும் எண்ணிக்கையில் மிகப் பலவாகும்.

அ. மொழிமுதல் எழுத்துக்கள்:

சொற்கு - மொழிக்கு உயிர் எழுத்துக்கள், மெய் எழுத்துக்கள் (உயிரோடு கூடிய மெய்களே - உயிர்மெய்களே) ஆகிய முதல் எழுத்தாக வருவதற்கு உரிய. மொழி முதல் குற்றியலுகரம் ஒன்றும் முதலில் வரும்.

1. மொழி முதலாகும் உயிர் எழுத்துக்கள்:

உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும் சொற்கு முதல் எழுத்தாய் வருவ.

எ-கா: அடை, ஆடை, இடை, ஈரம், உரல், ஊர்தி,
எழுத்து, ஏணி, ஐவர், ஒளி, ஓடம், ¹ஒளவியம்.

“பன்னீர் உயிரும் மொழிமுத லாகும்.”

- நூற்பா - 59.

2. மொழி முதலாகும் மெய் எழுத்துக்கள்:

உயிரோடு கூடிய மெய்களே - உயிர்மெய்களே மொழிக்கு முதலெழுத்தாய் வருவ; தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதலெழுத்தாய் வருதல் இல்லை.

“உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுதல் ஆகா.”

- நூற்பா - 60.

பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களில்,

வல்லினத்தில் ‘க, ச, த, ப’ என்ற நான்கும்

மெல்லினத்தில் 'ஞ, ந, ம' என்ற மூன்றும்
 இடையினத்தில் 'ய, வ' என்ற இரண்டும்
 ஆக **ஒன்பது** மெய்கள் மட்டுமே உயிர்மெய்களாய்ச்
 சொற்களின்கண் முதலெழுத்தாய் வருவன.

i) சொற்கு முதலெழுத்துக்களாய் வருவ என்ற ஒன்பது மெய்களில்,
 'க, த, ந, ப, ம' ஆகிய ஐந்து மெய்யெழுத்துக்கள், **பன்னிரண்டு**
 உயிர்களுடனும் இணைந்து ($5 \times 12 = 60$) உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்கு
 முதலெழுத்தாய் வருவன.

எ.கா: கலை, காளை, கிளி, கீரி, குழல், கூடு, கெண்டை, கேள்வி,
 கைப்பு, கொடி, கோடை, ¹கொளவை எனவும்;

தந்தை, தாய், திண்ணை, தீமை, துணி, தூண், தெளிவு,
 தேன், தையல், தொண்டை, தோடு, ²தொளவை எனவும்;

நடை, நாரை, நிலம், நீர், நுண்மை, நூல், நெய்தல்,
 நேயம், நைகை, நொய், நோக்கம், ³நொளவி எனவும்;

படை, பாதை, பிடி, பீடு, புகழ், பூவை, பெடை, பேடி,
⁴பைதல், பொன், போது, பௌவம் எனவும்;

மடம், மாலை, மின்னல், மீன், முயல், மூதூர், மென்மை,
 மேன்மை, மையல், மொழி, மோதல், ⁵மௌவல் எனவும்
 வரும்.

**“க த ந ப ம எனும் ஆவைந் தெழுத்தும்
 எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.”**

- நூற்பா - 61.

ii) 'ச' கரமாகிய தனிமெய், 'அ, ஐ, ஓள' நீங்கலான மற்ற **ஒன்பது**
 உயிர்களுடன் கூடி ($1 \times 9 = 9$) உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்கு - மொழிக்கு
 முதற்கண் வரும்.

எ-கா: சாலை, சிலை, சீற்றம், சுற்றம், சூழ்ச்சி, செய்கை, சேவடி,
 சொல், சோறு என வரும்.

**“சகரக் கிளவியும் அவற்றோர் அற்றே
 அ ஐ ஓள எனும் மூன்றலங் கடையே .”** - நூற்பா - 62.

சடை, சட்டி, சமன், சவட்டி, சகடம் எனப் பல சொற்கள்
 அகரத்தோடு கூடி வருவன ஆன்றோர் செய்யுட்களிலும் வழக்கிலும்
 நிறையவே உள்ளன; எனவே, அவற்றில் வடமொழிச் சிதைவு
 இல்லாதவற்றைக் 'கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினே' என்ற

விதிப்படி தமிழ்ச்சொல் என்றே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

iii) 'வ' கரமாகிய தனிமெய், 'உ, ஊ, ஒ, ஓ' நீங்கலான மற்ற எட்டு உயிர்களோடு மட்டுமே கூடி ($1 \times 8 = 8$) உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்கு முதற்கண் வரும்.

எ.கா: வளை, வான், விண், வீடு, வெள்ளி, வேர், வையம்,
¹வெளவுதல் என வரும்.

**“உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்குயிர்
வ என் எழுத்தொடு வருதல் இல்லை .”**

- நூற்பா - 63.

iv) 'ஞ' காரமாகிய தனிமெய், 'ஆ, எ, ஓ' என்னும் மூன்று உயிர்களோடு மட்டுமே கூடி ($1 \times 3 = 3$) உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்கு முதலெழுத்தாய் வரும்; ஏனையவற்றோடு வருதல் இல்லை.

எ-கா: ஞாலம், ²ஞுகிழி, ³ஞொள்கிற்று என வரும்.

**“ஆ எ
ஓ எனும் மூவுயிர் ஞகாரத் துரிய.”** - நூற்பா - 64.

ஞமலி என்பதோ எனின், அது திசைச்சொல் என்க.

v) 'ய' கரமாகிய தனிமெய், 'ஆ' என்னும் ஓர் உயிரோடு மட்டுமே கூடி ($1 \times 1 = 1$) உயிர்மெய்யாய்ச் சொற்கு முதலெழுத்தாய் வரும். ஏனைய பதினொர் உயிர்களோடும் வருதற்கு உரிய அல்ல.

எ-கா: யான், யானை, யாடு, யாமம்.

“ஆவோ டல்லது யகர முதலாது.” - நூற்பா - 65.

யவனர், யுத்தி, யோசனை போன்றவையோ எனில், அவை வட சொல்லென - ஆரியச் சிதைவெனக் கொள்க.

vi) மொழி முதலாகும் குற்றியலுகரம்

முன்னிலை முறைப்பெயர்க்கண், ஒற்றாய் நின்ற 'ந'கரத்தின் முன்னர் நின்ற, 'ந'கரத்தோடு கூடிய குற்றியலுகரம் சொற்கு முதலெழுத்தாய் வரும்.

எ-கா: நுந்தை.

மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்தின் இடம் நுந்தை என்னும் முறைப்பெயர், நகரமிசை நகரம் பற்றுக்கோடு.

**“குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.”**

- நூற்பா - 67.

காது, முருக்கு, கட்டு, கத்து, பற்று, தெருட்டு என்பன இதழ்குவித்து முற்றியலுகரமாக முற்றக் கூறியவிடத்து ஒரு பொருள் தந்தும் இதழ்குவிதலின்றிக் குற்றியலுகரமாகக் குறையக் கூறிய இடத்து வேறு பொருள் தந்தும் நிற்ப. ஆயின், நுந்தை என்ற மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் இருவழி இசைப்பினும் ஒரே பொருள் தந்து நிற்கும்.

**“முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅது
அப்பொருள் மருங்கின் நிலையிய லான.”**

- நூற்பா - 68.

vii) சொற்கு முதலெழுத்தாக வரற்குரிய அல்ல என விலக்கப்பட்ட ஒன்பது மெய்களும் (ங், ட், ண், ற், ல், ழ், ள், ற், ன்) தம் பெயரைக் கூறும்வழிச் சொற்கு முதலெழுத்தாய் வருவ.

எ-கா: ஙகரம், டகரம், ணகரம், ரகரம், லகரம், ழகரம், ளகரம், றகரம், னகரம்..

“முதலா என தம்பெயர் முதலும்.” - நூற்பா - 66.

மொழிக்கு முதலாகும் என்ற ஒன்பது மெய்களும், மொழிக்கு முதலாகா என்று வரையறுக்கப்பட்ட மெய்களும் -சகரத்து மூன்றும் வகரத்து நான்கும், ஞகரத்து ஒன்பதும் யகரத்துப் பதினொன்றும் - தம் பெயரைக் கூறும்வழிச் சொற்கு முதலெழுத்தாய் வருவ.

ஆ. மொழிக்கு ஈறாகும் எழுத்துக்கள் :

சொற்கு - மொழிக்கு உயிர் எழுத்துக்கள், மெய் எழுத்துக்கள், குற்றியலுகரம் ஆகிய ஈற்று எழுத்தாக வருவதற்கு உரிய.

1. ஈறாகும் உயிர் எழுத்துக்கள்:

உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டில், 'ஒள' காரம் நீங்கலான மற்ற பதினொன்று உயிர்களும் சொற்களின் இறுதியில் வருவதற்கு உரியன. ஒளகார உயிர் மட்டுமே சொற்கு ஈறாகாது.

எ-கா: ஆ, ஈ, ¹ஊ, ²ஏ, ³ஐ, ⁴ஓ என நெட்டெழுத்துக்கள் ஆறும் ஒரெழுத்து ஒருமொழியாய்த் தாமே ஈறாயின.

ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஓஓ எனக் குறிலெழுத்துக்கள் ஐந்தும் அளபெடைக்கண் ஈறாயின.

“உயிர் ஔ எஞ்சிய இறுதி ஆகும்.”

- நூற்பா - 69.

2. ஈறாகும் உயிர்மெய் எழுத்துக்கள்:

i) உயிர்கள் பன்னிரண்டும் ‘ங’கரத்தோடு கூடி உயிர்மெய்யாய் எந்த ஒரு சொற்கும் ஈறாக வாரா.

ii) சொற்கு ஈற்றில் வராது என்று விலக்கப்பட்ட ‘ஔ’ என்னும் உயிர், ‘க, வ’ என்ற இரண்டு மெய் எழுத்துக்களோடு மட்டுமே இயைந்து ($1 \times 2 = 2$) உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்கு ஈற்றில் வரும்.

எ-கா: ⁵கௌ, ⁶வௌ என வரும்.

“க வ வோ டியையின் ஔவும் ஆகும்.”

- நூற்பா - 70.

இதனானே, ஔகாரம் ‘க, வ’ நீங்கலான பிற பதினாறுமெய்க்கண் வாராது என விலக்கிற்றாம்.

iii) ‘எ’ எனும் உயிர், அளபெடையாகத் தானே ஈற்றில் நின்று ஈறாவதன்றி, மெய்களோடு இயைந்து உயிர்மெய்யாய்ச் சொற்கள் ஈற்றில் வராது.

“எ என வருமுயிர் மெய்யீ றாகாது.” - நூற்பா - 71.

iv) ‘ஓ’ என்னும் உயிர், அளபெடையாகத் தானே ஈற்றில் நின்று சொற்கு ஈறாவதன்றி, ‘ந’கர ஒற்றோடு மட்டுமே இயைந்து ($1 \times 1 = 1$) உயிர்மெய்யாய் ஈற்றில் வரும்; பிற பதினேழு மெய்களோடு சேர்ந்து உயிர்மெய்யாய் ஈற்றில் வராது.

எ-கா: ¹நொ கொற்றா’ என வரும்.

“ஓவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே.” - நூற்பா - 72.

v) தாமே ஈற்றில் நின்று சொற்கு ஈறாகும் ‘ஏ, ஓ’ எனும் இரண்டு உயிர்களும் ‘ஞ’கர மெய்யோடு சேர்ந்து உயிர்மெய்யாய் சொல்லின் ஈற்றில் வாரா. எனவே, இவ்விரண்டு உயிர்களும் ‘ஞ, ங’ ஒற்றுக்கள் நீங்கலான ஏனைய பதினாறு மெய்களோடு இயைந்து ($2 \times 16 = 32$) உயிர்மெய்களாய் ஈற்றில் வரும்.

ஆக, ஞகர மெய் ஏ, ஓ, எ நீங்கலான எஞ்சிய ஒன்பது உயிர்களோடு இணைந்து உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்கு ஈற்றாய் வரும் என்பதாம்.

எ-கா: உரிஞ, உரிஞா, உரிஞி, உரிஞீ, உரிஞு, உரிஞூ என

இவை எச்சமும் வினைப்பெயரும் பற்றி வந்தன.

²அஞ்ஞை, மஞ்ஞை எனப் பெயராய் வந்தன.

பிற மெய்களோடு வழக்கிறந்தன ஒழிய வழக்கில் உள்ளவை வந்துழிக் கொள்க.

“ஏ ஓ எனுமுயிர் ஞகாரத் தில்லை.”

- நூற்பா - 73.

vi) தாமே ஈற்றில் நின்று சொற்கு ஈறாகும் ‘உ, ஊ’ எனும் இரண்டு உயிர்களும் முறையே ‘ந, வ’ மற்றும் ‘ங’ ஒற்றுக்கள் நீங்கலான பதினாறு மெய்களோடும் இயைந்து ($2 \times 16 = 32$) உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்கு ஈற்றில் வரும். அஃதாவது, ‘உ’கரம் ‘ந, வ’ மெய்களோடும் ஊகாரம் ‘வ, ங’ மெய்களோடும் இயைந்து உயிர்மெய்களாய் சொற்களின் ஈற்றில் வாரா என்பதாம்.

ஆக, ‘ந’கரம் ‘உ, எ’ நீங்கலான மற்ற பத்து உயிர்களுடனே சேர்ந்து ($1 \times 10 = 10$) உயிர்மெய்களாய் ஈற்றில் வரும்; ‘வ’கர மெய் ‘ஊ, எ’ நீங்கலான மற்ற பத்து உயிர்களுடனே சேர்ந்து ($1 \times 10 = 10$) உயிர்மெய்களாய் ஈற்றில் வரும்

எ-கா: பொருந என வினைப் பெயராயும்,

நா, நீ, ¹நே எனப் பெயராயும்

நை, நொ, ²நோ என வியங்கோளாயும் நகர உயிர்மெய் ஈற்றில் வரும்..

³உவ, ⁴வே என வியங்கோளாயும்

உவா, செவ்வி, ⁵வீ, களவு, ⁶வை எனப் பெயராயும் வகர உயர்மெய் ஈற்றில் வரும்..

இங்குக் காட்டாத ஏனை உயிர்களோடு வந்த நகர, வகரங்கள் முன்னர் வழங்கி, இன்று வழக்கில் இல்லை என்பதாம்.

“உ ஊ காரம் ந வவொடு நவிலா.” - நூற்பா - 74.

1) மேலே ‘ந, ங’ ஒழிந்த பதினாறு மெய்களோடு சேர்ந்து உயிர்மெய்யாய் ஈற்றில் வரும் எனப்பட்ட ‘உ’கர உயிர், ‘ச’கர மெய்யோடு சேர்ந்து இரண்டு சொற்கட்கே ஈறாய் வரும்.

எ-கா: ⁷உசு, ⁸முசு.

“உச்ச காரம் இருமொழிக் குரித்தே.”

- நூற்பா - 75.

பசு என வருமே எனின், அது வட சொல்லின் சிதைவு ஆகும். கச்சு, குச்சு போன்றவையோ எனின், அவை குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களாம்.

உகரம் ஏறிய சகரம் இரு சொற்கே ஈறாம் என்பதனால், மற்ற பிற உயிர்கள் (உ, எ, ஓ, ஔ நீங்கலான 8) ஏறிய சகரம் பன்மொழிக்கு ஈறாகும் என்பதாம்.

2) 'உ'கர உயிரெழுத்து, 'ப'கர மெய்யோடு சேர்ந்து ஒரு சொற்கே ஈறாய் வரும்; அஃது ஒரே சொல்லாயினும் ஒலிக்கும் ஓசை வேறுபாட்டால், தன்வினை, பிறவினை என்ற இரண்டிடத்துப் பொருளைத் தரும்.

எ-கா: தபு.

இதைப் படுத்துக் கூற, 'நீ சா' எனத் தன்வினைப் பொருளைத் தரும்; எடுத்துக் கூற, 'நீ ஒன்றனைச் சாவச் செய்' எனப் பிறவினைப் பொருளைத் தரும்.

உப்பு, கொப்பு என்பன போன்றவையோ எனின், அவை குற்றியலுகர ஈறுகளாம்.

**“உப்பு காரம் ஒன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே”**

- நூற்பா - 76.

உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒன்றெனவே, ஏனை பிற உயிர்களாடு (எ, ஓள நீங்கலான) கூடிய பகரம் பன்மொழிக்கு ஈறாய்ப் பல பொருள் தரும்.

vii) 'அ, ஆ, இ, ஈ, ஐ' ஆகிய ஐந்து உயிர்களும் 'ங'கரம் நீங்கலான மற்ற பதினேழு மெய்யெழுத்துக்களோடும் சேர்ந்து (5x17=85) உயிர்மெய்களாய்ச் சொற்களின் ஈற்றில் வருவ. மேலும் முன்னர்ச் சொற்கு ஈறாகா என்று விலக்கப்பட்ட உயிர்மெய்யும் தம் பெயர் கூறுங்கால், சொற்கு ஈறும் ஆவ.

எ-கா: வருக, கூட, உண, ¹தவ, உள, பிற, ²மேன;

ஆகா, சா, ஆடா, கண்ணா, தா, நா, பா, மா, நீயா, இரா, பலா, அவா, சுறா, கனா;

நக்கி, பாசி, கடி, அணி, மேதி, சிப்பி, அம்மி, சேரி, வேலி, ¹காவி, நாழி, ²கூளி, கூறி, ஞானி;

³சீ, தீ, நீ, பீ, ⁴மீ, ⁵வீ;

பூட்கை, அசை, மஞ்ஞை, இடை, அணை, விதை, நை, குப்பை, இம்மை, ஐயை, உரை, கலை, குவை, இழை, தளை, முறை, மனை.

இங்குக் காட்டப் பாடாதவற்றிற்கு வருவன ஊவேல் கொள்க.

“எஞ்சிய எல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே.”

- நூற்பா - 77.

ஈறாகா என்று மேலே விலக்கப்பட்ட உயிர்மெய்களாவன:

- i) எல்லா மெய்களோடும் இயைந்த ‘எ’கர ஈற்று உயிர்மெய்கள் - $18 \times 1 = 18$.
- ii) ‘க, வ’ ஆகிய மெய்கள் ஒழிந்த பிற மெய்களோடு இயைந்த ‘ஔ’கார ஈற்று உயிர்மெய்கள் - $16 \times 1 = 16$,
- iii) ‘ந’ மெய் ஒழிந்த பிற மெய்களோடு இயைந்த ‘ஓ’கர ஈற்று உயிர்மெய்கள் - $17 \times 1 = 17$,
- iv) ‘ளு, ள’ மெய்களோடு இயைந்த ‘ஏ’கார, ‘ஔ’கார ஈற்று உயிர்மெய்கள் - $2 \times 2 = 4$,
- v) ‘ந, ள’ மெய்களோடு இயைந்த ‘உ’கர ஈற்று உயிர்மெய் - $2 \times 1 = 2$,
- vi) ‘வ, ள’ மெய்களோடு இயைந்த ‘ஊ’கார ஈற்று உயிர்மெய் - $2 \times 1 = 2$,
- vii) ளகர மெய்யோடு இயைந்த ‘அ, ஆ, இ, ஈ, ஐ’ ஈற்று உயிர்மெய்கள் - $1 \times 5 = 5$.

ஆக, சொற்கு ஈற்றில் வரற்கு உரிய அல்ல என்று விலக்கப்பட்ட இவ் உயிர்மெய்கள் அறுபத்து நான்கும் (64), தம் பெயரைக் கூறுமிடத்துச் சொற்கள் ஈற்றில் வருவ.

எ-கா: ஷொக்களைந்தார், கெக்களைந்தார், ஞெக்களைந்தார், ஞோக்களைந்தார், றுக்களைந்தார், றூக்களைந்தார், லூக்களைந்தார்.

3. ஈறாகும் மெய்யெழுத்துக்கள் :

‘ளு, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள’ ஆகிய பதினொன்று மெய்யெழுத்துக்கள் மட்டுமே சொற்களின் ஈற்றில் வருவ.

எ-கா: உரிஞ், மண், பொருந், மரம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ், வேள்.

“ளுணநம னயரல வழள என்னும் அப்பதி னொன்றே புள்ளி இறுதி.”

- நூற்பா - 78.

னகரத்தை நிரல்படி ஈற்றில் வைக்காது மகரத்தோடு வைத்தது, வழக்குப் பயிற்சியும் மயக்க இயையும் நோக்கி என்க.

i. உகரத்தோடு கூடிய சகர ஒற்று இரு சொற்கே ஈறு ஆனது போல (நூற்பா-75), 'ந'கர ஒற்றும் இரு சொற்கட்கு மட்டுமே ஈறாக வரும்.

எ-கா: பொருந். வெரிந்.

“உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்.” - நூற்பா - 79.

இது, மேல் பொதுவகையால் ஈறாவனவற்றுள், வரையறை பெறுவது இம்மெய் என்பது.

ii. உகரத்தோடு கூடிய பகர ஒற்று ஒரு சொற்கே ஈறு ஆனது போல (நூற்பா-76), 'ஞ'கர ஒற்று, ஒரே ஒரு சொற்கு மட்டுமே ஈறாக வரும்; ஆனால், ஞகார ஒற்று ஈற்றுச் சொல்லின் பொருள், பகர உகர ஈற்றுச் சொல்லின் பொருள் போல, இரு பொருட் படாது.

எ-கா: உரிஞ்.

“உப்ப காரமொடு ஞகாரையும் அற்றே அப்பொருள் இரட்டா திவணை யான.” - நூற்பா - 80.

ஞகாரம் ஒரு சொற்கே ஈறாக வருதலின், நகரத்தின் பின்னர்க் கூறப்பட்டது. இவணை - ஐகாரம் அசை.

iii. 'வ'கர ஒற்றானது நான்கு சொற்கட்கு மட்டுமே ஈறாக வரும்.

எ-கா: அவ், இவ், உவ், தெவ்.

வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது.” - நூற்பா - 81.

iv. அஃறிணைச் சொற்கள் இடத்து, ஒன்றோடு மற்றொன்று மயங்குதற்கு உரிய என்ற 'ம'கர, 'ன'கர ஈற்றுக்களுள், 'ம'கர ஈற்றுத் தொடர் மொழியோடு மயங்காது என்று வரையறுக்கப்பட்ட 'ன'கர ஈற்றுத் தொடர்ச் சொற்கள் ஒன்பது ஆகும்.

எ-கா: உகின், செகின், விழன், பயின், அழன், புழன், குயின், கடான், வயான் - இவ்வொன்பதும் மயங்காதன.

நிலன், பிலன், களன், நலன், இடன் என்றாற் போல்வன முறையே நிலம், பிலம், களம், நலம், இடம் என, இவை போல்வன பிறவும் மயங்குவன.

**“மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன.”**

- நூற்பா-82.

மொழி முதலாகும் எழுத்துக்கள் - தொகுப்பு

1. உயிரெழுத்துக்கள்	: 12	12
2. மெய்யெழுத்துக்கள்	: முதலில் வாரா.	0
3. உயிர்மெய் எழுத்துக்கள்	: 81 - கீழே விரித்தபடி:-	81

மெய்	கூடும் உயிர்கள்	முதலாகும் உயிர்மெய்கள்	
க	உயிர் பன்னிரண்டும்	12	
த	உயிர் பன்னிரண்டும்	12	
ந	உயிர் பன்னிரண்டும்	12	
ப	உயிர் பன்னிரண்டும்	12	
ம	உயிர் பன்னிரண்டும்	12	
ச	ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஒ, ஓ.	9	
வ	அ, ஆ, இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ, ஔ.	8	
ளு	ஆ, எ, ஒ.	3	
ய	ஆ.	1	
9		81	
4. மொழிமுதற் குற்றியலுகரம்		1	1
ஆக, மொழி முதலாகும் எழுத்துக்கள் மொத்தம்:		94	94

மொழி முதலாகா எழுத்துக்கள் - தொகுப்பு

1. உயிரெழுத்துக்கள் : இல்லை 0
2. மெய்யெழுத்துக்கள் : 18
3. உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் :- கீழே விரித்தபடி:- 135

மெய்	கூடும் உயிர்கள்	முதலாகா உயிர்மெய்கள்
ங	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
ச	அ, ஐ, ஒள	3
ஞ	ஆ, எ, ஒ அல்லாதவை,	9
ட	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
ண	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
ய	ஆ அல்லாத பிற	11
ர	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
ல	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
வ	உ, ஊ, ஒ, ஒ,	4
ழ	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
ள	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
ற	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
ன	உயிர்கள் பன்னிரண்டும்	12
13		135

ஆக, மொழி முதலாகா எழுத்துக்கள் மொத்தம்: 153

மொழி ஈறாகும் எழுத்துக்கள் - தொகுப்பு

1)	உயிர் எழுத்துக்கள் : ('ஔ' ஒழிய ஏனையவை)	11
2)	உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் :	
	அ ('ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	17
	ஆ ('ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	17
	இ ('ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	17
	ஈ ('ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	17
	உ ('ந, ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	16
	ஊ ('வ, ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	16
	எ (உயிர்மெய்யாய் ஈற்றில் வராது)	...
	ஏ ('ஞ, ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	16
	ஓ ('ந' வோடு மட்டுமே வரும்)	1
	ஔ ('ஞ, ங' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வரும்)	16
	஑ ('க, வ' வோடு மட்டுமே வரும்)	2
	சொல்லீற்றில் வரும் உயிர்மெய்கள்	.152
		152
3)	மெய் எழுத்துக்கள் : 11	
	ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள.	11
4)	ஈற்றுக் குற்றியலுகரம்	1
	ஆக, மொத்த மொழி ஈறுகள்:-	175

மொழி ஈறாகா எழுத்துக்கள் - தொகுப்பு

1) உயிர் எழுத்துக்கள் : ('ஔ' வராது)	1
2) உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் :	
அ ('ங' மெய்யோடு பொருந்தி வராது)	1
ஆ ('ங' மெய்யோடு பொருந்தி வராது)	1
இ ('ங' மெய்யோடு பொருந்தி வராது)	1
ஈ ('ங' மெய்யோடு பொருந்தி வராது)	1
உ ('ங' மெய்யோடு பொருந்தி வராது)	1
ஊ ('ந, ங' மெய்களோடு பொருந்தி வராது)	2
஋ ('வ, ங' மெய்களோடு பொருந்தி வராது)	2
எ (18 மெய்களோடும் பொருந்தி வராது)	18
ஏ ('ஞ, ங' மெய்களோடு பொருந்தி வராது)	2
ஐ ('ந' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வராது)	17
ஓ ('ஞ, ங' மெய்களோடு பொருந்தி வராது)	2
ஔ ('க, வ' ஒழிந்த பிற மெய்களோடு வராது)	16
ஆக, சொல்லீற்றில் வராத உயிர்மெய்கள்...	64
3) மெய் எழுத்துக்கள் : 7	7
க, ச, ட, த, ப, ற, ங.	
4. சார்பெழுத்துக்கள்: சீழே விரித்தபடி:	2
குற்றியலிகரம் - 1	
ஆய்தம் - 1	
ஆக, மொழி ஈற்றில் வருதற்கில்லா எழுத்துக்கள்:-	74

அருஞ்சொற்பொருள்:

1. தெள்கு - தெள்ளுப்பூச்சி.
1. ஊ - ஊன், இறைச்சி, உணவு.
2. ஏ - அம்பு.
3. ஐ - தலைவன்.
4. ஓ - மதகுநீர் தாங்கும் பலகை.
5. சே - காளை, சிவப்பு.
6. கௌ - கொள்ளு.
7. து - உணவு.
8. நொ - துன்பம், நோய், நொய்மை.
1. ஒளவியம் - அழுக்காறு, பொறாமை.
1. கௌவை - ஒலி, பழிச்சொல் .
2. தெளவை - தாய், மூதேவி.
3. நௌவி - மான்.
4. பைதல் - துன்பம், இளவகவை.
5. மௌவல் - முல்லை.
1. வெளவுதல் - கவர்தல், கைப்பற்றல்.
2. ஞுகிழி - கொள்ளிக்கட்டை, தீ, சிலம்பு.
3. ஞொள்கிற்று - மெலிதல், சோம்புதல்.
5. கௌ - கொள்.
6. வெள - கவர்.
2. அஞ்ஞை - தாய், அழகு.
1. நே - அன்பு.
2. நோ - வெறு.
3. உவ - மகிழ்.
4. வே - எரி.
5. வீ - மலர், அழி.
6. வை - கூர்மை, புல்.
7. உசி - உளு என்னும் புழு.
8. முசு - கருங்குரங்கு, திமில்.
1. தவ - மிகு.
2. மேன - மேல்.
1. காவி - குவளை.
2. கூளி - பேய்.
3. சீ - சீழ், சளி.
4. மீ - மேல். 5. வீ - மலர்.

3. பிறப்பியல்

தனி எழுத்துக்களின் இலக்கணம் நூல்மரபிலே கூறப்பட்டது. மொழிகளைச் சார்ந்து அறியக் கூடிய சார்பெழுத்துக்களின் இலக்கணமும் சொற்களின் முதலிலும் ஈற்றிலும் வருதற்குரிய எழுத்துக்களின் இலக்கணமும் மொழி மரபில் கூறப்பட்டன. அவ்வெழுத்துக்கள் எவ்வாறு, எவ்விடத்தில் எப்படிப் பிறக்கின்றன எனும் இலக்கணத்தை இவ்வியல் எடுத்துக் கூறுகிறது.

எழுத்துக்களின் பொதுப் பிறப்பு:

எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஒலிப்பதற்கான மூலமாம் காற்று உந்தி-கொப்பூழ் அடியாக முதற்கண் எழுகின்றது. எழுகின்ற அக்காற்றானது தலை, மிடறு, நெஞ்சு ஆகிய இடங்களில் நிலைபெறுகிறது; பின்னர், அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல், இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம் ஆகிய இடங்களில் ஓர் உறுப்போடு ஓர் உறுப்புத் தம்மிற் பொருந்தி அமைய, எழுத்துக்களாய் ஒலிக்கும். அவ்வெழுத்துக்களின் தோற்றத்தை நன்கு திறம்பட அறிவால் ஆராய, அப்பிறப்பு வேறு வேறு புலப்பட்டு வழங்குதல் கூறுபட விளங்கும்.

“உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் ¹மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
²அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவே றியல்
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான.”

- நூற்பா - 83.

1. உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்பு:

பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் தத்தம் ஒலிக்கும் அளவில் திரிதல் இன்றி, உந்தியினின்று எழுந்து மிடற்றின் (தொண்டைக்) கண் பிறந்த வளியான் - காற்றான் ஒலிக்கும்.

“அவ்வழிப்
பன்னீ ருயிரும் தந்நிலை திரியா
மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும்.”

- நூற்பா - 84.

எனவே, குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் தந்நிலை திரிந்து ஒலிக்கும் என்பதாயிற்று.

அ) உயிர்கள் பன்னிரண்டுள், 'அ, ஆ' ஆகிய இரண்டும் அங்காந்து - வாயைத் திறந்து சொல்ல, அங்கு இடமாகப் பிறக்கும்.

“அவற்றுள்

அஆ ஆயிரண் டங்காந் தியலும் .”

- நூற்பா - 85.

ஆ) 'இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ' என்ற ஐந்து உயிர்களும் அகர, ஆகாரங்களின் பிறப்பைப்போல் அங்காந்து கூறும் முயற்சியால் பிறக்கும். எனினும் அவ்வாறு சொல்லப் பிறக்கும் இடத்துக் கீழ்வாய்ப் பல்லினது அணிய இடத்தை நாவினது அடி விளிம்பு சென்று பொருந்தப் பிறக்கும் வேறுபாடு உடையது.

“இஈ எஏ ஐயென இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோர் அன்ன

அவைதாம்

அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய.”

- நூற்பா - 86.

இ) 'உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ' என்ற எஞ்சிய ஐந்து உயிர்களும் இதழ் குவித்துச் சொல்லப் பிறப்ப.

“உஊ ஒஓ ஔவென இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிந் தியலும்.”

- நூற்பா - 87.

2. மெய்யெழுத்துக்களின் பிறப்பு:

அ) 'க, ங' - நாவின் முன்பகுதி அண்ண (மேல்வாய்) முன்பகுதியில் பொருந்தப் பிறப்ப.

“ககார ஙகார முதல்நா அண்ணம்.”

- நூற்பா - 89.

ஆ) 'ச, ஞ' - நாவின் இடைப்பகுதி அண்ணத்து இடைப்பகுதியில் பொருந்தப் பிறப்ப.

“சகார ஞகாரம் நுனிநா அண்ணம்.”

- நூற்பா - 90.

இ) 'ட, ண' - நாவினது நுனி அண்ணத்து நுனியில் பொருந்தப் பிறப்ப.

“டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம்.”

- நூற்பா - 91.

மேல், நூற்பா - 89, 'ககார ஙகாரம் முதல்நா அண்ணம்' என்பதால், இவ்விரு எழுத்துக்களும் இருவகைப் பிறப்பின என்பதில்லை; ஒரே

வகைப் பிறப்பின ஆகும். அதேபோல், 'ச, ஞ' இரண்டும் ஒரே வகைப் பிறப்பின; ட, ண வும் ஒரே வகைப் பிறப்பின. ஆக, மேல் மூன்று நூற்பாக்களாலும் விளக்கப்பட்ட ஆறு எழுத்துக்களின் பிறப்பும் மூன்று வகையினவாம்; அறுவகைப் பட்டன இல்லை என்பதாம்.

“அவ்வா ரெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின.”

- நூற்பா - 92.

ஈ) 'த, ந'- அண்ணத்தின் அடி இடத்தே நாவினது நுனி பரந்து சிறிது ஒற்றத் 'த' வும் வருட 'ந' வும் பிறப்ப.

**“அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கின்
நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்றத்
தாம்இனிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.”**

- நூற்பா - 93.

முன்னர் (நூற்பா - 83), 'உறுப்புற்று அமைய' என்று கூறி, இங்கு 'மெய்யுற ஒற்ற' என்றதனால், சிறிது ஒற்றவும் வருடவும் பிறப்பன உளவாம் என்பதாம்.

உ) 'ற, ன'- நாவினது நுனி மேல் நோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவப் பிறப்ப.

**“¹அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்ற
றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.”**

- நூற்பா - 94.

ஊ) 'ர, ழ'- நாவினது நுனி மேல் நோக்கிச் சென்று அண்ணத்தை வருடப் பிறப்ப.

**“நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட
ரகாரம் ழகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.”**

- நூற்பா - 95.

எ) 'ல, ள'- நா மேல் நோக்கிச் சென்று, அதன் விளிம்பு தடித்து, மேல்வாய்ப் பல்லினது அடியிலே அண்ணத்தைப் பொருந்த, 'ல' வும் வருட 'ள'வும் முறையே பிறப்ப.

**“நாவிளிம்பு வீங்கி அண்பல் முதலுற
ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.”**

- நூற்பா - 96.

இதுவரை நாவினது முயற்சி கூறப்பட்டது.

ஏ) 'ப, ம'- இதழ்கள் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று தம்மில் இயையப் பிறப்ப.

“இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.”

- நூற்பா - 97.

ஐ) 'வ'- மேற்பல் கீழ் உதட்டோடு பொருந்தப் பிறக்கும்.

“பல்லிதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்.”

- நூற்பா - 98.

ஓ) 'ய'- அண்ணத்தை அடி நாச்சேர, மிடற்றினின்று எழுந்த வளியால் ஆன ஓசை அண்ணத்தை அணைந்து செறியப் பிறக்கும்.

**“அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணூற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்.”**

- நூற்பா - 99.

மெல்லெழுத்துக்கள் ஆறின் பிறப்பின் தோற்றம் மேற்சொல்லப்பட்ட இடத்தே நிலை பெற்றன எனினும் அவை மூக்கின் உளதாகிய வளியது ஓசையால் அமையும்.

**“மெல்லெழுத் தாறும் பிறப்பின் ஆக்கம்
சொல்லிய பள்ளி நிலையின ஆயினும்
மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும்.”**

- நூற்பா - 100.

இடையெழுத்துக்கள் ஆறும் மிடற்று வளியாலும் வல்லெழுத்துக்கள் ஆறும் தலை வளியாலும் தோன்றுவ.

இப்பிறப்புமுறை, நெடுங்கணக்கின் எழுத்து முறையன்றி அண்ணத்தை நா பொருந்தும் முறைபற்றிக் கூறப்பட்டன.

3. சார்பெழுத்துக்கள் பிறப்பு-

பிற எழுத்துக்களைச் சார்ந்து வருதல் அல்லாது தாமே தனித்து வருதற்கு ஆற்றல் அற்றவையாகிய சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றும் தத்தமக்குச் சார்பாகிய மெய் எழுத்துக்கள் பிறக்கும் பிறப்பிடத்தேயே பிறத்தலோடு பொருந்தி, அவ்விடத்தே தமக்குரிய இயல்பில் நடப்ப.

**“சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்
தத்தம் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஓத்த காட்சியில் தம்மியல் பியலும்.”**

- நூற்பா - 101.

அளபெடையும் உயிர்மெய்யும் தமக்கு அடியாகிய எழுத்துக்களின் பிறப்பிடமே இடமாகக் கொண்டு பிறப்ப.

4. எழுத்துக்கள் பிறப்பு- வேறுபாடு:

உந்தி - கொப்பூழ் அடியாக முதற்கண் எழுகின்ற காற்றானது தலை, மிடறு, நெஞ்சு ஆகிய இடங்களில் நிலைபெற்றுப் புறப்பட்டுப் பல், இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம் ஆகிய இடங்களில் ஓர் உறுப்போடு ஓர் உறுப்புத் தம்மிற் பொருந்தி அமைய, எழுத்துக்கள் பிறக்கும் எனக் கூறப்பட்டன. எனினும் அவற்றின் இடையே நிகழும் வேறுபாடுகள் சிறு சிறு அளவினவே.

இச்சிறு வேறுபாடுகள் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்பவற்றாலும் தலைவளி, நெஞ்சுவளி, மிடற்றுவளி, மூக்குவளி என்பவற்றாலும் பிறவாற்றானும் வேறுபடு தன்மையை ஆய்ந்தறிந்த ஆன்றோர் விளக்கப் புரிந்து கொள்ளல் தகும்.

“தத்தம் திரிபே சிறிய என்ப.”

- நூற்பா - 88.

அருஞ்சொற்பொருள்:

1. மிடறு - தொண்டை, கண்டம்.
2. அண்ணம் - மேல்வாய்ப்புறம், கீழ்வாய்ப்புறம்.
3. அணரி - மேல் நோக்கிச் சென்று.

பிறப்பியல் முடிவுகள்

எழுத்துக்கள்

முயற்சி

உயிர் எழுத்துக்கள்: பிறப்பிடம் - மிடறு.

- அ, ஆ. அங்காந்து சொல்லப் பிறக்கும்
- இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ அங்காந்து சொல்வதோடு, பல்லினது அணிய இடத்தை நாவினது அடி விளிம்பு பொருந்தப் பிறக்கும்.
- உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ இதழ் குவித்துச் சொல்லப் பிறக்கும்.

மெய் எழுத்துக்கள்:

- க, ங. நா முதலும் அண்ண முதலும் பொருந்தப் பிறப்ப.
- ச, ஞ. நாவின் இடையும் அண்ணத்து இடையும் பொருந்தப் பிறப்ப.
- ட, ண. நா நுனியும் அண்ணத்து நுனியும் பொருந்தப் பிறப்ப.
- த, ந. அண்பல்லின் அணிய இடத்தில் நாநுனி பரந்து ஒற்றத் 'த' வும் வருட 'ந' வும் பிறப்ப.
- ற, ன. மேனோக்கிச் சென்று நுனிநா அண்ணத்தை ஒற்றப் பிறப்ப.
- ர, ழ. நுனிநா மேல் அண்ணத்தைத் தடவப் பிறப்ப.
- ல, ள. நா விளிம்பு தடித்துப் பல்லின் அணிய இடத்தைப் பொருந்தி, அண்ணத்தை ஒற்ற 'ல' கரமும் வருட 'ள' கரமும் பிறப்ப.
- ப, ம. ஈரிதழ்களும் இயையப் பிறப்ப.
- வ. மேற்பல் கீழிதழ் உறப் பிறக்கும்.
- ய. அடிநா அடி அண்ணத்தைச் சேரப் பிறக்கும்.

மெய்கள் பிறப்பிற்கு இடமாவன:

வல்லெழுத்திற்கு - தலை.

மெல்லெழுத்திற்கு - மூக்கு.

இடையெழுத்திற்கு - மிடறு

எழுத்துக்கள் இன்ன இன்ன இடத்து இப்படிப் பிறக்கும் எனக் கூறப் பட்டிருப்பினும் அவை எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல்களால் சிறிது சிறிது வேறுபடுதலும் உண்டு.

4. புணரியல்

எழுத்துக்கள் ஒன்றும் பலவும் கூடிச் சொற்களாய் அமைவ. அச்சொற்கள் ஒன்றோடு ஒன்று நின்று, இரண்டும் கூடும் - புணரும் இயல்பு பற்றிப் பொதுவகையிற் கூறுவது புணரியலாம்.

சொற்களில் எழுத்தமை நிலை:

i) எழுத்துக்கள் உயிர், மெய், சார்பு என முப்பத்து மூன்றாம்.

உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டு,
மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டு,
சார்பு எழுத்துக்கள் மூன்று.

ii) சொற்கு முதல் எழுத்துக்களாக வருபவை இருபத்து இரண்டு;

உயிர்கள் பன்னிரண்டு,
மெய்கள் ஒன்பது,
மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் ஒன்று.

iii) ஈற்று எழுத்துக்களாக வருபவை இருபத்து நான்கு.

உயிர்கள் பன்னிரண்டு,
மெய்கள் பதினொன்று,
மொழி ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் ஒன்று.

iv) எழுத்துக்கள் ஒன்றும் பலவும் சேர்ந்து சொற்கள் ஆவன. இச்சொற்கள் மூவகையன.

ஒரெழுத்து ஒருமொழி,
ஈரெழுத்து ஒருமொழி,
இரண்டிறந்த தொடர்மொழி.

அ) இம் மூவகைச் சொற்கட்கும் மெய்யும் உயிரும் என்ற இரண்டு இயல்பினை உடையனவாகிய எழுத்துக்களே ஈறும் முதலும் ஆவன.

**“மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்
இரண்டுதலை யிட்ட முதலா கிருபஃது
அறுநான் கீற்றொடு நெறிநின் றியலும்**

**எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்
மெய்யே உயிரென் றாயீர் இயல.”**

- நூற்பா - 104.

ஆ) சொற்களின் ஈற்றில் வருவ எனப்பட்ட மெய்கள் புள்ளி பெற்று ஒற்றாய் வருவ: சொற்களின் முதலில் வருவ எனப்பட்ட மெய்களோ, உயிர்மெய்களாகவே வருவ; சொற்களின் முதலில் புள்ளி பெற்று ஒற்றாய் வாரா.

எ-கா: மரம்.

“அவற்றுள்

மெய்யீ ரெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.” - நூற்பா - 105.

இ) தனி மெய்கள் முன்னர் உயிர் எழுத்து வந்து புணர, அவை தம் புள்ளியைப் போக்கி, உருவு திரிந்தும் திரியாதும் உயிர் ஏற இடங்கொடுத்து உயிர்மெய்யாய் நிற்ப என்று நூன்மரபில் முன்னர் (நூற்பா-17) விளக்கப் பட்டது. அதுபோன்றே, சொல்லின் ஈற்றில் வரும் மெய்யும் குற்றியலுகரமும் எதிர் வரு சொல்லின் முதலில் உயிர் வர, உயிரேற இடங்கொடுத்து உயிர்மெய்யாய் நிற்கும்.

எ-கா: மரம் + அரிது → மரமரிது;

தேக்கு + அடி → தேக்கடி.

“குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப.”

- நூற்பா - 106

ஈ) சொல்லின் ஈற்றின்கண் வரும் உயிர்மெய் ஈறு, உயிரெழுத்து ஈறு போன்றே நின்று, வரு மொழியோடு புணரும்.

“உயிர்மெய் ஈறும் உயிரீற் றியற்றே.”

- நூற்பா-107.

சொல்லின் இடைநின்ற உயிர்மெய்யும் உயிராயே இயலும்; ஆனால், வருசொல்லின் முதல் நின்ற உயிர்மெய், மொழிப் புணர்ச்சி நோக்கில் தனி மெய் இயல்பிற்றாய் நடக்கும்.

1. புணர்ச்சி-வகைகள்:

ஒரு சொல் நிலைமொழியாய் நிற்க, இன்னொரு சொல் எதிர்வந்து அதனோடு கூடல் - சேர்தல் - இயைதல் புணர்ச்சி ஆகும். அப்படி நின்ற சொல்லின் ஈற்று எழுத்தையும் அதைக் குறித்து வந்த சொல்லின் முதல் எழுத்தையும் நோக்க, மெய்யும் உயிரும் என்ற இரண்டு இயல்புகள் உள்ளன. இவற்றை நோக்கப் புணர்ச்சி எழுத்து வகையான் நான்கு ஆகும்.

- i. உயிரீற்றுச்சொல் முன் உயிர் முதலாகு சொல் வந்து புணரல்.
- ii. உயிரீற்றுச்சொல் முன் மெய் முதலாகு சொல் வந்து புணரல்.
- iii. மெய்யீற்றுச்சொல் முன் உயிர் முதலாகு சொல் வந்து புணரல்.
- iv. மெய்யீற்றுச்சொல் முன் மெய் முதலாகு சொல் வந்து புணரல்.

அ) ஒரு சொல்லின் ஈறாக உயிர் நிற்க, வந்து புணர்கின்ற சொல்லின் முதல் எழுத்து உயிராக வந்து புணர்தல் - அஃதாவது, உயிர் ஈற்று நிறுத்த சொல் முன்னர் உயிர் முதலாகு வருசொல் வந்து கூடுதல்.

எ-கா: ஆ + உண்டு → ஆவுண்டு.

ஆ) உயிர் ஈற்றுச் சொல் முன்னர் மெய் முதலாகு சொல் வந்து கூடுதல்.

எ-கா: ஆ + வலிது → ஆவலிது.

இ) மெய் ஈற்றுச்சொல் முன்னர் உயிர் முதலாகு சொல் வந்து கூடுதல்.

எ-கா: ஆல் + இலை → ஆலிலை.

ஈ) மெய் ஈற்றுச்சொல் முன்னர் மெய் முதலாகு சொல் வந்து கூடுதல்.

எ-கா: ஆல் + வீழ்ந்தது → ஆல்வீழ்ந்தது.

இப்புணர்ச்சி எழுத்து வகையான் நான்காயினும் நிறுத்த சொல், குறித்து வருசொல் என இருமொழிப் புணர்ச்சியல்லது வேறு இல்லை.

“உயிரிறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
 உயிரிறு சொல்முன் மெய்வரு வழியும்
 மெய்யிறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
 மெய்யிறு சொல்முன் மெய்வரு வழியுமென்று
 இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை
 நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்று
 ஆயீர் இயல புணர்நிலைச் சுட்டே.”

- நூற்பா - 108

2. புணர்ச்சி- இயல்பு:

நிறுத்த சொல்லின் ஈறாகு எழுத்தொடு குறித்து வருசொல்லின் முதலெழுத்துப் பொருந்த, எழுத்து வகையான் புணர்ச்சி நான்காவன என மேல் விளக்கப்பட்டது. எனினும் புணர்ச்சி எய்திய இருவகைச் சொற்களின் வழிச் சொல் வகையானும் நான்கு ஆகுவ.

- i. பெயர்ச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல் வந்து புணரல்.
- ii. பெயர்ச்சொல்லொடு வினைச்சொல் வந்து புணரல்.
- iii. வினைச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல் வந்து புணரல்.
- iv. வினைச்சொல்லொடு வினைச்சொல் வந்து புணரல்.

அப்படி இரு சொற்கள் தம்முள் புணரும் இடத்துத் திரிந்து புணரும் திரிபுகள் மூன்றும் இயல்பு ஒன்றும் எனச் சொற்கள் கூடுகின்ற - புணர்கின்ற இயல்புகள் நான்கு ஆகும்.

சொல்வகையால் புணர்ச்சி வகை நான்காயினும் அங்ஙனம் புணர்வது சொல்லும் சொல்லும் அன்று; எழுத்தும் எழுத்துமே ஆம்.

அ) பெயர்ச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல் வந்து புணரல்.

எ-கா: சாத்தன் + கை → சாத்தன்கை.

ஆ) பெயர்ச்சொல்லொடு வினைச்சொல் வந்து புணரல்.

எ-கா: சாத்தன் + உண்டான் → சாத்தனுண்டான்.

இ) வினைச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல் வந்து புணரல்.

எ-கா: வந்தான் + சாத்தன் → வந்தான்சாத்தன்.

ஈ) வினைச்சொல்லொடு வினைச்சொல் வந்து புணரல்.

எ-கா: வந்தான் + சென்றான் → வந்தான் சென்றான்.

இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயர், வினைகளைச் சார்ந்தல்லது தாமாக நிற்கும் ஆற்றல் இல்லாமையால், பெயர், வினைகளே புணர்ச்சிக்குக் கொள்ளப்பட்டன.

“ அவற்றுள்

நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு

குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்

பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்

பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்

தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென

ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே.”

- நூற்பா - 109.

3. மொழி புணர் இயல்பு:

அ. திரிபு:

மேல், ‘மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே’ (நூற்பா - 109), என்றவாறு, நான்கு வகைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் சொற்கள் தம்முள் புணரும் இடத்துத் திரிந்து புணரும் திரிபுகள் மூன்றும் இயல்பு ஒன்றும் என மொழிபுணர் இயல்பு நான்கு எனப்பட்டன.

திரிபுகளாவன மெய் பிறிதாதல், மெய் மிகுதல், மெய் குன்றல் என மூன்றும் ஆகும். இத்திரிபுகள் இல்லாதது இயல்பு புணர்ச்சி ஆகும்.

எ-கா: பொன் + குடம் → பொற்குடம் → மெய் பிறிதானது.
 யானை + கோடு → யானைக்கோடு → மெய் மிகுந்தது.
 மரம் + வேர் → மரவேர் → மெய் கெட்டது.
 குவளை + மலர் → குவளைமலர் → இயல்பாய் நின்றது.

“அவைதாம்

மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றலென்று

இவ்வென மொழிப திரியும் ஆறே.”

- நூற்பா - 110.

ஒரு புணர்ச்சிக்கண் திரிபு ஒன்றேயன்றி, இரண்டும் மூன்றும் ஒருங்கேயும் வரப்பெறும்.

எ-கா: மகம் + கொண்டான் → மகத்தாற் கொண்டான்.

இதில் நிலைமொழி மகர மெய் கெட, அத்தும் ஆனும் சாரியைகளாய்ச் சேர்ந்து, ஒரு புணர்ச்சிக்கண் கெடுதல் ஒன்றும், மிகுதல் இரண்டும் எனத் திரிபுகள் இரண்டு வந்தன.

ஆ) அடையடு தொடர்சொல் புணர்ப்பு :-

நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வருசொல்லும் ஆன தனிச்சொற்கள், அவற்றில் ஒரு சொல்லோ, அன்றி இரண்டுமேயோ அடையடுத்துத் தொகைச்சொற்களாய்ச் சேரினும் புணர்தற்கு உரியவையாம்.

எ-கா: பதினாயிரம் + ஒன்று → பதினாயிரத்தொன்று -

நிறுத்த சொல் அடையடுத்து வந்து புணர்ந்தது.

ஆயிரம் + இருபஃது → ஆயிரத்திருபஃது - குறித்து

வரு சொல் அடையடுத்து வந்து புணர்ந்தது.

பதினாயிரம்+இருபஃது → பதினாயிரத்திருபஃது -

புணரிரு சொற்களுமே அடையடுத்துப் புணர்ந்தன.

**“நிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியும்
அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய.”**

- நூற்பா - 111.

ஈண்டு அடையாவன, உம்மைத்தொகையும் இருபெய- ரொட்டுப் பண்புத்தொகையும் ஆகும். இவை அல்லாத பிற வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் வேற்றுமைத் தொகையும் உவமத்தொகையும் அன்மொழித் தொகையும் பிளந்து முடியாமையின் ஒரே சொல்லாகக் கொள்ளப்படுவ.

இ) மருஉச் சொற் புணர்ச்சி:

பொருள் இயைபு இன்றித் தலைதடுமாறாக, மயங்கின இயல்பையுடைய இலக்கணத்தோடு பொருந்தினவாய் வரும் மருஉச் சொற்களும் நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வரு சொல்லுமாய் அமைந்து புணர்ச்சி பெறுதற்கு உரிய.

எ-கா: மீகண், முன்றில்.

**“மருவின் தொகுதியும் மயங்கியல் மொழியும்
உரியவை உளவே புணர்நிலைச் சுட்டே.”**

- நூற்பா - 112.

‘நிலை’ என்றதனான், இலக்கணத்தோடு பொருந்தா வழக்கல்லா மருவும் புணர்தற்கு உரிய.

எ-க: சோணாடு (சோழன் நாடு), அருமந்த(அரு மருந்தன்ன), மலாடு (மலையமான் நாடு).

4. புணர்ச்சி வகை - வேறொரு குறியீடு:

மேல், புணர்ச்சி நால்வகைப்படும் எனப்பட்டது. அதுவே வேறொர் திறத்தான் இருவகைப்படும். அவை வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, வேற்றுமையல்லாத அல்வழிப்புணர்ச்சி என்பனவாம். இவ்விருவகைப் புணர்ச்சிக்கண், மூவகைத் திரிபினுள் மிக்குப் புணர்தல் (மிகுதல் - தோன்றல்) இரு வகையின. அவை எழுத்து மிகுதலும் சாரியை மிகுதலும் தமக்கு வலிவாக உடைய.

அல்வழி என்பது பெரும்பாலும் எழுவாய்ப் பொருளை ஆகும். வேற்றுமை உருபுகள் ஆறும் தொக்கும் விரிந்தும் வந்து புணர்தல் அல்லாத பிற எல்லாம் அல்வழி எனப்படும். அவை எழுவாய், விளி, உவமத்தொகை, உம்மைத்தொகை, பண்புத்தொகை, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, முற்று, வினை எச்சம், பெயரெச்சம், இடைச்சொல், உரிச்சொல் ஆகியவையாம்.

எ-கா: வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில்:

¹விள+கோடு → விளங்கோடு - எழுத்து மிகுந்தது;

²மக+கை → மகவின்மை - இன் சாரியை பெற்றது.

அல்வழிப் புணர்ச்சியில்:

விள+குறிது → விளக்குறிது - எழுத்து மிகுந்தது;

³பனை+குறை → பனையின்குறை - சாரியை பெற்றது.

**“வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்
வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்
எழுத்தே சாரியை ஆயிரு பண்பின்
ஒழுக்கல் வலிய புணருங் காலை.”**

- நூற்பா - 113.

‘ஒழுக்கல் வலிய’ என்றதனான், மேற்கூறிய எழுத்தும் சாரியையும் உடன் மிகுதலுங் கொள்க.

எ-கா: அவை+கோடு → அவை+வற்று+க்+கோடு →

அவற்றுக்கோடு - வேற்றுமைக்கண் இரண்டும் வந்தன.

⁴கலம்+குறை→கலம்+அத்து+க்+குறை→கலத்துக்குறை-

அல்வழிக்கண் இரண்டும் வந்தன.

இயல்பு கணத்துக்கண் இவ்விரண்டும் உடன் மிகுதல் இல்லை.

அ. வேற்றுமை உருபுகள்:

வேற்றுமை உருபுகள் ஆறாகும்; ‘ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்’ என்பன அவை.

இவ் ஆறு உருபுகள் தொக்கும் விரிந்தும் நின்று வருசொல்லொடு புணர்தல் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி எனப்படும். இவ்வாறும் அல்லன எல்லாம் அல்வழி எனப்படும்.

**“ஐஒடு குஇன் அதுகண் என்னும்
அவ்வா ரென்ப வேற்றுமை யுருபே.”**

- நூற்பா - 114.

இங்கு வேற்றுமை உருபுகள் ஆறெனக் கூறினும் தமக்கென்று தனியே உருபு இல்லாத எழுவாய், விளி இரண்டையும் சேர்த்து, ஆக வேற்றுமை எட்டென்று பின்னர் விளக்கப் பெறும். ஐ முதலிய ஆறு உருபுகளும் தொக்கும் விரிந்தும் பெரும்பான்மையும் வெளிப்பட்டு நின்று பெயர்ப் பொருளை வேறுபடுத்தி நின்று புணர்ச்சி ஏற்றுவிக்கும்;

ஆ. வேற்றுமை உருபு புணர்ச்சி:

i) வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய 'கு' என்ற நான்காம் வேற்றுமை உருபும் 'கண்' என்ற ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பெயர்ச்சொற்களோடு புணரும் இடத்து, இடையே வல்லெழுத்தாயினும் மெல்லெழுத்து ஆயினும் மிகுதல் வேண்டும்

எ-கா: மணி+கு → மணிக்கு, மணி+கண் → மணிக்கண்;
தீக்கு, தீக்கண்; மனைக்கு, மனைக்கண் - என உயிரீறு
மூன்றினும்

வேய்+கு → வேய்க்கு, வேய்+கண் → வேய்க்கண்; ஊர்க்கு,
ஊர்க்கண்; பூழ்க்கு, பூழ்க்கண் - என ஒற்றீறு மூன்றினும்
பெரும்பான்மை வல்லொற்று மிக்கு வந்தன.

தம்+கண் → தங்கண், எங்கண் - மெல்லெழுத்து மிக்கன.
இவற்றின் நிலைமொழி மகரக்கேடு உருபியலில் (நூற்பா-
189.) கூறப்படும்.

அ+கண் → ஆங்கண், ஈங்கண், ஊங்கண் - சுட்டெழுத்து
நீள மெல்லொற்று மிக்கு வந்தன.

நான்கன் உருபு 'கு' விற்கு மெல்லொற்று மிகாது;
வல்லொற்றே மிக்கு வரும்.

**“வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை உருபிற்கு
ஒல்வழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.”**

- நூற்பா - 115.

‘ஒல்வழி’ என்பதனால், ஏழாம் உருபு புணரிடத்து,
உயர்திணைக்கண் நம்பிகண், நங்கைகண், தாய்கண், அரசர்கண் என
ஒற்று மிகாமையுங் கொள்க.

மெய் பிறிதாதலை முன்னர்க் கூறாது, மிகுதலை முற்கூறிய
அதனானே (நூற்பா-110.), இடையே எழுத்து மிகுதலே அன்றி, மெய்
பிறிதாதல், மெய் கெடுதல், இயல்பு ஆகிய எஞ்சிய திரிபுகளும்
இவ்வுருபு புணர்ச்சிக்கண் வருதற்கு உரிய.

எ-கா: பொன்+கு → பொற்கு, பொற்கண், வேற்கு, வேற்கண் என
அஃறிணைப் பெயர்க்கு மெய் பிறிதாயின.

அவன் + கு → அவற்கு, இவற்கு என உயர்திணைப்
பெயர்க்கு மெய் பிறிதாயின.

நுங்கண், கொற்றற்கு, சாத்தற்கு எனத் திணை விரவுப்
பெயர்க்கண்ணும் மெய் பிறிதாயின.

அவன் + கண் → அவன்கண், சாத்தன்கண், அரசர்கண் என உயர்திணைக்கண் ஏழன் உருபிற்கு இயல்பு புணர்ச்சியும் வருவ.

ii) 'அது' என்றும் ஆறன் உருபின்கண் நின்ற அகரமாகிய முதலெழுத்து, நெடுமுதல் குறுகும் சொற்கு 'ஈறாகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்' (நூற்பா-162) என விதித்த அகரத்தின் முன்னர்க் கெட்டு முடியும்.

எ-கா: தாம்+அது → தம்+அ+அது → தம்+அ+து → தமது, நமது, எமது, நுமது, தனது, எனது, நினது.

**“ஆறன் உருபின் அகரக் கிளவி
ஈறா ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.”**

- நூற்பா - 116.

இ. வேற்றுமை உருபிடம்:

வேற்றுமை உருபுகள் ஆறும் பெயர்ச் சொற்களோடு புணரும் இடத்து, உருபுகள் பெயர்ச் சொற்களின் ஈற்றிலேயே வருவ. வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச் சொற்களோடேயே புணர்வ; வினைச்சொற்களோடு புணர்தல் இல்லை.

எ-கா: சாத்தன் + ஐ → சாத்தனை, சாத்தனோடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் என ஆறு உருபுகளும் பெயர்களின் பின்னர் வந்தன.

“வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.”

- நூற்பா - 117.

ஈ. பெயர்கள்:

பொருளை ஒருவர் சுட்டி உணர்த்துவதற்கான நிலைமையையுடைய பெயர்கள் உயர்திணைப் பெயர், அஃறிணைப் பெயர் என இரண்டு ஆகும்.

எ-கா: அவன், அவள், அவர் → உயர்திணைப் பெயர்.
அது, அவை, ஒன்று, பல → அஃறிணைப் பெயர்.

**“உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென்று
ஆயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே.”**

- நூற்பா - 118.

5. சாரியை:

வேறாகி நிற்கும் இரு சொற்கள் தம்முள் புணருமிடத்துப் பொருள் நிலைமைக்கு உதவி, அவை இயைந்து பொருந்துதற் பொருட்டு, இடையே சார்பாக வருபவை சாரியைகள் ஆகும்.

1) சாரியை இடம்:

உயர்திணைப் பெயர், அஃறிணைப் பெயர் என்று மேல் சொல்லப்பட்ட இருவகைப் பெயர்கட்கும் பின்னாகிய இடத்தே சாரியை ஆகிய சொற்கள் வருவ.

எ-கா: ஆடுஉ + கை → ஆடுஉ + இன் + கை → ஆடுஉவின்கை,
மகடுஉவின் கை, பலவற்றுக்கோடு - எனப் புணரியல்
நிலையிடைப் பொருள் நிலைக்கு உதவிச் சாரியை வந்தன.

“அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே.”

- நூற்பா - 119.

2) சாரியை - பெயர், முறை, தொகை:

‘இன், வற்று, அத்து, அம், ஒன், ஆன், அக்கு, இக்கு, அன்’ ஆகிய ஒன்பது சொற்களும் அத்தன்மையை உடைய பிறவும் சாரியைகளாம். பிறவுமாவன, ‘தம், நம், நும், உம், கெழு, ஏ, ஐ, ஞான்று’ ஆகியவை.

“அவைதாம்

இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே

ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே

அன்னென் கிளவி உளப்படப் பிறவும்

அன்ன என்ப சாரியை மொழியே.”

- நூற்பா - 120.

‘இன்’ சாரியைக்கும் ‘இன்’ உருபிற்கும் ‘ஆன்’ சாரியைக்கும் ‘ஆன்’ உருபிற்கும் வேற்றுமை, அவை சாரியை ஆயினவிடத்து யாதானும் ஓர் உருபொடு புணர்ந்து வரும்; உருபாயின் வேறொரு உருபொடு புணராது வரும்.

3. சாரியை - திரிபுகள்:

i) மேற்கூறப்பட்ட சாரியைகளுள், ‘இன்’ சாரியையதன் இகரம், ‘ஆ’ என்னும் ஒரெழுத்து ஒருமொழி முன் கெட்டு, வேற்றுமை உருபுகளுடன் கூடி முடியும்; அப்படிக் கெடாது முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: ஆ + ஐ → ஆ + இன் + ஐ → ஆனை, ஆனொடு, ஆற்கு,

ஆனின், ஆனது, ஆன்கண் என இகரம் கெட்டு வந்தது.
 ஆ + ஐ → ஆ + இன் + ஐ → ஆவினை, ஆவினொடு,
 ஆவிற்கு, ஆவினின், ஆவினது, ஆவின்கண் என இகரம்
 கெடாதும் வந்தது.

“அவற்றுள்

இன்னின் இகரம் ஆவயின் இறுதி

முன்னர்க் கெடுதல் உரித்து மாகும்.”

- நூற்பா - 121.

இனி, ‘முன்னர்’ என்றதனானே, ‘மா’ என்னும் சொற்கும் இவ்விதி பொருந்தும்.

எ-கா: மானை, மாவினை; மானொடு, மாவினொடு.

இனி, உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்றவழியுங் கொள்க.

எ-கா: ஆன்கோடு, ஆனின்கோடு, மான்கோடு, மானின்கோடு.

என வரும்.

ii) அளவுக் குறியீடாய் வரும் வருசொல்லின் முதலில் நின்ற உயிரின் முன்னர் வரும் ‘இன்’ சாரியையினது ‘ன’கர ஒற்று, ‘ற’கரமாகத் திரிந்து வருதற்கு உரித்து.

எ-கா: பத்து+¹அகல் → பத்து+இன்+அகல் → பத்+இற்+அகல்
 → பத்+இற்+ற்+அகல் → பதிற்றகல், பதிற்றுமுக்கு.

**“அளபாகும் மொழிமுதல் நிலைஇய உயிர்மிசை
 னஃகான் றஃகான் ஆகிய நிலைத்தே.”**

- நூற்பா - 122.

(பத்து+அகல் → ‘குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெடுமே’ (நூற்பா-434) என்பதனால், நிலைமொழி பத்து என்பதன் தகர உகரத்தை முற்றும் கெடுத்து, ‘நிறையும் அளவும்’ (நூற்பா-437) என்பதனால் இன் சாரியை கொடுத்து, இவ்விதிப்படி னகர ஒற்றை றகர ஒற்றாகத் திரித்து, அதிகாரப் புறனடையால் (நூற்பா-483) ஒற்றிரட்டித்துப், ‘புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித்தியலாது’ (நூற்பா-139) என்பதனால் முடித்துப் பதிற்றகல் எனக் கொள்க.)

‘நிலைஇய’ என்றதனான், அளவே அன்றிப் பிறவழியும் இன் சாரியையின் னகரம் றகரம் ஆதல் கொள்க.

எ-கா: பதிற்றெழுத்து, பதிற்றடுக்கு, பதிற்றொன்று

iii) சுட்டெழுத்தினை (அ, இ, உ) முதலாக உடைய 'ஐ'கார ஈற்றுச் சொற்கள் (அவை, இவை, உவை) முன்னர், 'வற்று' ஆகிய சாரியை சேருங்காலை, அவ்வற்றுச் சாரியையினது 'வ'கரம் கெட, ஏறி இருந்த 'அ'கரம் அவ்விடத்து நிற்கும்.

எ-கா: அவை+ஐ → அவை+வற்று+ஐ → அவை+அற்று+ஐ →
அவையற்றை, இவையற்றை, உவையற்றை.

**“ வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுதல் ஐம்முன்
அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பே.”**

- நூற்பா - 123.

இதனானே, அவை, இவை, உவை என நிறுத்திச், 'சுட்டு முதலாகிய ஐயென் இறுதி' (நூற்பா-178) என்றதனான் வற்றுச் சாரியை கொடுத்துச் செய்கை செய்து, எல்லா உருபோடும் ஒட்டி முடிக்க.

எ-கா: அவையற்றோடு, இவையற்றோடு, உவையற்றோடு.

'ஆகிய பண்பே' என்றதனான், சுட்டு முதல் ஐகார இறுதியோடு வராத வழி, வற்றின் வகரம் கெடாதே நின்று புணர்தல் கொள்க.

எ-கா: அவ் + வற்று + ஐ → அ + வற்று + ஐ → அவற்றை,
இவற்றை, உவற்றை.

இதன் நிலைமொழி வகர ஒற்றுக் கேடு நூற்பா-134 வழிக் கொள்க.

vi) 'ன'கர ஈற்றுச் சாரியைகள் ஆகிய 'இன், ஒன், ஆன், அன்' எனும் நான்கின் 'ன'கர ஒற்று, நான்காம் வேற்றுமை உருபாகிய 'கு' வொடு புணரும்போது, 'ற'கரமாகத் திரியும்.

எ-கா: விள+இன்+கு → விள+இற்+கு → விளவிற்கு;
கோ+ஒன்+கு → கோஒற்கு;
ஒருபஃது+ஆன்+கு → ஒருப்+ஆன்+கு → ஒருபாற்கு;
அது+அன்+கு → அதற்கு.

“னஃகான் றஃகான் நான்கனுரு பிற்கு.

- நூற்பா- 124.

v) நாட்பெயர் நிலைமொழியாய் நிற்க, வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய வினைச்சொல் எதிர்வந்து புணர, இடையே தோன்றும் 'ஆன்' சாரியையினது 'ன'கர மெய்யும் மேல் அந்நான்கு உருபின்கண் வரும் சாரியைகளோடு ஒரு தன்மைத்தாய், 'ன'காரம் 'ற'கர மெய்யாகத் திரியும்.

எ-கா: பரணியாற் கொண்டான், பரணியாற் சென்றான்,
பரணியாற் தந்தான், பரணியாற் போயினான்.

**“ ஆனின் எனரமும் அதனோர் அற்றே
நாள்முன் வருஉம் வன்முதற் றொழிற்கே.”**

- நூற்பா - 125.

‘எனரமும்’ என்ற உம்மையை இறந்தது தழுவிற்றதாகக் கொண்டு, நாட்பெயரே அன்றி மற்றவற்றின் முன்னர் வரும் வன்முதற் தொழிற் பெயர் புணர, இடைவரும் இன் சாரியையினது எனர ஒற்றும் நகரமாகத் திரியும்.

எ-கா: பனியிற் கொண்டான்.

இனி, ‘ஞாபகத்தால்’ வருமொழியாம் வினைச்சொல் முன் இன்னின் எனரந் திரியுமெனவே, வன்முதற் பெயர்ச்சொல் வருமொழியாயின், இன்னின் எனர மெய் நகர மெய்யாகத் திரிதலும் திரியாமையும் உடையது.

எ-கா: பரம்பிற்பாரி, குறும்பிற் கொற்றன் எனத் திரிந்தது.

வண்டின்கால், குருகின் புறம் என இயல்பாயிற்று.

vi) ‘அ’கர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் பின்னர்த் தோன்றும் ‘அத்து’ச் சாரியையினது ‘அ’கரம் கெடும்.

எ-கா: மக+கை → மக+அத்து+கை → மக+த்து+க்+கை →
மகத்துக்கை.

‘அத்தே வற்றே’ (நூற்பா-134) என்பதனால் அத்து, வற்று ஆகிய சாரியைகளின் பின்னர் வருமொழி முதலாய் வல்லினம் வர, அவ்வல்லினம் மிக்கு முடிந்தது.

“அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை.”

- நூற்பா - 126.

vii) ‘இ’கர, ‘ஐ’கார ஈற்றுப் பெயர் முன்னர்த் தோன்றும் ‘இக்கு’ச்சாரியையினது ‘இ’கரம், மேலே கூறிய அத்தின் அகரத்தைப் போலக் கெட்டுப் புணரும்.

எ-கா: ஆடி + கொண்டான் → ஆடி + இக்கு + க் + கொண்டான் →
ஆடிக்குக்கொண்டான்.

சித்திரை + கொண்டான் → சித்திரை + இக்கு + க் +
கொண்டான் → சித்திரைக்குக்கொண்டான்.

“இக்கின் இகரம் இகரமுனை அற்றே.” நூற்பா - 127.

“ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும்.” - நூற்பா - 128.

viii) எவ்வகைப்பட்ட பெயர்ச்சொல்லின் முன்னும் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொல் வருமிடத்து, இடையே தோன்றும் 'அக்கு'ச் சாரியையினது இறுதிக் குற்றியலுகரம், அதனாற் இடமாகக் கொண்ட வல்லெழுத்தாகிய மெய்யொடும், அதற்கு மேல் நின்ற வல்லெழுத்தாகிய மெய்யொடும் கெடும். அஃதாவது, 'அக்கு' என்ற சாரியையினது 'அ' மட்டுமே நிற்க, மற்றவை கெடும் என்பதாம்.

எ-கா: குன்று + கூகை → குன்று + அக்கு + கூகை →
குன்று + அ + கூகை → குன்று + அ + க் + கூகை →
குன்றக்கூகை, மன்றப் பெண்ணை, ஈமக்குடம்,
அரசக்கன்னி, தமிழக்கூத்து.

**“எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி
அக்கின் இறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே
குற்றிய லுகரம் முற்றத் தோன்றாது.”**

- நூற்பா - 129.

'முற்ற' என்பதனான், வல்லெழுத்தே அன்றிப் பிற எழுத்துக்கட்கும் இவ்விதி பொருந்தும். இன்னும் இதனானே, வரு சொல் முதற்கு ஏற்பத் தமக்கியைந்த வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க.

எ-கா: தமிழ் நூல், தமிழ் யாழ், தமிழ் வரையார்.

ix) 'அம்'முச் சாரியையின் இறுதி எழுத்தாகிய 'ம'கர ஒற்றானது, 'க, ச, த' ஆகியவை வருமொழி முதலெழுத்தாய் வருங்காலத்து, 'ம'கரமாகிய தன் வடிவு திரிந்து, முறையே 'ங, ஞ, ந' ஒற்றுக்களாக வரும்.

எ-கா: புளியங்கோடு, புளியஞ்செதிள், புளியந்தோல்.

**“அம்மின் இறுதி கசதக் காலைத்
தன்மெய் திரிந்து ஙஞந ஆகும்.”**

- நூற்பா - 130.

'கசதக்காலைத்' திரியுமெனவே, பகரம் வரின் திரியாதாம்.

எ-கா: புளியம்பழம்.

மெய் திரிந்து என்னாது 'தன்மெய் திரிந்து' என்ற அதனான், அம் சாரியையின் மெய்யே அன்றித், தம், நம், நும், உம் ஆகிய சாரியைகளின் மகரமும் திரிதல் பொருந்தும்.

எ-கா: எல்லார்தங்கையும், எல்லார்நங்கையும், எல்லீர் நுங்கையும்,
வானவரி வில்லுந் திங்களும்.

1. 'அம்' சாரியையின் இறுதி மகர மெய்யின் முன்னர், மெல்லெழுத்தும் இடையெழுத்தும் முதலெழுத்தாய் உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வரின், அம் சாரியையின் இறுதி மகர மெய் இன்றி முடிதல் வேண்டும்.

எ-கா: புளி + அம் + ஞெரி → புளி + அ + ஞெரி → புளியஞெரி,
புளியநுனி, புளியமுரி, புளியயாழ், புளியவட்டு.

**“மென்மையும் இடைமையும் வருஉம் காலை
இன்மை வேண்டும் என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 131.

2. உரையிற் கோடல் என்பதனால், உயிர் வருமொழியாய் வர, 'அம்'மின் ஈற்று மகர மெய் கெடுதலும் அம் சாரியை முற்றும் கெடுதலும் உண்டு.

எ-கா: புளி + அம் + இலை → புளி + அ + இலை →
புளியவிலை - மகர மெய் கெட்டுப் புணர்ந்தது.
புளி+அம் + இலை → புளி+இலை → புளியிலை -
அம் சாரியை முற்றும் கெட்டுப் புணர்ந்தது.

x) 'இன்' என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு இயையுமிடத்து, 'இன்' எனும் சாரியை வந்து முடிதல் இல்லை.

எ-கா: விளவின் வீழ்பழம், பலாவின் இன்சளை, ஊரினீங்கினான்.

**“இன்னென வருஉம் வேற்றுமை உருபிற்கு
இன்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும்.”**

- நூற்பா - 132.

'அவற்றுள், இன்னின் இகரம்' (நூற்பா-121) என்றதன் பின் வையாத முறையன்றி வைத்தமையான், இன் சாரியை சிறுபான்மை கெடாது நின்றலும் கொள்க.

எ-கா: பாம்பினிற் கடிது தேள், கற்பினின்வழாஅ.

xi) 'அத்து, வற்று' ஆகிய சாரியை வர, மேல் நிலைமொழி ஈற்றில் நின்ற ஒற்றுக் கெடும்; அச்சாரியை முன்வரு வருமொழிமுதல் வல்லினமாயின், மிக்கு முடியும்.

எ-கா: கலன் + குறை → கலன் + அத்து + குறை →
கல + அத்து + க் + குறை → கலத்துக்குறை.
அவை + கோடு → அவை + வற்று + கோடு →
அவை + வற்று + க் + கோடு → அவற்றுக்கோடு.

**“அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல்
ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே
அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே.” - நூற்பா - 134.**

கலன் என எனகர மெய்யாக நிறுத்திக் கெடுக்க, ‘ஒன்றினம் முடித்தல்’ என்பதனால், புள்ளியீறு அல்வழி விகார வகையால் நின்றனவும் அவற்றின் மேல் ஒற்றென்று கெடுக்கப்படும்.

‘வற்றே, அத்தே’ (நூற்பா-120) எனாது முறையற்று மொழிந்ததனால், புள்ளி ஈற்றின் முன்னர் ஒற்றுக் கெடாது நின்றலும் பொருந்தும்.

எ-கா: விண்ணத்துக் கொட்கும், வெயிலத்துச் சென்றான்,
இருளத்துக் கொண்டான்.

6. சாரியை வருமிடங்கள் - பொது இலக்கணம்:

அ) பெயர்ச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல்லாய் இயைந்தும் பெயர்ச்சொல்லொடு வினைச்சொல்லாய்ப் பிரிந்தும் வேற்றுமை உருபு தொக்கும் தொகாதும் வந்து கூடும் கூட்டத்து நிலைக்களத்துத், தாம்தாம் பொருந்துதற்கேற்பப் புணர்மொழி இடைவந்து நிற்பது சாரியைகள் இயல்பாகும். ஆனால், அவற்றைப் பிரித்துக் காணுமிடத்துப் பொருள் விளங்காது

ஆயின், ‘ஒடு’ எனும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு கொள்ளுமிடத்து, அச்சொல் சாரியை பெற்றும் வரும்; பெறாதும் வரும். எனவே, மற்ற உருபுகள் வரும்வழிச் சாரியைகள் பெற்றே வரும் என்பதாம்.

எ-கா: விளவினைக் குறைத்தான், விளவினைக் கொண்டவன்,
நிலாத்துக் கொண்டான், நிலாத்துக் கொண்டவன் எனச் சாரியைகள் பெற்றே உருபுகள் தொக்கும் தொகாதும் வந்தன. பூவினொடு விரிந்த கூந்தல், பூவொடு விரிந்த கூந்தல் எனச் சாரியை உடைமையும் இன்மையும் ‘ஒடு’ உருபின்கண் வந்தன.

**“பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப
வேற்றுமை உருபு நிலைபெறு வழியும்
தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்
ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச்
சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்காது
இடைநின் றியலுஞ் சாரியை இயற்கை
உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒக்கும்.”**

- நூற்பா - 133.

சாரியை புணர்ச்சியின் இடைவருதலே பெரும்பான்மை எனினும் சிறுபான்மை ஈற்றிலும் இயலும் என்பதற்கு 'இயலும்' எனப்பட்டது.

எ-கா: எல்லார் தம்மையும்.

'இயற்கை' என்றதனான், ஒடு உருபு வரும்வழிச் சாரியை பெற்றும் பெறாதும் வருதலே அன்றிப் பெற்றே வருதலும் உண்டு.

எ-கா: பலவற்றொடு.

7. எழுத்துச் சாரியை:

எழுத்துக்களை எடுத்து மொழிதற்குக் காரமும் கரமும் கானும் எழுத்துச் சாரியைகளாய் வருவ.

எ-கா: ஆகாரம், ஈகாரம், ஐகாரம், ஒளகாரம், நகாரம்.

அகரம், இகரம், உகரம், நகரம், பகரம்.

அஃகான், மஃகான், நஃகான்.

**“காரமும் கரமுங் கானொடு சிவணி
நேரத் தோன்றும் எழுத்தின் சாரியை.”**

- நூற்பா-135.

அ) நெட்டெழுத்திற்குக் காரமே சாரியையாய் வரும்; கரமும் கானும் வாரா.

எ-கா: ஆகாரம், ஈகாரம், ஊகாரம், ஏகாரம், ஐகாரம், ஒளகாரம்.

**“அவற்றுள்
கரமும் கானும் நெட்டெழுத் திலவே.”**

- நூற்பா-136.

நெட்டெழுத்துக்கட்கு வாராது என விலக்கப்பட்ட கான் சாரியை 'ஐ, ஒள' ஆகிய எழுத்துக்கட்கு வரவுங் கூடும்.

எ-கா: ஐகான், ஒளகான்.

“ஐகார ஒளகாரங் கானொடுந் தோன்றும்.”

- நூற்பா-138.

ஆ) குற்றெழுத்துகட்குக் காரமும் கரமும் கானும் ஆகிய மூன்று சாரியைகளுமே வரற்குரியன.

எ-கா: அகாரம், அகரம், வஃகான்.

“வரன்முறை மூன்றுங் குற்றெழுத் துடைய.”

- நூற்பா - 137.

8. புணர்ச்சி - பொது விதிகள்:

அ. மெய், உயிர் - புணர்ப்பு:

i) மெய்யீற்றுச் சொல்முன்னர் வருமொழி முதல் உயிராக இருப்பின், அவ்வுயிரெழுத்துத் தனித்து நடக்காது; தான் தனித்து நின்ற இயல்பினின்று நீங்கி, நிலைமொழி ஈற்று மெய்யொடு கூடி, புள்ளி பெற்றிருக்கும் அம்மெய்யின் இயல்பைக் கெடுத்து, உயிர்மெய்யாய் இயங்கும். குற்றியல் உகரத்திற்கும் இது பொருந்தும்.

எ-கா: ஆல் + இலை → ஆலிலை - மெய் முன் உயிர்.

நாகு + அரிது → நாகரிது - குற்றியலுகரம் முன் உயிர்.

**“புள்ளி ஈற்றுமுன் உயிர்தனித் தியலாது
மெய்யொடுஞ் சிவணும் அவ்வியல் கெடுத்தே.”**

- நூற்பா-139.

ii) புணர்ச்சி இடத்து உயிரோடு இயைந்து உயிர்மெய்யாய் நின்ற மெய், பிரிந்து வேறாய் நிற்பதாயின், தான் முன்னர்ப் பெற்று நின்றதான புள்ளி வடிவு பெற்று நிற்கும்.

எ-கா: ஆலிலை → ஆல் இலை.

“மெய்யுயிர் நீங்கின் தன்னுரு வாகும்.” - நூற்பா-140.

ஆ. உடம்படு மெய்:

மூவகைப்பட்ட (நூற்பா-45) உயிரீற்றுச் சொற்கும் முன்னர் உயிரை முதலெழுத்தாக உடைய சொல் வரின், உயிர்க்கு உயிரோடு மயக்கம் - கூட்டம் இன்மையால், உடம்படாத அவ்விரண்டு உயிர்களையும் உடம்படுத்தற்கு இணக்கமாக இயைபு படுத்த இடையே தோன்றும் மெய், உடம்படு மெய் எனப்படும்.

எ-கா: நெறி + இலை → நெறி + ய் + இலை → நெறியிலை.

திரு + அருள் → திரு + வ் + அருள் → திருவருள்.

உடம்படாத இரு உயிர்களை உடம்படுத்தற் பொருட்டு, உடம்படு மெய் கொள்ளுதல் என்பது ஒருதலை அன்று.

எ-கா: கிளி + அரிது → கிளி அரிது;

மூங்கா + இல்லை → மூங்கா இல்லை.

**“எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்.”**

- நூற்பா-141.

உடம்படு மெய்யாய் வருவன 'ய, வ' ஆகிய இரண்டு மெய்களாம்.

(இ, ஈ, ஐ எனும் ஈற்றவையாகிய சொற்கு முன்னர் உயிர் முதலாகிய சொல் வரின், 'ய' எனும் மெய்யும் ஏனைய பிற ஒன்பது உயிர் ஈற்றவையாகிய சொற்கு 'வ' எனும் மெய்யும் உடம்படு மெய்யாக வருவ. 'ஏ' எனும் உயிர் ஈற்றுச் சொற்கு 'வ', 'ய' இரண்டு மெய்யுமே உடம்படு மெய்யாக வரற்கு உரிய.)

இ. ஓசை வேறுபடுத்துப் புணர்ச்சி வேறுபாடு:

எழுத்துக்கள் ஒரே தன்மையாகப் பொருள் விளக்கி நிற்கும் புணர்மொழிகள் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்கின்ற ஓசை வேறுபாட்டால், புணர்ச்சி வேறுபடுத்தல் உடைய. அவை, சொல்வார் குறிப்பால் உணர்தற்குரியவையே அல்லால், புணர்ச்சி இடத்து இத்தன்மைய என்னும் எழுத்து முறைமை உடையவை அல்ல.

எ-கா: செம்பொன்பதின்றொடி என்ற வழிச், செம்பொன் +
பதின்றொடி எனவும்

செம்பு + ஒன்பதின்றொடி எனவும் வேறு படுவ.

“எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி

இசையில் திரிதல் நிலைஇய பண்பே.”

- நூற்பா-142

சொல்லுவான் ஒலிக்குறிப்பிற்கு ஏற்பப் பொருள் உணரப் படுத்தல் அல்லால், எழுத்துக்கள் முறைமையால் அறியப்படாமை காண்க.

குறும்பரம்பு → குறும் + பரம்பு; குறும்பர் + அம்பு எனவும் எழுத்தமைப்பாலன்றி, ஒலிக்கும் ஓசை வேறுபாட்டால் பொருள் தெளிதல் காண்க.

அருஞ்சொற்பொருள்:

1. விள - மர வகை.
2. மக - பிள்ளை.
3. பனை - ஒரு பேரளவு.
4. கலம் - ஒரு முகத்தல் அளவு.
5. அகல் - ஓர் அளவு.

புணரியல் முடிவுகள்

நிலைமொழி ஈறு	வருமொழி	புணர்ச்சி முடிவு
'ஐ' ஈற்றுச் சுட்டு	வற்றுச் சாரியை	வற்றின் வ கெட்டு, அவ்விடத்து அ தோன்றும். அவையற்றை, இவையற்றை.
'இன், ஒன், அன், ஆன்-னகர ஈற்றுச் சாரியைகள் நாட்பெயர்	'கு' நான்கன் உருபு வல்லெழுத்து முதலான வினைச்சொல்	சாரியைகளின் னகர ஒற்று றகரமாகத் திரியும். நாவிற்கு, கோஒற்கு, ஒருபாற்கு, அதற்கு. இடை தோன்று ஆன் சாரியை னகர மெய், றவாகத் திரியும். பரணியாற் கொண்டான்.
நாட்பெயரே அன்றிப் பிற பெயர்கள்	”	இடை தோன்றும் இன் சாரியை னகர மெய், றவாகத் திரிதலும் திரியாமையும் உண்டு. பனியிற் கொண்டான், வண்டின் கால்.
இன் சாரியை	உயிர் முதலாம் அளவுப்பெயர்	னகர ஒற்று றகரமாகத் திரியும். பதிற்றகல்.
'அ' ஈற்றுச் சொல்	அத்துச் சாரியை	அத்தின் அகரம் கெடும். மகத்துக்கை.
'இ', 'ஐ' ஈற்றுச் சொல்	இக்குச் சாரியை	இக்கின் இகரம் கெடும். ஆடிக்குக் கொண்டான். சித்திரைக்குக் கொண்டான்.
எவ்வகைப்பட்ட பெயர்க்கும் முன்வரு அக்குச் சாரியை	வல்லெழுத்து முதலாம் சொல்	அக்கின் அ ஒழிய ஏனைய கெடும். குன்றக் கூகை, தமிழக்கூத்து.

நிலைமொழி ஈறு	வருமொழி	புணர்ச்சி முடிவு
அம் சாரியை	க, ச, த	அம்மின் மெய் திரிந்து முறையே ங, ஞ, ந எனவாகும். புளியங்கோடு, புளியஞ்செதிள், புளியந்தோல்.
அம் சாரியை	ஞ, ந, ம, ய, வ	அம்மின் மெய் கெடும். புளியஞ்செதிள், புளியநுனி, புளியமுறி, புளியயாழ், புளியவட்டு.
மெய், உயிர் ஈற்றுப் பெயர்கள்	அத்து, வற்று	நிலைமொழி ஒற்றுக் கெட வருமொழி முதல் வல்லினம் எனில் ஒற்று மிகும். கலத்துக்குறை, அவற்றுக்கோடு.
மெய்யீற்றுச் சொல்	உயிர் முதலாகு சொல்	நிலைமொழி மெய்யீற்றொடு உயிர் கூடி உயிர்மெய்யாய் ஆம் ஆல் + இலை → ஆலிலை.
உயிரீற்றுச் சொல்	உயிர் முதலாகு சொல்	உயிரோடு உயிர் உடம்படற்கு ஏற்ப இயைபு படுத்த இடையே ய, வ மெய்கள் தோன்றுவ. புளியங்கோடு, எருவங்குழி.

5. தொகை மரபு

தொன்று தொட்டு வரும் இலக்கண மரபிற் பிறழாது, இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களை ஈற்றவையாகிய சொற்கள் இருபத்திரண்டு எழுத்துக்களை முதலாக உடைய சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தம்முள் கூடும்போது, பொதுமையாக ஒரே விதமாய்ப் புணர்ச்சி விதிகள் பெறுபவற்றைத் தொகுத்து இவ்வியலில் விளக்கப் படுகின்றன.

புணர்ச்சிப் பொது விதிகள்:

1. ஈறு பற்றியன:

அ) ஓரெழுத்தொருமொழி, ஈரெழுத்தொருமொழி, இரண்டிறந்து இசைக்கும் தொடர்மொழி எனப்பட்ட மூவகையான சொற்கும் இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களே ஈற்றெழுத்தாக வரற்கு உரியன. அவற்றுள் ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் நீங்கலான பன்னிரண்டு உயிர் ஈற்றினும் பதினொன்று மெய்யீற்றினும் வரும் நிலைமொழிச் சொற்களின் முன்னர்க் 'க, ச, த, ப' க்களை முதலெழுத்தாக உடைய வருமொழிச் சொற்கள், வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, அல்வழிப் புணர்ச்சி ஆகிய இருவழியும் வந்து புணரின், அவற்றிற்கு இடையே தோன்றி நிற்கும் இயல்பாகிய அவற்றின் இன மெல்லெழுத்துக்கள் நிரல் நிறையே 'ங, ஞ, ந, ம' என்னும் ஒற்றுக்களாம்.

சுருங்கச் சொல்லின், உயிரீறும் புள்ளியீறும் நிற்கக் 'க, ச, த, ப' க்களை முதலாம் வருமொழிகள் புணரின், அவற்றின் இன மெல்லொற்றுக்கள் 'ங, ஞ, ந, ம' நிரல் நிறையே இடையே வந்து முடிவ.

எ-கா: விள + கோடு → விளங்கோடு; விளஞ்செதிள்,
விளந்தோல், விளம்பூ.

**“கசதப முதலிய மொழிமேற் றோன்றும்
மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
ஙஞநம என்னும் ஒற்றா கும்மே
அன்ன மரபின் மொழிவயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 144

‘தோன்றும்’ என்றதனான், தோன்றி நின்றனாவும் அவ்வாறே திரிந்து மெல்லெழுத்தாவும்.

எ-கா: மரம் + குறிது → மரங்குறிது; மரஞ்சிறிது, மரந்தீது,
மரம்பெரிது

ஆ) சொற்களுக்கு முதலெழுத்தாக வரற்குரிய 'ஞ, ந, ம, ய, வ' ஆகிய மெல்லின இடையின எழுத்துக்கள் ஐந்தும் உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும் ஆகப் பதினேழு எழுத்துக்களும் முதலெழுத்தாய் நிற்கும் சொற்கள், இருபத்து நான்கு ஈற்றதாகிய நிலைமொழிப் பெயர்ச்சொற்கள் முன்னர் வந்து புணரின், அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய இரண்டிடத்தும் திரிபின்றி இயல்பு புணர்ச்சியாய்ப் பொருந்தி முடியும்.

ஒற்று இரட்டுதலும் உடம்படு மெய் கொள்ளுதலும் உயிரேறி முடிதலும் திரிபென்று கொள்ளப் படா. திரிபுகள் மூன்று; அவை மெய் பிறிதாதல், மெய் மிகுதல், மெய் குன்றல் என்பவையாம்.

எ-கா: விள, தாழ் என நிறுத்தி, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது, அடைந்தது, ஆடிற்று, இடிந்தது, ஈறிற்று, உடைந்தது, ஊறிற்று, எழுந்தது, ஏறிற்று, ஐது, ஒடிந்தது, ஒடிற்று, ஔவியத்தது, நுந்தையது என வினை முடிவுகளையும், ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலிமை, அடைவு, ஆட்டம், இடிப்பு, ஈட்டம், உடைப்பு, ஊற்றம், எழு, ஏணி, ஐயம், ஒடுக்கம், ஓக்கம், ஔவியம், நுந்தை எனப் பெயர்களையும் சேர்த்து இயல்பாய்ப் புணர்தலைக் காண்க.

**“ஞநம யவவெனும் முதலாகு மொழியும்
உயிர்முத லாகிய மொழியும் உளப்பட
அன்றி அனைத்தும் எல்லா வழியும்
நின்ற சொல்முன் இயல்பா கும்மே.”**

- நூற்பா - 145.

மேல், மெல்லினம், இடையினம், உயிர் என்ற மூன்று கணங்களும் வருமொழி முதலாய் வந்து புணரின் இயல்பாய் முடியும் என்பதில், மெல்லெழுத்து முதலெழுத்தான வருமொழி வந்து தொடர்மொழி ஈற்றின்கண் இயல்பாய்ப் புணர்தலே அன்றி, அம்மெல்லெழுத்து மிகுந்து முடிதலும் ஏற்புடைத்து.

எ-கா: கதிர்ஞெரி, கதிர்ஞெரி; கதிர்நுனி, கதிர்ந்நுனி; கதிர்முரி,
கதிர்ம்முரி எனத் தொடர்மொழி ஈற்றுக்கண் உறழ்ந்து
புணர்ந்தன.

**“அவற்றுள்
மெல்லெழுத் தியற்கை உறழினும் வரையார்
சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதி யான.”**

- நூற்பா - 146.

‘உறழினும்’ எனும் உம்மை எதிர்மறை; எனவே, உறழாது இயல்பாய் வருதல் வலிவுடைத்து.

நூற்பாவில் வருமொழியை முற்கூறியதால், தொடர் மொழியே அன்றி, ஓரெழுத்து ஒருமொழி ஈரெழுத்து ஒருமொழிக்குள்ளும் உறழ்ந்து முடிவன உண்டு.

எ-கா: பூஞ்செரி, பூஞ்செரி என ஓரெழுத்து ஒருமொழி
ஈற்றுக்கண்ணும்
காய்செரி, காய்செரி என ஈரெழுத்து ஒருமொழி
ஈற்றுக்கண்ணும் மெல்லினம் இயல்பாயும் மிகுந்தும் வந்தன.

இ) ‘ண, ன’ ஒற்றீற்றுப் புணர்ச்சி:

‘ண’கார, ‘ன’கார மெய்யீற்றுச் சொற்கள் முன்னர் யா, ஞா ஆகிய இரண்டும் முதலாகிய வினைச்சொற்கள் ஒரு வினை வந்த தன்மையின.

எ-கா: மண்யாத்த, மண்ஞாத்த;
பொன்யாத்த, பொன்ஞாத்த.

**“ணனவென் புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும்
வினையோ ரனைய என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா-147.

வினைக்கண் எனவே, மண்யாமை, மண்ஞாமை எனப் பெயர்க்கண் வாராமை கொள்க.

i) அல்வழிப் புணர்ச்சியில் ‘ண, ன’ ஈறுகள்:

அல்வழிப் புணர்ச்சி இடத்து, ‘ண, ன’ ஒற்றுக்கள் ஈற்றதாகிய நிலைமொழிச் சொற்கள் முன்னர்ச், சொற்களுக்கு முதலெழுத்தாம் எனப்பட்ட இருபத்திரண்டு எழுத்துக்களை முதலாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், திரிதல் இன்றி இயல்பாகவே கூடி முடியும்.

எ-கா: மண்கடிது, மண்சிறிது, மண்தீது, மண்பெரிது
பொன்கடிது, பொன்சிறிது, பொன்தீது, பொன்பெரிது என
வன்கணத்தோடும்
மண்ஞெகிழ்த்தது, மண்நீண்டது, மண்மாண்டது,
பொன்ஞெகிழ்த்தது, பொன்நீண்டது, பொன் மாண்டது என
மென்கணத்தோடும்
மண்யாது, மண்வலிது பொன்யாது, பொன்வலிது

என இடைக்கணத்தோடும்

மண் நுந்தையது, பொன் நுந்தையது எனக் குற்றியலுகர
முதலோடும்

மண், பொன் என நிறுத்தி, அடைந்தது, ஆயிற்று, இல்லை,
ஈண்டிற்று, உண்டு, ஊட்டிற்று, எவ்விடத்து, ஏறிற்று, ஐது,
ஒழுகிற்று, ஒளவையது என உயிர்க் கணத்தோடும் பொருத்தி
இயல்பாய்க் கூடி முடிதலைக் காண்க.

**“மொழிமுத லாகும் எல்லா எழுத்தும்
வழிவழி நின்ற ஆயிரு புள்ளியும்
வேற்றுமை அல்வழித் திரிபிடன் இலவே.”**

- நூற்பா - 148.

‘நின்ற சொல்முன் இயல்பாகும்’ (நூற்பா-145) என்றது வருமொழி
பற்றித் திரியாமை கூறியது. இங்கு நிலைமொழி பற்றித் திரியாமை
கூறியதாம்.

ii) வேற்றுமைப் புணர்ச்சி :

மேல், அல்வழிப்புணர்ச்சி இடத்து ‘ண, ன’ ஒற்றுக்கள் ஈற்றதாகிய
நிலைமொழிச் சொற்கள், முதலெழுத்தாகு எல்லா வருமொழிச்
சொற்களோடும் திரிதலின்றி இயல்பாய்ப் புணரும் என்றவாறே,
வேற்றுமைப்புணர்ச்சி இடத்தும் அவை, ‘க, ச, த, ப’ ஆகிய
வல்லெழுத்துக்கள் நீங்கலான பிற பதினெட்டு எழுத்துக்களை முதலாக
உடைய சொற்கள் வரும்வழியும் திரிபின்றி இயல்பாகவே கூடி முடியும்.
எனவே, வல்லெழுத்து வரும்வழித் திரியும் என்பதாம்.

எ-கா: மண்ஞெகிட்சி, மண்நீட்சி, மண்மாட்சி; பொன்ஞெகிட்சி,
பொன்நீட்சி, பொன்மாட்சி என மென்கணத்தோடும்
மண்யாப்பு, மண்வன்மை; பொன்யாப்பு, பொன்வன்மை
என இடைக்கணத்தோடும்

மண் நுந்தையது, பொன் நுந்தையது எனக் குற்றியலுகர
முதலோடும்

மண், பொன் என நிறுத்தி, அழகு, ஆக்கம், இன்மை,
ஈட்டம், உண்மை என உயிர்க் கணத்தோடு பொருத்தி
இயல்பாய்க் கூடி முடியும்.

**“வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி
மேற்கு நியற்கை ஆவயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 149.

ஈ) 'ல, ன, ண, ள' ஒற்றீற்றுப் புணர்ச்சி:

அ) 1. 'ல'கர ஒற்று ஈற்று நிலைமொழிச் சொற்கள் முன்னர், 'த, ந'க்களை முதலெழுத்தாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், அத் 'த, ந'க்கள் முறையே 'ற, ன'க்களாகத் திரிந்து புணர்வ.

எ.கா :கல் + தீது → கஃறீது.

கல் + நன்று → கன்னன்று.

நிலைமொழித் திரிபான 'ல்' 'ன்' ஆனதும் 'ல்' 'ஃ' ஆனதும் லகர ஈற்றுப் புணர்ச்சியில் (நூற்பா-368,370) கூறப்பட்டுள்ளன.

2. 'ன'கர ஒற்று ஈற்று நிலைமொழிச் சொல் முன்னர், 'த, ந'க்களை முதலெழுத்தாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், அத் 'த, ந'க்கள் முறையே 'ற, ன'க்களாகத் திரிந்து புணர்வ.

எ.கா: பொன் + தீது → பொன்றீது,

பொன் + நன்று → பொன்னன்று.

**“லனவெ வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்
தந எனவரிற் றனவா கும்மே.”**

- நூற்பா - 150.

ஆ) 1. 'ண'கர ஒற்று ஈற்று நிலைமொழிச் சொல் முன்னர், 'த, ந'க்களை முதலெழுத்தாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், அத் 'த, ந'க்கள் முறையே 'ட, ண'க்களாகத் திரிந்து புணர்வ.

எ.கா: மண் + தீது → மண்டீது.

மண் + நன்று → மண்ணன்று.

2. 'ள'கர ஒற்று ஈற்று நிலைமொழிச் சொற்கள் முன்னர், 'த, ந'க்களை முதலெழுத்தாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், அத் 'த, ந'க்கள் முறையே 'ட, ண'க்களாகத் திரிந்து புணர்வ.

எ.கா: முள் + தீது → முஃடீது,

முள் + நன்று → முண்ணன்று.

நிலைமொழித் திரிபான 'ள்' 'ண்' ஆனதும், 'ள்' 'ஃ' ஆனதும், ளகர ஈற்றுப் புணர்ச்சியில் (நூற்பா-398, 400) கூறப்பட்டுள்ளன.

“ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத் தோன்றும்.”

- நூற்பா - 151.

2. சொல் பற்றின:

அ) முன்னிலை வினைச்சொல் புணர்ப்பு:

i) உயிர் ஈற்றவையும் மெய் ஈற்றவையும் ஆகிய முன்னிலை வினைச்சொற்களுக்கு முன்னர், வல்லெழுத்தை முதலெழுத்தாக உடைய வருமொழிச்சொற்கள் வந்து புணரின், அப்புணர்ச்சி இயல்பாகவும் உறழ்ச்சியாகவும் அமையும் இரண்டு இயல்பினை உடைத்து.

எ-கா: எறிகொற்றா, கொணா கொற்றா, உண் கொற்றா, தின் கொற்றா என இவை இயல்பு.

இவற்றோடு சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும் ஒட்டிக் காண்க. நட கொற்றா, நடக்கொற்றா, ஈர் கொற்றா, ஈர்க்கொற்றா என இவை உறழ்ச்சி.

**“உயிரீ நாகிய முன்னிலைக் கிளவியும்
புள்ளி இறுதி முன்னிலைக் கிளவியும்
இயல்பா குநவும் உறழாகு நவுமென்
றாயீ ரியல வல்லெழுத்து வரினே.” - நூற்பா - 152.**

ii) ‘ஒள’ என வரும் உயிர் ஈற்றுச் சொல்லும் ‘ளு, ந, ம, வ’ எனும் ஒற்று ஈற்றுச் சொல்லும் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல்லும் ஆகிய நிலைமொழியாய் வரும்வழி, மேலே முன்னிலை வினைச்சொற்கட்குக் கூறப்பட்ட இயல்பும் உறழ்வுமாகிய முடிபிற்கு முற்றாகத் தோன்றாது. அஃதாவது, குற்றியலுகரம் ஒழிந்த பிற ஈற்று முன்னிலை வினைச் சொற்களாகிய நிலைமொழி ஈற்றில் உகரம் வர, அனைத்தும் வருமொழி வல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடியும்.

இது, மேல் கூறியவற்றுள் சிலவற்றிற்கு அம்முடிபு விலக்குதல் ஆகும்.

எ-கா: கௌவு கொற்றா, கௌவுக் கொற்றா; வெளவு கொற்றா, வெளவுக் கொற்றா; உரினு கொற்றா, உரினுக்கொற்றா; பொருநு கொற்றா, பொருநுக்கொற்றா; திருமு கொற்றா, திருமுக் கொற்றா; தெவ்வு கொற்றா, தெவ்வுக் கொற்றா; கூட்டு கொற்றா, கூட்டுக் கொற்றா.

**“ஒளவென வருஉம் உயிரிறு சொல்லும்
ளுநமவ என்னும் புள்ளி இறுதியுங்
குற்றிய லுகரத் திறுதியும் உளப்பட
முற்றத் தோன்றா முன்னிலை மொழிக்கே.”**

- நூற்பா - 153.

ஆ. உயர்திணைப் பெயர்ப் புணர்ப்பு:

i) உயிர் ஈறு, புள்ளி ஈறு ஆகிய உயர்திணைப் பெயர்கள் நிலைமொழியாக நிற்க, வேற்றுமை, அல்வழி ஆகிய இரு வழியும் வருமொழி முதலாய் வரும் நான்கு கணங்களும் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: நம்பி, அவன் என நிறுத்திக், குறியன், சிறியன். தீயன், பெரியன்; ஞான்றான், நீண்டான், மாண்டான்; யாவன், வலியன்; அடைந்தான், ஔவியத்தான் எனவும்

நங்கை, அவள் என நிறுத்திக், குறியள், சிறியள். தீயள், பெரியள்; ஞான்றாள், நீண்டாள், மாண்டாள்; யாவள், வலியள்; அடைந்தாள், ஔவியத்தாள் எனவும் ஒட்டி அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் இயல்பாய்ப் புணர்தல் காண்க.

நம்பி, அவன், நங்கை, அவள் என நிறுத்திக், கை, செவி, தலை, புறம்; ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி; யாப்பு, வலிமை; அடைவு, ஔவியம் எனவும் ஒட்டி வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் இயல்பாய்ப் புணர்தல் காண்க.

“உயிரீ றாகிய உயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி இறுதி உயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப.”

- நூற்பா - 154.

‘உயிரீறு, புள்ளியீறு’ என்று மிகுத்துச் சொன்னதாலே, உயர்திணைப் பெயர் திரிந்து முடிவனவும் கொள்ளப்படும்.

எடுத்துக் காட்டு:

- 1) கபிலபரணர், இறைவநெடு வேட்டுவர், மருத்துவ மாணிக்கர் என ‘ன’கர ஈறு கெட்டு இயல்பாய்ப் புணர்ந்தன.
- 2) ஆசீவகப்பள்ளி, வண்ணாரப்பெண்டிர், நிக்கந்தக் கோட்டம் என இவை ஈறு கெட்டு, ஒற்று மிக்கு முடிந்தன.
- 3) ஈழவக்கத்தி, வாணிகத்தெரு, அரசக்கன்னி, கோலிகக் கருவி என இவை ஒருமை ஈறும் பன்மை ஈறும் கெட்டு, ஒற்று மிக்கு முடிந்தன.
- 4) குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம்; பிரமகோட்டம், பிரமக்கோட்டம் என இவை ஈறு கெட்டு இயல்பாயும் வல்லெழுத்து மிகுந்தும் உறழ்ந்து முடிந்தன.

5) பல்சங்கத்தார், பல்சான்றோர், பல்லரசர் என்பன, பலர் என்பதன் ரகர ஈறும் அதன் முன்னின்ற அகரமும் கெட்டுப் புணர்ந்து முடிந்தன.

ii) உயர்திணைப் பெயர்களுள் 'இ'கர ஈற்றவாகிய பெயர்கள், வேற்றுமை, அல்வழி ஆகிய இருவழியுந் திரிந்து முடியும் இடமும் உண்டு.

எ-கா: 1) எட்டிப்பூ, காவிதிப்பூ, நம்பிப்பேறு என வேற்றுமைக்கண் ஒற்று மிக்கு முடிந்தன.

2) நம்பிக்கொல்லன், நம்பிச்சான்றான், நம்பித்துணை, நம்பிப்பிள்ளை, செட்டிக்கூத்தன், செட்டிச்சாத்தன், செட்டித் தேவன், செட்டிப்பூதன் என அல்வழிக்கண் ஒற்று மிக்கு முடிந்தன.

“அவற்றுள்

இகர இறுபெயர் திரிபிடன் உடைத்தே.”-

- நூற்பா - 155.

‘இடனுடைத்து’ என்றதனாலே, இகர ஈறு அல்லாதனவும் ஈறு திரிதல் இன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் கொள்க.

எ-கா: நங்கைப்பெண், நங்கைச்சாணி என அல்வழிக்கண் ‘ஐ’கார ஈற்றில் சிறுபான்மை வல்லினம் மிகுந்தன.

iii) உயர்திணைப் பெயரோடு அஃறிணை விரவும் விரவுப்பெயர் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவனவும் அன்றித் திரிந்து முடிவனவும் உள.

எ-கா: சாத்தன், கொற்றன் என நிறுத்திக், குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன்; ஞான்றான், நீண்டான், மாண்டான்; யாவன், வலியன்; அடைந்தான், ஔவித்தான் எனவும் சாத்தி, கொற்றி என நிறுத்திக், குறியள், சிறியள், தீயள், பெரியள்; ஞான்றாள், நீண்டாள், மாண்டாள்; யாவள், வலியள்; அடைந்தாள், ஔவித்தாள் எனவும் நான்கு கணத்தோடும் ஒட்டி அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் விரவுப் பெயர்கள் இயல்பாய்ப் புணர்தல் காண்க.

சாத்தன், கொற்றன், சாத்தி, கொற்றி என நிறுத்திக், கை, செவி, தலை, புறம், ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வன்மை, அழகு, ஔவியம் என நான்கு கணத்தோடும் ஒட்டி வேற்றுமைப் புணர்ச்சி இடத்து விரவுப் பெயர்கள் இயல்பாய்ப் புணர்தல் காண்க.

“அஃறிணை விரவுப்பெயர் இயல்புமார் உளவே.”

- நூற்பா - 156.

இயல்பின்றி முடிவன புள்ளி மயங்கியலில் ‘ன’கார ஈற்றுட் சொல்லப் பெறும்.

3. வேற்றுமை முடிபுகள்:

அ) மூன்றாம் வேற்றுமைத் திரிபு முடிபு.

புள்ளி ஈற்றும் உயிர் ஈற்றும் சொற்களான மூன்றாம் வேற்றுமைக்குரிய வினைமுதலாகிய பொருட்கள் நிலை மொழியாக நிற்க, அப்பொருட்களால் ஆகிய வினையைக் குறிக்கும் வினைச் சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணர, அப்புணர்ச்சிகள் இயல்பாதலும் உண்டு; அவ்வாறின்றி உறழ்ந்து முடிதலும் உண்டு. இவ்வாறு இயல்பாகியும் உறழ்ந்தும் புணரும் வேறுபாட்டினைப் போற்றித் தெளிந்து அறிதல் வேண்டும்.

எ-கா: நாய்கோட்பட்டான், நாய்சார்ப்பட்டான், நாய்தீண்டப் பட்டான், நாய்பாய்ப்பட்டான்; புகிகோட்பட்டான், புகிசார்ப்பட்டான், புகிதீண்டப்ப்பட்டான், புகிபாயப் பட்டான்- இவை இயல்பு.

சூர்கோட்பட்டான், சூர்க்கோட்பட்டான், வளிகோட் பட்டான், வளிக்கோட்பட்டான்- இவை உறழ்ச்சி.

**“புள்ளி இறுதியும் உயிரிற் கிளவியும்
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையால்
தம்மி னாகிய தொழிற்சொல் முன்வரின்
மெய்மை ஆகலும் உறழத் தோன்றலும்
அம்முறை இரண்டும் உரியவை உளவே
வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.”**

- நூற்பா - 157.

மெய், உயிர் ஈற்றுச் சொற்கள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் எதிர்வரு சொல்லின் முதலெழுத்து வல்லினமாய் வரின், அவ்வல்லெழுத்து மிகும் எனப் பின்னர்ப் புள்ளி மயங்கியலிலும் உயிர் மயங்கியலிலும் விளக்கப் படும். அங்கெல்லாம் நிலைமொழியும் வருமொழியும் பெயர்காளாய் இருக்கும். ஆனால், இங்கு, நிலைமொழி வினைமுதலாகவும் வருமொழி அதனால் முடிந்த வினைச்சொல் ஆகவும் இருக்கும். இவற்றைத் தெளிதல் வேண்டும்.

ஆ) இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபுகள் - தொகுப்பு

இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியின்கண்:

1. மெல்லெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்து ('மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே' -நூற்பா-218) வல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும்;

விளங்குறைத்தான் என வேண்டுமிடத்து விளக்குறைத்தான் என அகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு வல்லெழுத்து மிகுந்து வருதல்.

2. வல்லெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்து ('மகர இறுதி வேற்றுமை ஆயின் துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே' - நூற்பா-311) மெல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும்;

மரக்குறைத்தான் என வல்லெழுத்து மிக வேண்டுமிடத்து மரங்குறைத்தான் என மெல்லெழுத்து மிகுந்து வருதல்.

3. இயல்பாய்ப் புணர வேண்டிய இடத்து ('தாயென் கிளவி இயற்கை ஆகும்.'-நூற்பா-359) மிக்குத் தோன்றுதலும்;

தாய்கொலை என இயல்பாய் வருதல் இன்றித் தாய்க்கொலை என ஒற்று மிகுதல்.

4. உயிரீற்று நிலைமொழிச் சொற்கள் உயிர் மிக்குப் புணர வேண்டிய இடத்து ('குறியதன் முன்னரும்'-நூற்பா-227, 'குற்றெழுத் திம்பரும்'-நூற்பா-268, 'ஏயென் இறுதிக்கு'-நூற்பா-278.) அவ்வுயிர் கெட்டு வருதலும்;

பலாஅக்குறைத்தான், கழுஉக்கொணர்ந்தான், ஏஎக் கட்டினான் என உயிர் மிக்கு வர வேண்டிய இடத்துப், பலாக்குறைத்தான், கழுக்கொணர்ந்தான், ஏக்கட்டினான் என உயிர் குறைந்து வருதல்.

5. சாரியை வர வேண்டிய இடத்து ('வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும்.' -நூற்பா-421) அச்சாரியை கெடுதலும்;

வண்டு எனும் சொற்குச் சாரியை வர வேண்டிய இடத்து, வண்டு கொணர்ந்தான் எனச் சாரியை கெடுதல்.

6. சாரியை உள்ள இடத்து ('வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும்.' -நூற்பா-421) அச்சாரியையோடு அவ்விரண்டாம் வேற்றுமை உருபு இயைந்து நின்றலும்;

வண்டினைக் கொணர்ந்தான் எனச் சாரியை இருக்கும் இடத்து வேற்றுமை உருபு உடன் நிலைத்து நின்றல்.

7. வருதற்கு உரிய சாரிகைகள் வருதலின்றி ('புளிமரக் கிளவிக்கு'- நூற்பா-245, 'பனையும் அரையும்'-நூற்பா-284, 'பூல்வேல் என்றா'- நூற்பா-376) இயல்பாய் இருந்து இடையே மிக்கும திரிந்தும் உறழ்ந்தும் தோன்றலும்;

பெறற்குரிய அம் சாரியை பெறாது இயல்பாய் நின்று, புளிகுறைத்தான், புளிக்குறைத்தான், பனை தடித்தான், பனைத் தடித்தான், பூல்குறைத்தான், பூற்குறைத்தான் என மிக்கும் திரிந்தும் உறழ்ந்தும் வருதல்.

8. வேற்றுமைப் புணர்ப்பின்கண் இயல்பாய் வருமென்ற ('உயிரீ றாகிய உயர்திணைப் பெயரும்' -நூற்பா-154) உயர்திணைப் பெயரிடத்துத் தன் வேற்றுமை உருபாகிய 'ஐ'காரம் தொகாது வருதலும்;

இயல்பாய் வருமென்றவை, நம்பியைக் கொணர்ந்தான், நங்கையைக் கொணர்ந்தான் என்றவழி இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தொகாது வருதல்.

'ஒழியாது வருதலும்' என்றதனால், மகற் பெற்றான், மகட் பெற்றான் என ஒரோவழி ஒழிந்தும் வரும்.

9. அஃறிணை விரவுப்பெயர்க்கும் மேல் உயர்திணையோடு ஒப்ப, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தொகாது நின்றலும்;

கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் என இரண்டன் உருபு தொகாது நின்றல்.

'அவ்வியல் நிலையலும்' என்றதனால், மகப் பெற்றேன் என விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை உருபு தொகுத்தலுங் கொள்க.

10. வல்லெழுத்து வரின் மெய் பிறிதாய் முடிய வேண்டிய இடத்து, இயல்பாய் முடிதலும்

ணகார, னகார இறுதி வல்லெழுத்து வந்து புணரின் மெய் பிறிதாகத் திரியும் (நூற்பா-303, 333) என்ற இடத்து, மண்கொண்டான், பொன்கொண்டான் என இயல்பாய் வருதல்.

என இவை போன்ற பிறவும் ஏனைய வேற்றுமைப் புணர்ச்சியது பொதுமையான முடிபினின்று நீங்கி வேறுபட்ட முடிபுடையதாய் இரண்டாம் வேற்றுமையது புணர்ச்சி விளங்கும்.

“மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்
 வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்
 இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்
 உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலுஞ்
 சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ்
 சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையலுஞ்
 சாரியை இயற்கை உறழத் தோன்றலும்
 உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்
 அஃறிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்வியல் நிலையலும்
 மெய்பிறி தாகிடத் தியற்கை ஆதலும்
 அன்ன பிறவுந் தன்னியல் மருங்கின்
 மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கும்
 ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப.”

- நூற்பா - 158.

இ) இகர, ஐகார ஈற்று அல்வழி முடிபுகள்:

‘இ, ஐ’ என்னும் ஈற்றிணை உடைய பெயர்ச் சொற்கள் அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணரும் போது, மூவகையாகக் கூடும் முடிபுகளை உடையன; அவை, இயல்பாய் முடிபவை, வல்லெழுத்து மிகுபவை, உறழ்ச்சியாய் முடிபவை என்பவாம்.

எ-கா: பருத்தி குறிது, பருத்தி சிறிது, பருத்தி தீது, பருத்தி பெரிது;
 அரை குறிது, அரை சிறிது, அரை தீது, அரை பெரிது - இவை இயல்பு.

மாசித்திங்கள், சித்திரைத்திங்கள் - இவை மிகுதி.

கிளிகுறிது, கிளிக்குறிது; தினை குறிது, தினைக்குறிது - இவை உறழ்ச்சி.

“வேற்றுமை அல்வழி இஐ என்னும்
 ஈற்றுப் பெயர்க்கிளவி மூவகை நிலைய
 அவைதாம்
 இயல்பா குறவும் வல்லெழுத்து மிகுறவும்
 உறழா குறவும் என்மனார் புலவர்.”

- நூற்பா - 159.

‘பெயர்நிலைக் கிளவி மூவகை நிலைய’ என்றதனால், ‘இ, ஐ’ ஈற்றன ஆகிய பிற மூன்று சொற்களான வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் ஆகியவை வல்லினத்தோடு புணரும்வழி, இயல்பும் மிகுதியும் என இரு வகையாம்.

எ-கா: ஒல்லைக்கொண்டான் - ஐ ஈற்று வினைச்சொல் மிகுதி.
 தில்லைச்சொல்லே - ஐ ஈற்று இடைச்சொல் மிகுதி.
 கடிகா - இ ஈற்று உரிச்சொல் இயல்பு.
 பணைத்தோள் - ஐ ஈற்று உரிச்சொல் மிகுதி.
 மற்றவற்றிற்கு காட்டு வந்துழி கண்டு கொள்க.

**ஈ) ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்த்தும் 'இ, ஐ'
 ஈற்று இடைச்சொல் முடிபு:**

சுட்டெழுத்துக்களை முதலாக உடைய இகர ஈற்று இடைச்சொல்லும் வினாவாக வரும் எகரத்தை முதலெழுத்தாக உடைய இகர ஈற்று இடைச்சொல்லும் சுட்டாகிய உறுப்பெழுத்து நீண்ட ஐகார ஈற்று இடைச்சொல்லும் யா என்னும் வினாவினை முதலெழுத்தாக உடைய ஐகார ஈற்று இடைச்சொல்லும் வருமொழியாய் வல்லினம் வந்து புணரும்வழி, வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும் உறழ்ந்து முடிவனவும் உள.

எ-கா: அதோளிக்கொண்டான், இதோளிக்கொண்டான்,
 உதோளிக்கொண்டான், எதோளிக்கொண்டான்;
 சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்
 ஆண்டைக்கொண்டான், ஈண்டைக்கொண்டான்,
 ஊண்டைக்கொண்டான், யாண்டைக்கொண்டான்
 எனவும் இடையே ஒற்று மிக்கு முடிந்தன.

அவ்வழி கொண்டான், அவ்வழிக் கொண்டான்,
 இவ்வழி கொண்டான், இவ்வழிக் கொண்டான்,
 உவ்வழி கொண்டான், உவ்வழிக் கொண்டான்,
 எவ்வழி கொண்டான், எவ்வழிக் கொண்டான் எனவும்
 ஆங்கவை கொண்டான், ஆங்கவைக்கொண்டான்,
 ஈங்கவை கொண்டான், ஈங்கவைக்கொண்டான்,
 ஊங்கவை கொண்டான், ஊங்கவைக்கொண்டான்,
 யாங்கவை கொண்டான், யாங்கவைக்கொண்டான்
 எனவும் இவை உறழ்ந்து முடிந்தன.

**“சுட்டுமுத லாகிய இகர இறுதியும்
 எகரமுதல் வினாவின் இகர இறுதியும்
 சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும்
 யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்**

வல்லெழுத்து மிகுநவும் உறழா குநவுஞ்
சொல்லிய மருங்கின் உளவென மொழிப.”

- நூற்பா - 160.

6. பிற முடிபுகள் :

அ) நெடில்முன், குறில்முன் ஒற்றுக்கள் :-

நெட்டெழுத்திற்குப் பின்னர் ஒற்றொடு வரும் நிலைமொழிச் சொல்லின் ஒற்றுக் கெட்டுப் புணர்தலும் குற்றெழுத்தின் பின்னர் வரும் ஒற்று இரட்டுதலும் என்னும் இயல்பான முறைமையுடையன.

i. நெடியதன் பின் வரும் ஒற்று கெடுவன, 'ண, ன, ம, ல, ள' ஆகிய ஐந்து ஒற்றுக்கள் ஆம்.

எ.கா: கோண்+நிமிர்ந்தது → கோணிமிர்ந்தது,

தான்+நல்லன் → தானல்லன்

தாம்+நல்லர் → தாநல்லர்,

வேல்+நன்று → வேனன்று,

தோள் நன்று → தோணன்று என நகரம் வருமொழி

முதலாய் வந்தவழி நெடியதன் பின்னர் வந்த ஒற்றுக்

கெட்டது.

கோல்+தீது → கோறீது;

வேல்+தீது→வேறீது என இவை, தகரம் வருமொழி முதலாய் வந்தவழி நெடியதன் பின்னர் வந்த ஒற்றுக் கெட்டது.

ii. குற்றெழுத்தின் பின்னர் வரும் ஒற்று இரட்டுவன 'ளு, ள, மு' நீக்கலான மற்ற மெய் எழுத்துக்களே.

எ.கா: மண்+அகல் → மண்ணகல்,

பொன்+அகல் → பொன்னகல்,

சொல்+ஆடல் → சொல்லாடல்,

தம்+ஆடை → தம்மாடை,

எள்+இனிது → எள்ளினிது,

நெய்+அடிசல் → நெய்யடிசல்,

தெவ்+அவன் → தெவ்வவன் என இவை, நிலைமொழிக்

குற்றெழுத்தின் பின்னர் வந்த ஒற்றுக்கள் இரட்டித்துப்

புணர்ந்தன.

இவ்வாறு குறியதன் பின்னர் வந்த ஒற்று இரட்டித்துப் புணர்தல், எதிர் வந்து புணரும் சொல்லின் முதலெழுத்தாய் உயிரெழுத்து வரும் போது ஆகும்.

“நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுமெய் கெடுதலும்
குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு இரட்டலுங்
அறியத் தோன்றிய நெறியியல் என்ப.”

- நூற்பா - 161.

1) ‘அறிய’ என்றதனால், இவ்வாறு நெடியதன் பின் வரும் ஒற்றுக் கெடுவன, ‘த, ந’ வருமொழி முதலாய் வந்து அவ்வொற்றுத் திரிந்தவழி ஆகும் என்பதாம்.

எ-கா: தேன்+தீது → தேன்தீது.

நெடியதன் முன் ஒற்றுத் திரிதல் இலாமையின், ஒற்றுக் கெடாது வந்தது.

வாள்+நுதல் → வாணுதல்.

நெடியதன் முன் ளகர ஒற்று ணகரமாகத் திரிதல் உண்மையின், ஒற்றுக் கெட்டு வந்தது, ந திரிந்த வழி ஆகும் என்பதாம்.

2) ‘குறியது பின்கூறிய முறையின்றிய கூற்றினால்,’ பின் ஒற்றொடு வரும் நெட்டெழுத்துக் குறுகிக் குற்றெழுத்தாய்த் திரிந்து நின்ற இடத்தும் அவ்வொற்று இரட்டித்துப் புணர்தல் உண்டு.

எ-கா: தாம்+ஐ → தம்+ஐ → தம்+ம்+ஐ → தம்மை;

நாம்+ஐ → நம்+ஐ → நம்+ம்+ஐ → நம்மை என இவை நெட்டெழுத்துக் குறுகி நின்ற இடத்து ஒற்று இரட்டித்தன.

3) குற்றெழுத்துத் திரிந்து நெட்டெழுத்தாய் நின்ற இடத்தும் அவ்வொற்றுக் கெட்டுப் புணர்தல் கொள்ளத் தகும்.

குறில் திரிந்து நெடிலான வழிக்குக் காட்டு வந்தவழிக் காண்க.

4) ‘நெறியியல்’ என்றதனால், குற்றெழுத்திற்குப் பின்னர் ஒற்று முன்னர் இல்லாதிருந்து, புணர்ச்சியால் பின்னர்ப் பெற்று நின்ற ஒற்றும் இரட்டித்துப் புணரும்.

எ.கா : அ+அடை → அ+வ்+வ்+அடை → அவ்வடை.

5) குறில் பின்வரும் ஒற்று இரட்டாத இடம்.

நெடிலாகிய முதலெழுத்துக் குறுகிக் குறில்பின் ஒற்றாக வரும் அறுவகை நிலைமொழிச் சொற்களின் (நீ, தாம், நாம், யாம், தான், யான்- நூற்பாக்கள்: 180, 189, 193) முன்னர், நான்காம் வேற்றுமை உருபாகிய ‘கு’வும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகிய ‘அது’வும் வந்து புணர, மேலே முன்னர் விதித்த நிலைமொழிக் குறில்பின் வந்த ஒற்று

இரட்டும் என்பது இல்லை; ஆனால், அந்நிலைமொழி ஈற்று ஒற்று, அகரம் பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும்.

ஒற்று இரட்டாமையும் அகரப் பேறும் இவ்விரு வேற்றுமை உருபுகள் புணர்ச்சிக்கு ஒத்த முடிபாம்.

எ.கா :தாம்+அது→தம்+அ+அது→தம்+அ+து→ தமது;
 நாம்+அது→ நம்+அ+அது→ நம்+அ+து→ நமது.
 தாம்+கு → தம்+அ+க்+கு → தமக்கு;
 நாம்+கு → நம்+அ+க்+கு → நமக்கு

**“ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினுங்
 கூறிய குற்றொற் றிரட்டல் இல்லை
 ஈறாகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்
 நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் ஆன.”**

- நூற்பா - 162.

தாம், நாம் ஆகிய நெடுமுதற் சொற்கள் தம், நம் எனக் குறுகி, அகரப்பேறு பெற்று, ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகிய அது என்னும் சொல் முதலாகிய அகர எழுத்து, மேல் ஈற்று உளதாகிய அகரத்தின் முன்னர்க் கெடுதல் வேண்டும் (புணரியல் - 116) என்பதற்கு ஏற்பக் கெட்டுப் புணர்ந்து, தமது, நமது என முடிந்தன.

தாம், நாம் ஆகிய நெடுமுதற் சொற்கள் தம், நம் எனக் குறுகி, அகரப்பேறு பெற்று, வல்லெழுத்து முதலாக உடைய வேற்றுமை உருபு வந்து புணரின் வல்லொற்று இடைக்கண் மிகுதல் வேண்டும் (புணரியல் - 115) என்பதற்கு ஏற்ப வல்லெழுத்துப் பெற்றுப் புணர்ந்து, தமக்கு, நமக்கு என வந்தன.

நெடுமுதல் குறுகாத தம், நம், நும் என வரும் சாரியைகட்கும் இவ்விரு விதிகளும்- ஒற்று இரட்டாமையும் அகரப் பேறும்- பொருந்தும்.

எ.கா :எல்லார் தமக்கும், எல்லார் நமக்கும், எல்லீர் நுமக்கும்;
 எல்லார் தமதும், எல்லார் நமதும், எல்லீர் நுமதும்,

6) நெடுமுதல் குறுகுதல் இல்லாத ‘நும்’ என்ற சொல்லொடு நான்காம் வேற்றுமை உருபும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபும் வந்து புணரும்வழி, மேல் விதித்த (நூற்பா-162) குற்றொற்று இரட்டாமையும் அகரப் பேறு பெறுதலும் எய்தும்..

எ-கா: நுமது, நுமக்கு.

“நும்மென் இறுதியும் அந்நிலை திரியாது.”

- நூற்பா - 163.

ஆ) புள்ளி இறுதி உகரம் பெறாத இடம்.

உகரப் பேற்றோடு புணரும் புள்ளி ஈற்றுச் சொற்கள், யகரமும் உயிரும் முதலெழுத்தாய் உடைய வருமொழிச் சொற்களோடு புணரும்போது, அவ்வுகரப் பேறு பெறாது இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

ஏ-கா: உரிஞ் யானா, உரிஞ் அனந்தா, உரிஞ் ஆதா;
பொருந் யானா, பொருந் அனந்தா, பொருந் ஆதா.

**“உகரமொடு புணரும் புள்ளி இறுதி
யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை.”**

- நூற்பா - 164.

‘ஞ, ண, ந, ம, ன, ல, வ, ள’ ஆகிய புள்ளி ஈற்றுச் சொற்கள் முன்னர், வருமொழி முதலெழுத்தாய் வல்லினமும் ‘ஞ, ந, ம, வ’வும் உடைய சொற்கள் வந்து புணரின், இடையே ‘உ’கரம் வந்து பொருந்தும் எனப் புள்ளி மயங்கியலுள் விளக்கப்படும்.

இ) அளவு, நிறை, எண்ணுப் பெயர்கள் தம்மிற் புணருமாறு

உயிரெழுத்தையும் ஒற்றெழுத்தையும் ஈற்று எழுத்தாக உடைய அளவையும் நிறையையும் எண்ணையும் குறித்து வருகின்ற எல்லா நிலைமொழிச் சொற்கள் முன்னரும் அவ்வவற்றிற்கு இனமாகிய அவற்றிற் குறைந்த மதிப்புடைய அளவுச்சொற்கள் வந்து புணரின், இடையே ‘ஏ’ என்னும் சாரியை பெற்றுப் பொருந்தி முடியும்.

ஏ-கா: உழக்கே யாழாக்கு, கலனே பதக்கு எனவும்
தொடியே கஃசு, கொள்ளே யையவி எனவும்
காணியே முந்திரி, காலே காணி எனவும் முறையே அளவு,
நிறை, எண் ஆகிய மூவகைப் பெயர்கள்தம் முன்னர்த் தம்மின்
அளவுப்பொருளிற் குறைந்தன வந்து புணர, ஏகாரம்
சாரியையாய் வந்து முடிந்தன.

**“உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகி
அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி
உளவெனப் பட்ட எல்லாச் சொல்லும்
தத்தங் கிளவி தம்மகப் பட்ட
முத்தை வருஉங் காலந் தோன்றின்
ஒத்த தென்ப ஏயென் சாரியை.”**

- நூற்பா - 165.

முந்தை, முந்தை என எதுகை நோக்கி வலித்தது.

1) பொருளின் பகுதியை உணர்த்த வரும் அரை என்னும் குறைந்த அளவைக் குறிக்கும் சொல் வந்து, அளவு, நிறை, எண் ஆகியவற்றைக் குறித்து வரும் பெயர்களான நிலைமொழிச் சொற்களோடு புணருமிடத்து, மேற்கூறிய 'ஏ' என்னும் சாரியை பெறுதல் இன்றிப் பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: உழக்கரை, தொடியரை, ஒன்றரை.

இஃது, முன்னர் 'ஏ' என்னும் சாரியை பெற்று முடியும் என்று எய்தியதை விலக்கியது.

“அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்குப் புரைவ தன்றாற் சாரியை இயற்கை.”

- நூற்பா - 166.

2) அளவு, நிறை, எண் ஆகியவற்றைக் குறித்து வரும் பெயர்களான நிலைமொழிச் சொற்கள் முன்னர்க், 'குறை' என்னும் சொல் வந்து புணரின், வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி முடிபின் இயல்பாம் இடையில் வல்லொற்றைக் கொண்டு முடியும்.

எ-கா: உரிக்குறை, கலக்குறை, தொடிக்குறை, காற்குறை.

“குறையென் கிளவி முன்வரு காலை நிறையத் தோன்றும் வேற்றுமை இயற்கை.”

- நூற்பா - 167.

'வேற்றுமை இயற்கை' என்றதனான், இது வேற்றுமைப் புணர்ச்சி அன்று; அப்புணர்ச்சியின் இயல்பைக் கொண்டதாம். எனவே, உரிக்குறை என்பதற்கு உரியும் உழக்குமென்ப பொருளாயிற்று. ஏனையவும் அவ்வாறே.

'ஏ' என்னும் சாரியை பெறுவதை விலக்கி வேற்றுமை முடிபியல்பு விதித்தலின், இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி விதித்தது ஆகும்.

'முன்வருகாலை' என்றதனானே, மேலவற்றோடு பொருட்பெயர் வந்து புணரும் இடத்தும் மேற்கூறிய வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி இயல்பு முடிவு பெறும்.

எ-கா: கலப்பயிறு, கலப்பாக்கு.

'நிறைய' என்றதனானே, கூறு என்னும் சொல் வந்து புணரும் போதும் அவ்வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி இயல்பு முடிவு கொள்ளும்.

எ-கா: நாழிக்கூறு, உரிக்கூறு, தொடிக்கூறு, காணிக்கூறு.

3) அளவு, நிறை, எண் ஆகியவற்றைக் குறித்து வரும் குற்றியலுகர ஈற்று நிலைமொழிச் சொற்களோடு, குறை என்ற சொல் வந்து புணரின், இடையே இன் சாரியை வந்து பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: உழக்கின் குறை, ஆழாக்கின் குறை; கழஞ்சின் குறை, கஃசின் குறை, ஒன்றன் குறை, பத்தின் குறை.

“குற்றிய லுகரக் கின்னே சாரியை.”

- நூற்பா - 168.

உழக்கின் குறை என்பது உழக்கும் குறையும் என்பதாகப் பொருள் பெறும்.

வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி முடிபை விலக்கி, இன் சாரியை இயைத்தமையின், இது முன்னர் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் ஆயிற்று.

4) ‘கலன்’ என்னும் அளவுப்பெயர் நிலைமொழியாய் நிற்க, முன்னர்க் குறை என்னும் சொல் வந்து புணரின், இடையே அத்துச் சாரியை பெற்று முடியும்.

எ-கா: கலன் + குறை → கல + அத்து + க் + குறை →
கல + த்து + க் + குறை →= கலத்துக்குறை.

“அத்திடை வருஉங் கலமென் அளவே.”

- நூற்பா - 169.

அத்துச் சாரியை வருமிடத்து நிலைமொழி ஒற்றுக் கெடும் (புணரியல் - 134) என்பதனால், கலன் எனபதன் னகர ஒற்றுக் கெட்டுக் கல என நின்றது. “அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை” (புணரியல் - 126) என்பதனால், கல என்ற அகர ஈற்று நிலைமொழி முன்னர் வந்த அத்துச் சாரியையின் அகரம் கெட்டுக் கலத்து எனப் புணர்ந்து நின்றது. அத்துச் சாரியைக்கு வருமொழியாய் வரும் வல்லெழுத்து மிகும் (புணரியல் - 134) என்பதனால், கலத்துக்குறை என முடிந்தது.

5) ‘பனை’ என்னும் அளவுப்பெயரும் ‘கா’ என்னும் நிறைப்பெயரும் நிலைமொழிச் சொற்களாய் நின்று, குறை என்னும் சொல்லோடு கூடின், இன் சாரியை இடையே பெற்றுமுடியும்.

எ-கா: பனையின் குறை, காவின் குறை.

இப்புணர்ச்சி பனையும் குறையும் என்றும் காவும் குறையும் என்றும் உம்மைத் தொகையாம்.

**“பனையென் அளவுங் காவென் நிறையும்
நினையுங் காலை இன்னொடு சிவனும்.”**

- நூற்பா - 170.

‘நினையுங் காலை’ என்றதனான், இவை வேற்றுமைக்கு உரிய விதி எய்திச் சிறுபான்மை இன் சாரியை பெறாது வல்லெழுத்து மிக்கும் வருவதுண்டு.

எ-கா: பனைக்குறை, காக்குறை.

மேற்கூறிய அத்துணை முடிபுகளும் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கு ஆன. இவை அளவு, நிறை, எண் ஆதலால், ‘வேற்றுமை அல்வழி இஐ’ (நூற்பா-159) என்னும் விதியில் அடக்காது வேறு ஒதப்பட்டது.

**ஈ) அளவு, நிறைப் பெயர்கட்காகும்
மொழிமுதல் எழுத்துக்கள்:**

அளவுப் பெயர்கட்கும் நிறைப் பெயர்கட்கும் மொழிமுதல் எழுத்துக்களாக வருபவை ஒன்பது எழுத்துக்களே ஆம். அவை, ‘க, ச, த, ப, ந, ம, வ, அ, உ’ என்பன.

எ.கா: கலன், சாடி, தூதை, பானை, நாழி, மண்டை, வட்டில், அகல், உழக்கு - இவை அளவுப் பெயர்கள்.

கழஞ்சு, சிரகம், தொடி, பலம், நிறை, மா, வரை, அந்தை - இவை நிறைப் பெயர்கள்.

**“அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுத லாகி
உளவெனப் பட்ட ஒன்பதிற் றெழுத்தே
அவைதாங்
கசதப என்றா நமவ என்றா
அகர உகரமோ டவையென மொழிப.”**

- நூற்பா - 171.

எண்ணுப் பெயர்கட்காகும் முதலெழுத்துக்கள் மிகப் பல என்பதால் வரையறை விதிக்கப்படல் இல்லை.

புறனடை :

சொற்கள் யாவும் உயிரும் ஒற்றும் ஆகிய இரண்டு இயல்பான ஈற்றினை உடையன. இச்சொற்கள் வருமொழிகளோடு புணரும் இயல்புகள் இவ்வவ்வாறு முடியும் என இதுவரை விளக்கப்பட்டன. விளக்கப்பட்ட இவ்வாற்றான் முடியாது நின்ற பல்வகை முடிபுகள் எல்லாம் உண்மை வழிப்பட்ட வழக்கோடு கூடிப் பொருந்தினவாம்.

“ஈறியல் மருங்கின் இவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லாம்
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
ஒத்தவை உரிய புணர்மொழி நிலையே.”

- நூற்பா - 172.

மருஉ முடிபு.

1. பலரை அறியும் அவர் என்னும் சொல் முன்னர் வருகின்ற யாவர் என்னும் பெயரின் இடையில் உள்ள வகரம் கெட்டு யார் என வரும்.

எ-கா: அவர் யாவர் → அவர் யார்.

2. ஒரு பொருளை அறியும் அது என்னும் சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாது என்னும் வினைமொழியின் இடையே வகரம் உயிர்மெய்யாய் மிக்கு, யாவது என வருதலும் மருஉக்களாய் வழங்கி வரும்.

எ-கா: அது யாது → அது யாவது.

“பலரறி சொன்முன் யாவர் என்னும்
பெயரிடை வகரங் கெடுதலும் ஏனை
ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை
ஒன்றிய வகரம் வருதலும் இரண்டும்
மருவின் பாத்தியின் திரியுமன் பயின்றே.”

- நூற்பா - 173.

i. யார் என்பதும் யாவது என்பதும் நிலைமொழிகளாய் நின்று பிற வருமொழிகளோடு புணரும் வழியும் இம்முடிபு எய்தும்.

எ-கா: “யார்யார் கண்டே யுவப்பர்.”

“யாவது நன்றென உணரார் மாட்டும்.” -குறு.78.

ii. பலரறி சொல்லும் ஒன்றறி சொல்லும் வருமொழிகளாய் வந்த இடத்தும் இம்முடிபு பொருந்தும்.

எ-கா: யாரவர், யாவதது.

யார் என்பது வினா வினைக்குறிப்பாக உயர்திணை முப்பாற்கும் வரும்.

தொகை மரபு- தொகுப்பு:

சொல்லீறு	வருமுதல்	முடிபுகள்
1. ஈறு பற்றியன:		
உயிரீறு, மெய்யீறு. (23)	க,ச,த,ப ஆகிய வல்லெழுத்துக்கள்	வேற்றுமை, அல்வழி. ஆகிய இரு வழிகளிலும் ங, ஞ, ந, ம - இன ஒற்றுக்கள் முறையே மிகுந்து புணரும். விளங்கோடு, மரஞ்சிறிது.
அனைத்து ஈற்றுச் சொற்கள் (24)	க,ச,த,ப நீங்கலான பிற 18 முதல் எழுத்துக்கள்	வேற்றுமை, அல்வழி. ஆகிய இரு வழிகளிலும் இயல்பாய்ப் புணரும். விளவாடிற்று, விளவேணி, விளநீண்டது, விளநீட்சி. தாழாடிற்று, தாமேணி, தாழ்நீண்டது, தாழ்நீட்சி.
”	மெல்லெழுத்துக்கள் ஞ, ந, ம.	வேற்றுமை, அல்வழி. ஆகிய இரு வழிகளிலும் இயல்பே யன்றி உறழ்ந்தும் முடியும். கதிர்ஞெரி, கதிர்ஞெரி, கதிர்நெரி, கதிர்நீண்டது, கதிர்முரி, கதிர்மீமுரி.
ண, ன.	மொழிமுதலாம் 22 எழுத்துக்கள்	அல்வழியில் திரிபின்றி இயல்பாய்ப் புணரும். மண்கடிது, மண்யாது, பொன்கடிது, பொன்யாது.
”	க,ச,த,ப நீங்கலான பிற 18 எழுத்துக்கள்	வேற்றுமையில் திரிபின்றி இயல்பாய்ப் புணரும். மண் ஞாற்சி, பொன்நீட்சி.
ல, ன.	த, ந.	அல்வழியில் வருமொழித் தகரம் றகரமாகவும் நகரம் னகரமாகவும் திரியும். கஃறீது, கன்னன்று, பொன்றீது, பொன்னன்று.
ண, ள.	த, ந.	அல்வழியில் வருமொழித் தகரம் டகரமாகவும் நகரம் ணகரமாகவும் திரியும். மண்டிது, மண்ணன்று. முண்டிது, முண்ணன்று.

சொல்லீறு	வருமுதல்	முடிபுகள்
2. சொல் பற்றியன:		
உயிரீறு, மெய்யீறாம் முன்னிலை வினைச்சொல்.	க,ச,த,ப ஆகிய வல்லெழுத்து.	இயல்பும் உறழ்வும் ஆம். எறி கொற்றா, உண் கொற்றா - இயல்பு. நட கொற்றா, நடக் கொற்றா, ஈர் கொற்றா, ஈர்க்கொற்றா - உறழ்வு.
ஒள உயிரீறு, ஞ,ந,ம,வ மெய்யீறு, குற்றியலுகரம்	க,ச,த,ப ஆகிய வல்லெழுத்து.	குற்றியலுகரம் நீங்கலான பிற நிலைமொழி உகரம் பெற்று, இயல்பும் உறழ்வும் ஆம். கௌவு கொற்றா, கௌவுக் கொற்றா, உரினூ கொற்றா, உரினூக் கொற்றா. குற்றியலுகரம் இயல்பும் உறழ்வும் ஆம். கூடு கொற்றா, கூடுக் கொற்றா.
உயிரீறு, மெய்யீறாம் உயர்திணைப் பெயர்.	நான்கு கணத்தும்	வேற்றுமை, அல்வழி என இரு வழியும் இயல்பாம். நம்பி குறியன், அவன் சிறியன், நம்பி நீண்டான், நம்பி யாவன், நம்பி அடைந்தான், நம்பி கை, அவன் ஞாற்சி, நம்பி யாப்பு, நம்பி அடைபு.
நெடில் முன் ஒற்று.	த, ந.	நெடில் முன்னர் ஒற்று கெட்டுப் புணரும். கோறீது, கோனன்று.
குறில் முன் ஒற்று.	உயிர்.	குறில் முன்னர் ஒற்று தன் உருபு இரட்டித்து உயிரோடு புணரும். மண்ணகல், பொன்னகல்.
ஞ,ண,ம,ந,ன, ல,வ,ள எனும் புள்ளி இறுதி.	யகரம், உயிர்.	பெறும் என விதிக்கப் பட்ட உகரம் பெறாது, இயல்பாய்ப் புணரும். உரிஞ் யானா, உரிஞ் அனந்தா, பொருந் நானா, பொருந் ஆதா.

6. உருபியல்

‘ஐ, ஓடு, கு, இன், அது, கண்’ என்ற வேற்றுமை உருபுகள் ஆறும் பெயர்ச்சொற்களோடு புணரும் கூட்டத்தை உணர்த்துவது இவ்வியல். மேல் தொகை மரபில் தொகுத்துக் கூறப்பட்டவை இங்கு விரித்துக் கூறப் படுகின்றன.

பெயர்ச்சொற்களே உருபுகளை ஏற்பன; பிற வினை, இடை, உரிச் சொற்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் சேரா. வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச்சொற்களின் ஈற்றிலேயே வருவ.

சொற்கள் அனைத்திற்கும் ஈற்றினவாய் வருவன பன்னிரண்டு உயிர்களும் ஞ, ந, ண, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள ஆகிய பதினோரு மெய்களும் குற்றியலுகரம் ஒன்றும் ஆக இருபத்து நான்கு எழுத்துக்கள் ஆகும். இவ்விருபத்து நான்கு ஈற்றவையான பெயர்ச்சொற்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் ஆறும் வந்து பொருந்த, இடையே சாரியை தோன்றிப் புணரும் வழியை விளக்குவதாம் இவ்வியல்.

1. உயிர் ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர் வேற்றுமை உருபு

அ) ‘அ, ஆ, உ, ஊ, ஏ, ஒள’ - ஈற்றுப் பெயர்கள்:

‘அ, ஆ, உ, ஊ, ஏ, ஒள’ என்ற ஆறு உயிர் எழுத்துக்களை ஈற்றாக உடைய பெயர்ச் சொற்கள் நிலைமொழிகளாய் நிற்க, வேற்றுமை உருபுகள் ஆறும் வருமொழியாய் வந்து சேருமேல், இடையே ‘இன்’ சாரியை வந்து பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: விள + ஐ → விள + இன் + ஐ → விளவினை,
விளவினோடு, விளவிற்கு, விளவினது, விளவின்கண்;
பலா + ஐ → பலா + இன் + ஐ → பலாவினை,
பலாவினோடு, பலாவிற்கு, பலாவினது, பலாவின்கண்;
கடு + ஐ → கடு + இன் + ஐ → கடுவினை,
கடுவினோடு, கடுவிற்கு, கடுவினது, கடுவின்கண்;
தழுஉ + ஐ → தழுஉ + இன் + ஐ → தழுஉவினை,
தழுஉவினோடு, தழுஉவிற்கு, தழுஉவினது, தழுஉவின்கண்;
சே + ஐ → சே + இன் + ஐ → சேவினை, சேவினோடு,
சேவிற்கு, சேவினது, சேவின்கண்;

வெள + ஐ → வெள + இன் + ஐ → வெளவினை,
வெளவினோடு, வெளவிற்கு, வெளவினது, வெளவின்கண்.

‘இன்னென வருஉம் வேற்றுமை உருபிற்கு இன்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும்’ (நூற்பா:132) என்பதால், இன் உருபு வந்து புணர, இன் சாரியை ஏற்காதது ஆயிற்று.

**“அஆ உண ஏஒள என்னும்
அப்பால் ஆறன் நிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை உருபிற் கின்னே சாரியை.”**

- நூற்பா - 174.

முன்னர், ‘ருநம யவ எனும்’ தொகை மரபு நூற்பா:145 இன்படி இயல்பாய்ப் புணரும் என்றமை, இங்கு விலக்கப் பட்டது.

i) பன்மைப் பொருளைக் குறிக்கும் அகர ஈற்று நிலைமொழிப் பெயர்ச்சொற்கள் முன்னர் வருமொழியாய் வேற்றுமை உருபுகள் வர, வற்றுச் சாரியை வந்து புணர்தலை ஒழிதல் இல்லை.

எ-கா: பல்ல + ஐ → பல்ல + வற்று + ஐ → பல்லவற்றை,
பல்லவற்றோடு, பலவற்றை, பலவற்றோடு;
சில்லவற்றை, சில்லவற்றோடு, சிலவற்றை, சிலவற்றோடு;
உள்ளவற்றை, உள்ளவற்றோடு;
இல்லவற்றை, இல்லவற்றோடு என வரும்.

**“பல்லவை நுதலிய அகர இறுபெயர்
வற்றொடு சிவணல் எச்சம் இன்றே.”**

- நூற்பா - 175.

மேல் அகர ஈற்று நிலைமொழி முன்னர் வருமென்று விதிக்கப்பட்ட இன் சாரியையை விலக்கி, வற்று வருமென்று எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததிது.

‘எச்சம் இன்று’ என்றதனாலே, மேல் இன் சாரியை பெற்றவை பிற சாரியையும் பெறும் என்பதாம்.

எ-கா: மகத்தை, நிலாத்தை.

மேலும் இதனானே, பல்லவை நுதலிய சொற்கள் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாம் ஒடுவோடு பொருந்தும் போது, வற்றுச் சாரியை பெற்றே முடியும்.

ii) ‘யா’ எனப்படும் ஆகார ஈற்று வினாப் பெயரும் மேற்கூறப்பட்ட வற்றுச் சாரியை பெற்று வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும் அவ்வியல்பில் மாறாது.

எ-கா: யா + ஐ → யா + வற்று + ஐ → யாவற்றை, யாவற்றோடு.

“யாவென் வினாவும் ஆவியல் திரியாது.”

- நூற்பா - 176.

மேலே ஆகார ஈற்றெலாம் இன் சாரியை பெறும் என்றதை விலக்கி, அவற்றுள் ஒன்று வற்றுப் பெறும் என்று விதித்தது.

iii) மரத்தை உணர்த்துவனவாகிய ‘அ, ஆ’ ஈற்றுச் சொற்களிடத்து, ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகிய ‘கண்’ வந்து புணரும்படித்து, முன்னர் வருமென்று குறித்த இன் சாரியையேயன்றி, அத்துச் சாரியையும் வந்து புணர்தற்கு உரித்து.

எ-கா: விளவத்துக்கண், பலாவத்துக்கண்.

**“அஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு
அத்தொடுஞ் சிவனும் ஏழன் உருபே.”**

- நூற்பா - 182.

‘தெற்றென் றன்றே’ என்ற நூற்பா-134 இன்படி அத்தின் அகரம் அகரமுனை (நூற்பா-126) கெடாமை கொண்டு, ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ என்ற நூற்பா-115 இன்படி வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க.

iv) சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய ‘அது, இது, உது’ என்ற உகர ஈற்றுச் சொற்கள் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்வழி, இடையே அன் சாரியை தோன்ற, உகரமானது தான் பொருந்திய மெய் நிற்கத் தான் கெட்டுப் புணரும்.

எ-கா: அது + ஐ → அது + அன் + ஐ → அத்+அன்+ஐ → அதனை, அதனோடு; இதனை, இதனோடு; உதனை, உதனோடு.

**“சுட்டுமுத லுகரம் அன்னொடு சிவணி
ஒட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே.”**

- நூற்பா - 177.

உகர ஈற்றிற்கு இன் பெறுமென்று முன்னர் எய்தியதை (நூற்பா - 174) விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

ஆ) ஐகார ஈற்றுப் பெயர்:

1) சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய ‘அவை, இவை, உவை’ என்னும் ஐகார ஈற்றுப் பெயர்ச் சொற்கள் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்வழி, வற்றுச் சாரியையோடு பொருந்த, அவ்வீற்று ஐகாரம் நின்றலும் உரித்து; நில்லாமையும் உரித்து.

எ-கா: அவையற்றை, அவையற்றோடு; இவையற்றை, இவையற்றோடு; உவையற்றை, உவையற்றோடு.

(சுட்டு முதலாகிய 'ஐ' என் இறுதிச் சொல் முன்னர், வற்றுச் சாரியை தன் வகரமாகிய மெய் கெட அகரம் நின்று புணரும் . நூற்பா - 123)

ஐகாரம் கெட்டவழி, நின்ற வகரத்தினை வற்றின் மிசை ஒற்றென்று கெடுத்து முடிக்க.

எ-கா: அவை + ஐ → அவை + வற்று + ஐ → அவ் + வற்றை →
அ + வற்றை → அவற்றை, இவற்றை, உவற்றை..

**“சுட்டுமுத லாகிய ஐயென் இறுதி
வற்றொடு சிவணி நின்றலும் உரித்தே.”**

-நூற்பா-178.

2) 'யா' என்னும் வினாப் பொருளைய யாவை என்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல்லும் மேற்கூறிய சுட்டு முதல் ஐகாரம் போல் வற்றுச் சாரியை பெறும் இயல்பில் திரியாது; ஆயின், அவ்விடத்து நிலைமொழி வகரம் ஐகாரத்தோடு கெடும்.

எ-கா: யாவை + ஐ → யாவை + வற்று + ஐ →
யா + வற்று + ஐ → யாவற்றை, யாவற்றோடு.

**“யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்
ஆவியல் திரியா தென்மனார் புலவர்
ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங் கெடுமே.”**

- நூற்பா - 179.

இ) ஈகார ஈற்றுப் பெயர்:

'நீ' என்னும் பெயரின் நெடிலாகிய முதல் குறுக, அவ்விடத்து னகரம் ஒற்றாக வந்து பொருந்த, வேற்றுமை உருபுகளோடு புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: நீ + ஐ → நி + ன் + ஐ → நினை, நினனோடு.

**நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயின் னகரம் ஒற்றா கும்மே.”**

- நூற்பா - 180.

இங்கு னகர ஒற்று சாரியை அன்று, எழுத்துப் பேறாகும். முன்னர்ச் சாரியை பெற்றே வரும் (நூற்பா-133) என்ற நிலையை மாற்றுதற்கு இடையே எழுத்துப் பேற்றைக் கூறினார்.

நினக்கு என்பதற்கு, 'ஆறன் உருபினும்' - நூற்பா-162 இன்படி, குற்றொற்று இரட்டுதல் இன்றி அகரம் பெற்று நிற்க, 'வல்லெழுத்து

முதலிய' - நூற்பா-115 இன்படி நான்காம் வேற்றுமை உருபு வர ஒற்றிடை மிக்கு நினைக்கு என முடிந்தது.

எ-கா: நீ + கு → நி+ன்+கு → நின்+அ +க் +கு → நினைக்கு.

ஈ) ஓகார ஈற்றுப் பெயர்:

ஓகார ஈற்றுப் பெயரோடு வேற்றுமை உருபுகள் வந்து புணர்வழி, இடையே 'ஒன்' சாரியையாய் வந்து புணரும்.

எ-கா: கோ+ஐ→கோ+ஒன்+ஐ→கோஒனை, கோஒனொடு.

“ஓகார இறுதிக் கொன்னே சாரியை.” - நூற்பா - 181.

'ஒன்னே' என்ற ஏகாரத்தால், பெரும்பான்மை 'ஒன்' சாரியை வரும்; சிறுபான்மை இன் சாரியையும் வரும் என்பதாம்.

எ-கா: கோவினை, கோவினொடு.

2. மெய் ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் முன் உருபுகள்:

அ) 'ளு, ந' மெய்யீற்றுப் பெயர்கள்:

'ளு, ந' என்ற புள்ளி ஈற்றுப் பெயர்ச் சொற்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் வந்து புணருமிடத்து, இடையே இன் சாரியை வந்து பொருந்தும்.

எ-கா: உரிஞ் + ஐ → உரிஞ் + இன் + ஐ = உரிஞினை,
உரிஞினொடு எனவும்

பொருந் + ஐ → பொருந் + இன் + ஐ →
பொருநினை, பொருநினொடு எனவும் வரும்.

“ளுநஎன் புள்ளிக் கின்னே சாரியை.” - நூற்பா - 183.

ஆ) வகர மெய்யீற்றுப் பெயர்:

i) வகர ஈற்றுச் சொற்கள் 'அவ், இவ், உவ், தெவ்' என்ற நான்காகும் (நூற்பா-81). அவற்றுள், சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய பெயர்கள் மூன்றும் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்வழி, ஐகாரமும் அதனாற் பற்றப்பட்ட வகர மெய்யும் கெட்டு வற்றுப் பெற்று முடிந்த யாவை என்னும் சொல் புணர் இயல்பில் (நூற்பா-179) திரிபின்றி வற்றுச் சாரியை பெற்று முடியும்.

எ-கா: அவ் + ஐ → அவ் + வற்று + ஐ → அ + வற்று + ஐ → அவற்றை,
அவற்றோடு; இவற்றை, இவற்றோடு; உவற்றை,
உவற்றோடு.

**“சுட்டுமுதல் வகரம் ஐயும் மெய்யுங்
கெட்ட இறுதி இயல்திரி பின்றே.”**

- நூற்பா - 184.

ii) வகர மெய்யீற்றுச் சொற்கள் நான்கனுள், மேல் மூன்று ஒழிந்த ‘தெவ்’ என்ற எஞ்சிய சொல் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்வழி, ‘இன்’ சாரியையோடு இயைந்து முடியும்.

எ-கா: தெவ் + ஐ → தெவ் + இன் + ஐ → தெவ்வினை,
தெவ்வினோடு.

“ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவனும்.”

- நூற்பா - 185.

‘தெவ்’ என்பது உரிச்சொல்; எனினும் படுத்தல் ஓசையால் பெயர்ச்சொல் ஆயிற்று.

இ) மகர மெய்யீற்றுப் பெயர் :

வீ) மகரமாகிய மெய்யீற்றுச் சொற்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் வந்து புணரின், ‘அத்து’ச் சாரியை இடையே வந்து பொருந்தப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: மரம் + ஐ → மரம் + அத்து + ஐ → மர + அத்து + ஐ →
மர + த்து + ஐ → மரத்தை, மரத்தொடு.

‘அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல் ஒற்று மெய்கெடுதல் தெற்றென்றறே’ என்ற புணரியல் நூற்பா-134 இன்படி மகர மெய்கெட்டது. ‘அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை’ என்ற நூற்பா-126 இன்படி அத்தின் அகரம் கெட்டு, மரத்தை, மரத்தொடு என முடிந்தன.

“மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை.”

- நூற்பா - 186.

ii) மகரமாகிய மெய்யீற்றுச் சொற்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் வந்து புணரின், அத்துச் சாரியையே அன்றி, ‘இன்’ சாரியை இடைவந்து புணரும் மொழிகளும் உண்டு.

எ-கா: உரும் + ஐ → உரும் + இன் + ஐ → உருமினை, உருமினொடு,
திருமினை, திருமினொடு.

“இன்னிடை வருஉம் மொழியுமார் உளவே.”

- நூற்பா - 187.

(‘மறத்தினாலும்’ - புறம்.24 - என வரும் வழக்கை நோக்க, அத்தும் இன்னும் ஆகிய இரண்டு சாரியைகள் ஒரு சொற்கே ஒருங்கு வருதலும் ஏற்புடைத்தாம்.)

iii) 'நும்' என்னும் மகர ஈற்றுச் சொல் வேற்றுமை உருபுகள் வந்து புணரின், மேற்குறித்த அத்தும் இன்னும் ஆகிய சாரியைகள் பெறாது இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: நும் + ஐ → நும்மை, நும்மொடு.

“நும்மென் இறுதி இயற்கை ஆகும்.” - நூற்பா - 188.

iv) 'தாம், நாம், யாம்' என்னும் மகர மெய்யீற்றுச் சொற்களோடு வேற்றுமை உருபுகள் வந்து புணரின், மேற்கூறிய 'நும்' என்னும் மகர மெய்யீற்றுச் சொல்லைப் போலவே, அத்தும் இன்னும் ஆகிய சாரியைகள் பெறாது முடிதலை உடைய; ஆனால், அவ்விடத்து 1) 'யாம்' என்னும் மகர மெய்யீற்றுச் சொல்லின் யகர மெய் கெட, ஆகாரம் எகரம் ஆகி நின்றும் 2) ஏனைத் 'தாம், நாம்' என்ற இரு சொற்களின் நெடியவாகிய முதலெழுத்துக் குறுகி நின்றும், உயிர் வரக் குறியதன் முன்னர் ஒற்று இரட்டித்தும் முடியும்.

எ-கா: யாம் + ஐ → எம் + ஐ → எம்மை, எம்மொடு;

தாம் + ஐ → தம் + ஐ → தம்மை, தம்மொடு;

நாம் + ஐ → நம் + ஐ → நம்மை, நம்மொடு.

**“தாம்நாம் என்னும் மகர இறுதியும்
யாமென் இறுதியும் அதனோர் அன்ன
ஆஎவ் வாகும் யாமென் இறுதி
ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்
ஏனை இரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும்.”**

- நூற்பா - 189.

'ஆவயின் மெய்' என்றதனால், நெடுமுதல் குறுகி நின்ற தாம், நாம், யாம் என்பவற்றின் மகர ஒற்றுக் கெட்டு (நூற்பா-311), “வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை உருபிற்கு ஒல்வழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்” (புணரியல் நூற்பா-115) என்பதால் இனமாகிய மெல்லொற்று நகரம் பெற்று முடியும்.

எ-கா: தாம்+கண் → தம்+கண் → த+ங்+கண் → தங்கண்,
நங்கண், எங்கண்.

v) 1. எல்லாம் என்னும் மகர ஈற்றுச் சொல்லொடு வேற்றுமை உருபுகள் வந்து புணரும்வழி, மேற்குறித்த 'அத்து'ம் (நூற்பா-186), 'இன்'னும்(நூற்பா-187) இன்றி, 'வற்று' என்னும் சாரியை இடையே தோன்றும்; அங்கு 'உம்' என்னும் சாரியை இறுதி இடத்து வந்து நிற்கும்.

மூன்று, நான்கு, ஆறாம் உருபுகள் புணர்ச்சிக்கண், உம் சாரியையின் உகரம் கெடும். (இம் மூன்று, நான்கு, ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகள் முற்றுகரங்கள் ஆகையினால், உயிர்கள் ஏற இடங்கொடா; எனவே, உம் சாரியையின் உகரம் கெடும் என்பதாயிற்று.) மகர ஈற்றினை 'வற்றின் மிசை ஒற்றெனக்' கெடுக்க (நூற்பா-134).

எ-கா: எல்லாம்+ஐ → எல்லாம்+வற்று+ஐ+உம் →
எல்லா+வற்று+ஐ+உம் → எல்லாவற்றையும்,
எல்லாவற்றினும், எல்லாவற்றுக்கண்ணும்,
எல்லாம்+ஓடு → எல்லாம்+வற்று+ஓடு+உம் →
எல்லா+வற்று+ஓடு+ம் → எல்லாவற்றொடும்,
எல்லாவற்றுக்கும், எல்லாவற்றதும்.

**“எல்லாம் என்னும் இறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்
உம்மை நிலையும் இறுதி ஆன.”**

- நூற்பா-190.

எல்லாம் என்னும் மகர மெய்யீற்று விரவுப் பெயர், அஃறிணைப் பெயரன்றி உயர்திணைப் பெயராய் வரின், 'நம்' என்னும் சாரியை இடை வந்து, இறுதியில் 'உம்' சாரியை பெற்று நிற்கும்.

எ-கா: எல்லாம்+ஐ → எல்லாம்+நம்+ஐ+உம் → எல்லா+ நம்+
ஐ+ உம் → எல்லாநம்மையும், எல்லாநம்மொடும்.

'துவர' (நூற்பா-311) என்றதனான், இயல்பு கணத்தும் உயர்திணை, விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக்கேடு கொள்ளும்.

“உயர்திணை ஆயின் நம்மிடை வருமே.”

- நூற்பா - 191.

2. எல்லாரும் என்பது படர்க்கை இடத்து மகர மெய்யீற்றுச் சொல்; எல்லீரும் என்பது முன்னிலை இடத்து மகர மெய்யீற்றுச் சொல். இச்சொற்களோடு உருபுகள் வந்து புணரும்வழி, இவற்றின் மகர ஒற்றும் இதன் முன்னர் நின்ற உகரமும் கெடும். அவ்வுகரம் கெடுவழி, அதனால் ஊரப்பட்ட ரகர ஒற்று கெடாது நிற்க, அவ்விரு சொற்கள் இறுதியில் உம் சாரியை வந்து நிலைபெற்று நிற்கும். படர்க்கை இடத்திற்குத் தம் சாரியையும் முன்னிலை இடத்திற்கு நும் சாரியையும் இடையே வரும்.

எ.கா: எல்லாரும் + ஐ → எல்லார் + தம்+ ஐ + உம் →
எல்லார்தம்மையும், எல்லார்தம்மொடும்;
எல்லீரும்+ஐ → எல்லீர்+நும்+ஐ+உம் →
எல்லீர்நும்மையும், எல்லீர்நும்மொடும்.

“எல்லாரும் என்னும் படர்க்கை இறுதியும்
எல்லீரும் என்னும் முன்னிலை இறுதியும்
ஒற்றும் உகரமும் கெடுமென மொழிப
நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி
உம்மை நிலையும் இறுதி யான
தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
நும்மிடை வருஉம் முன்னிலை மொழிக்கே.”

- நூற்பா - 192.

‘நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி’ என்றதனான், தம் சாரியை பெறாது வருபவுங் கொள்க.

எ-கா: ‘எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை’ - குறள்-582.

மகர மெய்யீற்றுத் தன்மைப் பெயரிடைக்கண் நம்முச் சாரியையும் ஈற்றுக்கண் உம்முச் சாரியை பெற்று முடிவனவும் கொள்க.

எ-கா: கரியேநம்மையும், கரியேநம்மொடும்.

ஈ) னகர மெய்யீற்றுப் பெயர்:

i) ‘தான், யான்’ என்ற னகர மெய்யீற்றுப் பெயர்கள் இரண்டும் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்போது, மேல் தாம், நாம், யாம் என்ற மகர ஈற்று மூன்று பெயர்க்குஞ் சொல்லப்பட்ட விதிக்கு (நூற்பா - 189) வேறுபாடு இன்றித் தான் என்பது நெடுமுதல் குறுகியும் யான் என்பதன்கண் ஆகாரம் எகரமாய்த் திரிந்து யகர ஒற்றுக் கெட்டும் முடியும்.

எ-கா: தான் + ஐ → தன் + ஐ = தன்னை, தன்னொடு;

யான் + ஐ → என் + ஐ = என்னை, என்னொடு.

“தான்யான் என்னும் ஆயீர் இறுதியும்
மேல்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே.”

- நூற்பா - 193.

ஒற்று இரட்டுதல் ‘நெடியதன் முன்னர்’ (நூற்பா-161) என்பதன் இலேசால் ஏற்க.

ஆ) ‘அழன், புழன்’ என்ற னகர மெய்யீற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்போது, இடையே அத்தும் இன்னும் ஆகிய இரு சாரியைகளும் மாறி வரத் தோன்றுதல் பொருந்தும்.

எ-கா: அழத்தை, அழத்தொடு; அழனினை, அழனிநொடு;

புழத்தை, புழத்தொடு; புழனினை, புழனிநொடு.

**“அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும்
அத்தும் இன்னும் உறழத் தோன்றல்
ஒத்த தென்ப உணரு மோரே.”**

- நூற்பா - 194.

னகர ஒற்றை அத்தின் மிசை ஒற்றென்று (நூற்பா - 134) கெடுத்து, ‘அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை’ (நூற்பா - 126) என்பதனால் புணர்ந்து முடிக்க.

உ) முகர மெய்யீற்றுப் பெயர்கள் :

‘ஏழ்’ என்னும் முகர மெய்யீற்று எண்ணுப்பெயர்ச் சொல்லோடு வேற்றுமை உருபுகள் புணர்கையில், ‘அன்’ என்னும் சாரியை இடையே தோன்றும்.

எ-கா: ஏழ்+ஐ → ஏழ்+அன்+ஐ → ஏழனை, ஏழற்கு, ஏழனொடு.

**அன்னென் சாரியை ஏழன் இறுதி
முன்னர்த் தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப.”**

- நூற்பா - 195.

நூற்பாவில் சாரியை முற்கூறிய அதனால், பிற முகர மெய்யீற்றுச் சொற்களும் அன் பெறுவன கொள்க.

எ-கா: பூழனை, பூழனொடு, யாழனை, யாழனொடு.

அன்னே அன்றி, இன் சாரியை பெற்று வருதலும் உண்டு.

எ-கா: ஏழினை, பூழினை, யாழினை.

ஊ) குற்றியலுகர ஈறுகள் :

i) குற்றியலுகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபோடு புணர்கையில், இன் சாரியை இடையே தோன்றி முடிந்து நிற்கும்.

எ-கா: வரகு + ஐ → வரகு + இன் + ஐ = வரகினை, வரகினொடு;
நாகினை, நாகினொடு.

**“குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்றும் இன்னென் சாரியை.”**

- நூற்பா - 196.

ii) நெடிற்றொடர் குற்றுகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் உருபோடு புணரும்வழி, நெட்டெழுத்தின் பின்னாகக் குற்றியலுகரத்தின் இன ஒற்று மிகுதல் இல்லாத க, ச, த, ப ஈற்றுக் குற்றுகரங்கள் இல்லாத இடத்து, இன ஒற்று மிகுந்து சாரியை இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எனவே, டகார, றகார ஈற்றுக் குற்றியலுகரச் சொற்கள் இனவொற்றுப் பெற்று சாரியை இடையே பெறாது இயல்பாய்ப் புணர்வ என்பதாம்.

எ-கா: யாடு + ஐ → யாட்டு + ஐ → யாட்டை, யாட்டொடு; ஆற்றை, ஆற்றொடு.

“நெட்டெழுத் திம்பர் ஒற்றுமிகத் தோன்றும் அப்பால் மொழிகள் அவ்வழி யான.”

- நூற்பா - 197.

“அவைதாம்

இயற்கைய வாசுஞ் செயற்கைய வென்ப.”

- நூற்பா - 198.

‘தோன்றும்’ என்றதனான், இன ஒற்று மிகுவதான உயிர்த்தொடர் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களும் இன் சாரியை பெறாது இன ஒற்று மிகுதல் கொள்க.

எ.கா : வயிற்றை, வயிற்றொடு.

‘செயற்கைய’ என்றவதனான், இன ஒற்று மிக்குச் சிறுபான்மை இன் சாரியை பெற்று உருபொடு புணர்தலும் கொள்க.

எ-கா: யாட்டினை, யாட்டினொடு; வயிற்றினை, வயிற்றினொடு.

iii) குற்றுக்கர ஈற்றனவாகிய எண்ணுப் பெயர்கள் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்வழி, இடையே அன் சாரியை பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: ஒன்று + ஐ → ஒன்று + அன் + ஐ → ஒன்றனை, ஒன்றனொடு, இரண்டனை, இரண்டனொடு.

“எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவனும்.” - நூற்பா - 199.

iv) குற்றுக்கர ஈற்றனவாகிய ஒன்று என்னும் எண்ணுப் பெயர் முதலாகப் பத்து என்னும் எண்ணுப் பெயரால் ஊர்ந்து வரும் எல்லா எண்ணுப் பெயர்களும் வேற்றுமை உருபுகளோடு புணரும்வழி, மேற்கூறிய அன் சாரியையே அன்றி, ஆன் சாரியை இடை வரினும் குற்றமில்லை; ஆனால், ஆன் சாரியை பெற்றவழி அஃது என்னும் சொல் கெடும்; அது கெடுவழி, அவ்வகரத்தான் ஊரப்பட்ட பகர மெய் கெடாது நிற்கும்.

எ-கா: ஒருபஃது + ஐ → ஒருப்+ஆன்+ஐ → ஒருபானை, ஒருபானொடு; ஒருபஃதினை, ஒருபஃதினொடு, இருபஃதினை, இருபஃதினொடு.

“ஒன்றுமுத லாகப் பத்தூர்ந்து வருஉம்
எல்லா எண்ணுஞ் சொல்லுங் காலை
ஆனிடை வரினும் மானம் இல்லை
அஃதென் கிளவி ஆவயிற் கெடுமே
உய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே.”

- நூற்பா - 200.

‘நின்ற பத்தன் ஒற்றுக்கெட ஆய்தம் வந்திடை நிலையும்’ (நூற்பா-438) என்பதானால், பத்து பஃது என ஆய்தம் பெற்றது.

‘சொல்லுங்காலை’ என்றதனான், ஒன்பது என்னும் எண்ணுப் பெயர் ஆன் சாரியை பெற்று, அவ்வீற்றின் அது என்னும் சொல் கெட்டு முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: ஒன்பது + ஐ → ஒன்பது + ஆன் + ஐ →
ஒன்ப் + ஆன் + ஐ → ஒன்பானை, ஒன்பானொடு.

v) யாது என்னும் நெடிற்றொடர் குற்றியலுகர ஈறும் சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய அஃது, இஃது, உஃது என்ற ஆய்தத் தொடர்மொழி குற்றியலுகர ஈறுகளும் வேற்றுமை உருபுகளொடு புணரும்வழி, அன் சாரியை இடையே பொருந்தி நிற்கும். அப்படிப் புணரும் இடத்து, ஆய்த எழுத்துக் கெடும்.

எ-கா: யாது + ஐ → யாது + அன் + ஐ → யாதனை, யாதனொடு;
அஃது + ஐ → அஃது + அன் + ஐ → அது + அன் + ஐ →
அதனை, அதனொடு; இதனை, இதனொடு; உதனை,
உதனொடு.

“யாதென் இறுதியுஞ் சுட்டுமுதல் ஆகிய
ஆய்த இறுதியும் அன்னொடு சிவணும்
ஆய்தங் கெடுதல் ஆவயின் ஆன.”

- நூற்பா - 201.

எ) திசையை உணர்த்தும் சொற்களான வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு ஆகிய குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களொடு ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகிய ‘கண்’ புணருமிடத்து, முன் கூறிய (நூற்பா - 196) இன் சாரியை இடையே தோன்றி முடிதலே அல்லால், இயல்பாயும் முடியும்; அப்படி இயல்பாயவழி, இறுதி நின்ற குற்றியலுகரம் தன்னால் ஊரப்பட்ட மெய்யெழுத்தோடும் கெடும்.

எ-கா: வடக்கு+கண் → வடக்கு+இன்+கண் → வடக்கின்கண்,
கிழக்கின்கண், தெற்கின்கண், மேற்கின்கண்.

வடக்கு+கண் → வடக்+கண் → வடக்கண்,
கிழக்கண், தெற்கண், மேற்கண்.

**“ஏழன் உருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச்
சாரியைக் கிளவி இயற்கையும் ஆகும்
ஆவயின் இறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.”**

- நூற்பா - 202.

உருபை முற்கூறியவதனால், கீழ்சார், கீழ்புடை; மேல்சார், மேல்புடை; தென்சார், தென்புடை; வடசார், வடபுடை எனச் சாரியை பெறாது திரிந்து முடிவனவும் கீழைக்குளம், மேலைக்குளம், கீழைச்சேரி, மேலைச்சேரி என ஐகாரம் பெறுதலும் கொள்க.

புறனடை :-

மேலே உயிரீற்றுச் சொல்லும் புள்ளியீற்றுச் சொல்லும் என முடிபு விதிக்கப்பட்டவை அல்லாத ஒழிந்த பிற ஈற்றுச் சொற்களும் எடுத்து ஓதிய ஈற்றுள் சொல்லாது ஒழிந்தனவும் எல்லாம் வேற்றுமை உருபுகளோடு கூடும் இடத்து, இன் சாரியை இடையே பெற்றும் பெறாதும் முடிவன ஆகும்.

**“புள்ளி இறுதியும் உயிரிற் கிளவியும்
சொல்லிய அல்ல ஏனைய எல்லாம்
தேருங் காலை உருபொடு சிவணிச்
சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே.”** - நூற்பா - 203.

முடிபு விதிக்கப்படாத புள்ளி ஈறுகள் ‘ண, ய, ர, ல, ள’ என்ற ஐந்தும் உயிரீற்று ‘இ’ ஒன்றும் ஆகும்

எ-கா: மண்ணினை, மண்ணை;
வேயினை, வேயை;
நாரினை, நாரை;
கல்லினை, கல்லை;
முள்ளினை, முள்ளை;
கிளியினை, கிளியை.

முன்பு எடுத்து ஓதிய ஈறுகளுள் சொல்லாது ஒழிந்தன:

அ) உயிர் ஈற்றவையான:

1. நீ என்னும் பெயர் நீங்கலான மற்றைய ஈகார ஈற்றுப் பெயர்கள்,
2. அவை, இவை, உவை, யாவை என்னும் நான்கு பெயர்கள் நீங்கலான மற்றைய ஐகார ஈற்றுப் பெயர்கள்.

எ-கா: தீயினை, தீயை;
கழையினை, கழையை.

ஆ) மெய் ஈற்றவையான:

1. தான், யான் என்னும் இரண்டு பெயர்கள் நீங்கலான மற்றைய
னகர ஈற்றுப் பெயர்கள்,

2. ஏழ் என்னும் பெயர் நீங்கலான மற்றைய முகர ஈற்றுப் பெயர்கள்.

இவை அனைத்தும் உருபொடு கூடும்வழிச் சாரியை பெற்றும்
வரும்; சாரியை பெறாதும் வரும்.

எ-கா: பொன்னினை, பொன்னை;
தாழினை, தாழை.

உருபியல் தொகுப்புகள்:

1. உயிர் ஈறு பற்றியவை:

நிலைமொழிப் பெயர் ஈறு	உருபு புணர வரு சாரியை	உருபொடு புணர்ந்த முடிபுகள்
அ,ஆ,உ,ஊ,ஏ,ஒள	இன்	விளவினை, பலாவினை.
அ பலவற்றைக் குறித்த பல, சில,	வற்று	பல்லவற்றை, பல்லவற்றோடு என வற்றுப் பெறும். ஒடு உருபிற்கு வற்றே வரும்.
ஆ ஆ ஈற்று யா வினா	வற்று	யாவற்றை, யாவற்றோடு என வற்றுப் பெறும்.
உ சுட்டு முதல் உகரம் அது, இது, உது	அன்	ஒட்டிய தகர மெய் நிற்க, உகரம் கெடும். அதனை, இதனை, உதனை.
அ, ஆ அ, ஆ ஈற்று மரப் பெயர்	அத்து	ஏழன் உருபிற்கு அத்தும் வரும். விளவத்துக்கண், பலாவத்துக்கண்.
ஐ சுட்டு முதல் ஐ இறுதி- அவை, இவை, உவை.	வற்று	ஐகார ஈறு கெடாமல் நின்றலும் கெடலும் உண்டு. அவையற்றை, இவையற்றை. அவற்றை, இவற்றை.
யா வினாவின் ஐ இறுதி- யாவை	வற்று	வகர மெய் ஐகாரத்தோடு கெடும். யாவற்றை, யாவற்றோடு.
ஈ நீ என் ஈறு	ன் (எழுத்துப்பேறு)	நெடுமுதல் குறுகும். நின்னை, நின்னொடு.
ஓ	ஓன்	கோஓனை, கோஓனொடு

2. மெய் ஈறு பற்றியவை

நிலைமொழிப் பெயர் ஈறு	உருபு புணர வரு சாரியை	உருபொடு புணர்ந்த முடிபுகள்
ஞ், ந்	இன்	உரிஞினை, உரிஞினொடு, பொருநினை, பொருநினொடு.
வ் சுட்டுமுதல் வகரம்- அவ், இவ், உவ். ஏனை வகரம்-தெவ்	வற்று இன்	அவற்றை, இவற்றை, உவற்றை. தெவ்வினை, தெவ்வினொடு.
ம் ” நும் தாம், நாம் யாம்	அத்து இன்	மரத்தை, மரத்தொடு. உருமினை, உருமினொடு. இயல்பாய்ப் புணரும். நும்மை, நும்மொடு. நெடுமுதல் குறுக, இயல்பாய்ப் புணரும். தம்மை, நம்மை, தம்மொடு, நம்மொடு.
எல்லாம் (விரவுப் பெயர்)	வற்று உம்	வற்று இடையும் உம் ஈற்றும் பொருந்தும். எல்லாவற்றையும். எல்லாவற்றொடும்.
எல்லாம் (உயர்திணைப் பெயர்)	நும் உம்	நும் இடையும் உம் ஈற்றும் வரும். எல்லாநம்மையும். எல்லாநம்மொடும்.
எல்லாரும், எல்லீரும்	தம், உம் (படர்க்கை) நும், உம் (முன்னிலை)	ஒற்றும் உகரமும் கெட, ரகர மெய் நின்று புணரும். எல்லார்தம்மையும், எல்லார்நும்மையும்.

<p>ன்</p> <p>தான்</p> <p>யான்</p> <p>அழன், புழன்</p>	<p>.....</p> <p>அத்து, இன்</p>	<p>நெடுமுதல் குறுக, ஒற்று இரட்டித்துப் புணரும். தன்னை, தன்னொடு.</p> <p>ஆகாரம் எகரமாய்த் திரிய, ய மெய் கெட்டுப் புணரும். என்னை, என்னொடு.</p> <p>சாரியை இரண்டும் மாறி வருவ. அழத்தை, அழனினை, புழத்தை, புழனினை.</p>
<p>ழ்</p> <p>ஏழ்</p> <p>பூழ், யாழ்</p>	<p>அன்</p> <p>”</p>	<p>ஏழனை, ஏழனொடு.</p> <p>பூழனை, பூழனொடு, யாழனை, யாழனொடு</p>
<p>குற்றியலுகரம்</p> <p>நெடிற்றொடர், உயிர்த்தொடர் குற்றியலுகரம்</p> <p>ட, ற ஈற்று இன ஒற்று இடை மிகு குற்றியலுகரம்</p> <p>எண்ணுப் பெயர் ஒன்று முதல் பத்து</p> <p>யாது</p> <p>அஃது, இஃது, உஃது</p> <p>திசைப்பெயர் (ஏழாம் உருபு கண் வந்து புணர)</p>	<p>இன்</p> <p>.....</p> <p>அன்</p> <p>அன்</p> <p>அன்</p> <p>இன்</p> <p>.....</p>	<p>நாகினை, நாகினொடு, வரகினை, வரகினொடு.</p> <p>இயல்பாய்ப் புணர்வ. காட்டை, காட்டொடு, வயிற்றை, வயிற்றொடு.</p> <p>ஒன்றனை, இரண்டனொடு. மூன்றற்கு, நான்கனின்.</p> <p>யாதனை, யாதனொடு.</p> <p>ஆய்தம் கெடும். அதனை, இதனை, உதனை.</p> <p>தெற்கின்கண், மேற்கின்கண். குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட இயல்பாயும் புணரும். தெற்கண், வடக்கண், கிழக்கண், மேற்கண்.</p>

7. உயிர் மயங்கியல்

உயிர் எழுத்தை ஈற்றாக உடைய சொற்கள் வேற்றுமை, அல்வழி ஆகிய இருவழியிலும் வன்கணத்தோடும் சிறுபான்மை பிற கணத்தோடும் சேர்ந்து புணரும் இயல்பினை உணர்த்தும் இயல் உயிர் மயங்கியல் ஆகும்.

உயிர் ஈற்றுச் சொற்களாவன:

ஒளகாரம் ஒழிந்த பதினொரு உயிர்களும் எகரம் ஒழிந்த பிற உயிர்கள் பதினொன்றும் ஏறிய 152 உயிர் மெய்களும் ஆகிய 163 ஆகும் (பார்க்க பக்கம் - 40).

சொற்கு - மொழிக்கு முதலாய் வரும் எழுத்துக்கள்:

வன்கணங்கள்: 'க, ச, த, ப' எனும் நான்கு,
மென்கணங்கள்: 'ஞ, ந, ம' எனும் மூன்று,
இடைக்கணங்கள்: 'ய, வ' எனும் இரண்டு,
உயிர்க்கணங்கள்: 'அ' முதலான பன்னிரண்டு.

மொழிக்கு முதலாம் என மேற்சொல்லப்பட்ட ஒன்பது மெய்களும் உயிர்மெய்களாகவே வருவ.

1. அகர ஈறு:

அ. அல்வழியில் அகர ஈற்றுப் பெயர்ப் புணர்ப்பு:

அகரம், சொல்லின் ஈற்றில் உயிராகவும் நகரம் நீங்கலான பிற 17 மெய்களோடுஞ் சேர்ந்து உயிர்மெய்யாகவும் வரும்.

i) அகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் வன்கணத்தோடு புணர்ப்பு:

அகரமாகிய ஈற்றினை உடைய பெயர்ச்சொல் நிலைமொழியாய் நிற்க, அதன் எதிர் வேற்றுமை அல்லாத அல்வழிக்கண், 'க, ச, த, ப' ஆகிய வல்லினம் நான்கும் முதல் எழுத்தாய் உடைய சொல் வருமொழியாய் வந்து கூடின், அவ்வவற்றிற்குப் பொருந்திய அக் க, ச, த, ப ஆகிய ஒற்று இடையே மிகுந்து தோன்றும்.

எ-கா: ¹விள+ குறிது → விளக்குறிது, விளச்சிறிது;

²அத+தீது → அதத்தீது, அதப்பெரிது.

அஃறிணை இயற்பெயராகிய எழுவாய், அல்வழியில் வினைக் குறிப்புப் பண்பாகிய பயனிலையோடு முடிந்தன.

**“அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை அல்வழிக் கசதபத் தோன்றின்
தத்தம் ஒத்த ஒற்றிடை மிகுமே.”**

- நூற்பா - 204.

‘தத்தம் ஒத்த ஒற்று’ என்று மிகுத்துக் கூறியதனால், அகர ஈற்று உரிச்சொல் வல்லெழுத்து மிக்கும் முடிவ; வல்லெழுத்துக்கு இனமான மெல்லழுத்து மிக்கும் முடிவ. அகரம் தன்னை உணர்த்த வந்தவழி, வன்கணத்தோடு மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ³தடக்கை, ⁴தவக்கொண்டான், ⁵வயக்களிறு, வயப்புலி என வல்லெழுத்து மிகுந்தது.

தடஞ்செவி, தடந்தோள் என மெல்லெழுத்து மிகுந்தது.

அக்குறிது, அச்சிறிது, அப்பெரிது எனத் தன்னை உணர்த்த நின்றவழி வல்லினம் மிகுந்தது.

ii) அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் வன்கணத்தோடு புணர்ப்பு:

அகர ஈற்றதாகிய வினை எச்சமும் உவம உருபும் என எனும் எச்சச் சொல்லும் சுட்டாகிய அகர ஈறும் ஆங்க எனும் உரையசைக் கிளவியும் ‘க, ச, த, ப’ முதலெழுத்தாக உடைய வருமொழியோடு புணரும்வழி, மேற் கூறியவாறே வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: உணக் கொண்டான், தினக் கொண்டான்; உணச்சென்றான், தினத் தந்தான், உணப்போயினான் – வினை எச்சம்.

புலி போலக் கொண்டான் – உவம உருபு,

கொள்ளெனக் கொண்டான் – என என்னெச்சம்,

அக்கொற்றன்; அச்சாத்தன், அத்தேவன், அப்பூதன் –

சுட்டின்இறுதி,

ஆங்கக் கொண்டான் – உரையசைக் கிளவி.

உவம உருபு, என, சுட்டாகிய அகர ஈறு, ஆங்க என்பன இடைச்சொற்கள்.

**“வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக் கிளவியும்
எனவென் எச்சமும் சுட்டின் இறுதியும்
ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும்
¹ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமே.”**

- நூற்பா - 205.

iii) 'அ' என்னும் சுட்டாகிய அகர ஈறு நிற்க, அதன் முன்னர் மெல்லினமாகிய 'ஞ, ந, ம' முதலெழுத்தாகிய சொல் வருமொழியாய் வரின், தத்தமக்குப் பொருந்திய ஒற்று இடையே மிகுதல் வேண்டும்.

எ-கா: அ + ஞாலம் → அஞ்ஞாலம்,
அ + நூல் → அந்நூல்,
அ + மணி → அம்மணி.

**“சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின்
ஒட்டிய ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.”**

- நூற்பா - 206.

'ஞநமயவ' எனும் தொகைமரபு நூற்பா-145 இன்படி, மென்கனம் வர உயிரீற்றுச் சொல் இருவழியும் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும் என முன்னர்க் கூறியதனை - எய்தினதை விலக்கி, மிக்கு முடியும் என்று அகரச் சுட்டிற்குப் பிறிது விதி எய்து வித்தலாம் இது.

'ஒட்டிய' என்றதனான், அஞ்ஞெளிந்தது, அந்நன்று, அம்மாண்டது என அகரந் தன்னை உணர நின்ற வழியும் மிகுதல் கொள்க.

iv) அகரச் சுட்டின் முன்னர், இடையினமாகிய 'ய, வ' முதலெழுத்தாகிய சொல் வருமொழியாய் வரின், இடைக்கண் 'வ' ஆகிய ஒற்று மிகுந்து வரும்.

எ-கா: அ + யாழ் → அ + வ் + யாழ் → அவ்யாழ்,
அ + வளை → அ + வ் + வளை → அவ்வளை.

“யவமுன் வரினே வகரம் ஒற்றும்.”

- நூற்பா - 207.

இதுவும் மேற்குறிப்பிட்டபடி எய்தியது விலக்கிப் பிறிது எய்துவித்தல் ஆகும்.

நூற்பாவில் வருமொழியை முற்கூறிய அதனால், அகரம் தன்னை உணர்த்த நின்ற வழியும் வகரம் மிகுதல் கொள்க.

எ-கா: அ + வளைந்தது → அவ்வளைந்தது.

v) அகரச் சுட்டின் முன்னர், உயிரை முதலெழுத்தாக உடைய சொல் வருமொழியாய் வரினும் மேற்கூறிய வகர மெய் மிக்குப் புணரும் இயல்பு மாறாது.

எ-கா: அ + ஆடை → அ + வ் + ஆடை → அவ்வாடை,
அவ்வாண்டை.

“உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.”

- நூற்பா - 208.

இதுவும் மேற்குறிப்பிட்டபடி எய்தியது விலக்கிப் பிறிது எய்துவித்தல் ஆகும்.

‘திரியாது’ என்றதனானே, மேற் சுட்டு நீண்டவழி வகரக் கேடு கொள்க.

எ-கா: அ + இடை → ஆ + இடை → ஆயிடை.

vi) நிலைமொழியாய் வரும் அகரச் சுட்டானது நீண்டு நெடிலாய் வருவது செய்யுள் இடத்து மட்டுமே.

எ-கா: ‘ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே’.

(தொல். கிளவி-1)

‘ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து.’ (தொல். பாயிரம்.)

“நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே.”

- நூற்பா - 209.

இந்த நீட்சி இரு மொழிப் புணர்ச்சிக்கண் வருதலின், ‘நீட்டும்வழி’ நீட்டல் ஆகாமை உணர்க.

vii) ‘சாவ’ எனும் செய என்னும் எச்சத்து இறுதி அகரம், அதனால் பற்றப்பட்ட வகர மெய்யோடு கெடாது வருதலே அன்றிக் கெட்டு நின்றலும் உரியது.

எ-கா: சாக்குத்தினான், சாச்சீறினான், சாத்தகர்த்தான்,
சாப்புடைத்தான்.

**“சாவ என்னுஞ் செயவென் எச்சத்
திறுதி வகரங் கெடுதலும் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 210.

இந்நூற்பாவை ‘வினையெஞ்சு கிளவி’ (நூற்பா - 205) என்பதன் பின் வையாத முறையன்றிய வைப்பினான், இவ்வகர நிலைமொழிக் கேடானது, வருமொழி வன்கணத்திற்கே அன்றி, இயல்பு கணத்திற்கும் வரும்.

எ-கா: சாளுன்றார், சாவீழ்ந்தான், சாஅடைந்தான்.

viii) இயல்பாகு அகர ஈற்றுப் புணர்ப்பு :

கீழ்க்கண்ட அகர ஈற்றுச் சொற்கள் அல்வழிப் புணர்ப்பில், இடையே ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும். இஃது அகர ஈற்றுள் ஒருசில பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடைக்கும் முன் எய்தியது (நூற்பா-205) விலக்கியும் எய்தாதது எய்துவித்தும் விதி வகுத்ததாம்.

அன்ன:

உவம உருபாகிய 'அன்ன' என்னும் அகர ஈற்று இடைச்சொல் அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: பொன் அன்ன குதிரை, பொன் அன்ன செந்நாய்,
பொன் அன்ன தகர், பொன் அன்ன பன்றி.

'வினையெஞ்சு கிளவியும்' (நூற்பா-205) என்பதனால் உவமச் சொற்கு ஒற்று மிகும் என எய்தியதை இது விலக்கியது.

விளிப் பெயர்:

அண்மையில் இருப்பாரை விளிப்பதாகிய உயர்திணைப் பெயர்ச்சொல் அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: ஊர கொள், ஊர செல், ஊர தா, ஊர போ.

'உயிர் ஈறாகிய உயர்திணைப் பெயரும்' (நூற்பா-154) என்பதனால், ஊரன் கொள் என இயல்பாய் முடிய வேண்டியது, இங்கு னகரங் கெட்டு அகர ஈறாய் விளி ஏற்று முடிந்தமையின், இது முன்னர் எய்தாதை எய்துவித்தது.

செய்மன என்னும் வினைச்சொல்:

செய்யும் என்பதன் பொருட்டாகிய மன என் இறுதிச் சொல் (அக்காலம் வழங்கியது) அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: உண்மன குதிரை, உண்மன செந்நாய், உண்மன தகர்,
உண்மன பன்றி என இயல்பாயிற்று.

இது முன்னர் எய்தாதை எய்துவித்தது.

வியங்கோளாகிய வினைச்சொல்:

ஏவுதலைக் குறிக்கும் வியங்கோளாகிய வினைச்சொல் அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: செல்க குதிரை, செல்க செந்நாய், செல்க தகர், செல்க பன்றி
என இயல்பாயிற்று.

இது முன்னர் எய்தாதை எய்துவித்தது.

செய்த:

‘செய்த’ என்னும் பெயரெச்சச் சொல் அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: உண்ட குதிரை, உண்ட செந்நாய், உண்ட தகர்,
உண்ட பன்றி என இயல்பாயிற்று.

இதன் எதிர்மறையான,

உண்ணாத குதிரை, உண்ணாத செந்நாய், உண்ணாத தகர்,
உண்ணாத பன்றி எனவும்

இதன் குறிப்பான,

நல்ல குதிரை, நல்ல செந்நாய், நல்ல தகர், நல்லபன்றி
எனவும் இயல்பாயின

செய்யும் என்பதன் எதிர்மறையாகிய செய்யாத என்பதும் அவ்வியல்பு கொள்ளும். செய்யாத கொற்றன் என வரும்.

இதுவும் முன்னர் எய்தாததை எய்துவித்தது.

செய்யிய:

‘செய்யிய’ என்ற வினையெச்சச் சொல் அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: உண்ணிய கொண்டான், உண்ணிய சென்றான், உண்ணிய
தந்தான், உண்ணிய போயினான் என இயல்பாயிற்று.

இது முன்னர் எய்தாததை எய்துவித்தது.

அம்ம:

‘அம்ம’ என்ற உரையசைப் பொருளுடை இடைச்சொல் அல்வழியில் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: அம்ம கொற்றா, அம்ம சாத்தா, அம்ம தேவா, அம்ம பூதா
என இயல்பாயிற்று.

இது முன்னர் எய்தாததை எய்துவித்தது.

பல:

‘பல’ என்னும் பன்மைப் பொருள்களின் பெயர்ச்சொல் அல்வழியில்

வன்கணத்தோடு புணர்கையில், ஒற்று மிகுதல் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: பல குதிரை, பல செந்நாய், பல தகர், பல பன்றி என இயல்பாயிற்று.

இது முன்னர் எய்தாதை எய்துவித்தது.

தன்னினம் முடித்தல் என்பதனால், பல என்பதின் இனமாகிய சில என்பதும் அவ்வியல்பு கொள்ளும்.

எ-கா: சில குதிரை, சில செந்நாய், சில தகர், சில பன்றி என இயல்பாய் வரும்.

**“அன்ன என்னும் உவமக் கிளவியும்
அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியும்
செய்மன என்னுந் தொழிலிறு சொல்லும்
ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்
செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்
செய்யிய என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அம்ம என்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும்
பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட
அன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப.”**

- நூற்பா - 211.

ix) வாழிய என்னுச் சொல்:

அகர ஈற்றதாகிய சேய்மையை உணர்த்தும் ‘வாழிய’ என்னுஞ் சொல், அவ்வழியில் க, ச, த, ப ஆகிய வன்கண எழுத்துக்களை முதலாக உடைய சொல்லோடு புணரும்வழித், தன்னிறுதி இடத்ததாகிய அகரமும் அஃது ஊர்ந்த யகர ஒற்றும் கெடாது இயல்பாய் முடியும்; அல்லாது, கெட்டு முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: வாழிய கொற்றா; வாழி கொற்றா.

**“வாழிய என்னுஞ் செயவென் கிளவி
இறுதி யகரங் கெடுதலும் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 212.

‘ஒன்றென முடித்தல்’ என்பதனால், பிற கணத்தோடு புணரும் போதும் இவ்விதி பொருந்தும்.

எ-கா : வாழி ஞெள்ளா, வாழி வடுகா, வாழி ஆதா.

x) அம்ம என்னுஞ் சொல்:

‘அம்ம’ என்ற உரையசைச் சொல்லின் (நூற்பா - 211), அகர ஈறு நிலைத்து நின்றலேயன்றி, ஆகாரமாய் நீண்டு முடிதலும் உண்டு; ஆனால், நீளாமையே பெரும்பான்மையாம்.

எ-கா: அம்மா கொற்றா, அம்மா சாத்தா, அம்மா தேவா,
அம்மா பூதா.

“உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்.”

- நூற்பா - 213.

இது முன்னர் எய்தாதை எய்துவித்தது. வரையாது கூறினமையான், இந்நீட்சி இயல்பு கணத்தும் வருவ.

எ-கா : அம்மா ஞெள்ளா, அம்மா வடுகா, அம்மா ஆதா.

x) பலவற்றை உணர்த்தும் பன்மைச் சொற்கள்:

பலவற்றை உணர்த்தும் ‘பல, சில, பல்ல, உள்ள, இல்ல’ ஆகிய அகர ஈற்று ஐவகைச் சொற்களில், செய்யுளாதலைக் கருதிய ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சிப்படும் செய்யுள் முடிபுடைய மொழியின் கண்ணே, நீண்டு முடிவனவும் சில உள.

எ-கா: ‘பலாஅஞ் சிலாஅ மென்மனார் புலவர்.’

“பலவற் நிறுதி நீடுமொழி உளவே

செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான.” - நூற்பா - 214.

‘செய்யுள் கண்ணிய மொழி’ என்னாது, ‘தொடர்மொழி’ என்றதனான், இப்பல என்பது நீளும்வழி, வருமொழியாவது சில என்பதே கொள்ளப்படும்.

‘செய்யுளான’ என்னாது, ‘செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான’ என்றதனான், பல என்னும் மொழி ஈற்று அகரம் நீண்டவழி நிலைமொழி அகரப் பேறும் வருமொழி மெல்லின ஞகரப் பேறும் வருமொழி நீண்டவழி அகரப்பேறும் மகரப் பேறும் கொள்ளும் என்க.

xi) ‘பல’, ‘சில’ என்னுஞ் சொற்கள் :

இயல்பாகப் புணர்வ எனப்பட்ட ஈரெழுத்து ஒரு மொழியாகிய ‘பல, சில’ என்னும் அகர ஈற்றுச் சொற்கள், தம்முன் தாமே வரின், ஈற்றெழுத்தாகிய அகரம் கெட்டு, லகர ஒற்று றகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: பல+பல→ பல்+பல→ பற்பல; சிற்சில என வரும்.

**தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்
லகரம் றகரவொற் றாகலும் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 215.

பல, சில என்பனவற்றிற்கு இயல்பே அன்றித் திரிபும் உண்டென, எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறியதாம்.

‘தம்முன் தாம்வரின்’ என்றதனால், தம்முன் தாமன்றிப் பிற சொற்கள் வந்தவிடத்து, லகர உயிர்மெய் றகர ஒற்றாகாது அகரம் மட்டும் கெட்டுப் புணரும்.

எ.கா: பல + கடல் → பல்கடல், பல்சேனை, பல்தானை;
பல்யானை; சில்வேள்வி என வரும்.

தம்முன் தாம்வரும் ‘பல, சில’ என்னும் இரண்டு சொற்களுக்கும் அகர ஈற்றுப் பொதுவிதியிற் (நூற்பா - 204) கூறிய வல்லெழுத்து மிகுதலாகிய இயல்பு, மிகுதலும் மிகாமையுமாகி உறழ்ந்து வரற்கு உரித்து.

எ-கா: பலப்பல, சிலச்சில; பலபல, சிலசில.

“வல்லெழுத் தியற்கை உறழத் தோன்றும்.”

- நூற்பா - 216.

‘இயற்கை’ என்றதனால், மேற்கூறிய பற்பல, சிற்சில என்பதோடு, பல்பல, சில்சில என்னும் முடிபும் கொண்டு உறட்சியாதல் கொள்க.

‘தோன்றும்’ என்றதனான், தம்முன் தாமன்றிப் பிற சொற்கள் வரும்வழி, நிலைமொழி ஈற்று அகரம் கெட நிற்கும் லகர மெய், ஆய்தமும் மெல்லெழுத்துமாய்த் திரிந்து நின்றலும் கொள்க.

எ-கா: பல + தானை → பல் + தானை → பஃ + றானை →
பஃறானை;

பல+மரம் → பல்+மரம் → பன்+மரம் → பன்மரம்;

சில + தாழிசை → சில் + தாழிசை → சிஃ + றாழிசை →
சிஃறாழிசை;

சில+நூல் → சில்+நூல் → சின்+நூல் → சின்னூல்.

ஆ. வேற்றுமையில் அகர ஈற்றுப் புணர்ப்பு:

அகர ஈற்றதாகிய நிலைமொழி, வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி இடத்தும் க, ச, த, ப ஆகிய வல்லினம் முதலெழுத்தான சொல் வருமொழியாய் வருமிடத்து, மேற்கூறிய அல்வழிப் புணர்ச்சியோடு

(நூற்பா-204) ஒரு தன்மைத்தாய்த் தத்தம் ஒற்று இடையே மிகுந்து முடியும்.

எ-கா: ¹இருவிளக் கொற்றன்; இருவிளச் சாத்தன், இருவிளத் தேவன், இருவிளப் பூதன்.

“வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோர் அற்றே.”

- நூற்பா - 217.

i) மரப்பெயர்க்குப் பிறிது விதி :

நிலைமொழி அகர ஈற்று மரப் பெயராகிய சொல், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் க, ச, த, ப ஆகிய வல்லினம் முதலான சொற்கள் வருமொழியாய் வரின், அவ்வவற்றின் இனமாகிய மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: விளங்கோடு, விளஞ்செதிள், அதந்தோல், அதம்பூ.

“மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 218.

இது மேல் தத்தம் ஒற்று மிகுமென எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

ii) மக எனும் பெயர்க்குச் சாரியை :

‘மக’ என்னும் பெயர்ச்சொல் நிலைமொழியாய் நிற்க, வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் க, ச, த, ப வருமொழி முதல் எழுத்தாய் வரும்வழி, ‘இன்’ சாரியையாய் இயையும்.

எ-கா: மகவின் கை, மகவின் செவி, மகவின் தலை, மகவின் புறம்.

“மகப்பெயர்க் கிளவிக் கின்னே சாரியை.”

- நூற்பா - 219.

சாரியைப் பேறு, இன்ன வருமொழி வருமென வரையாது கூறியவதனால், நான்கு கணத்துக்கண்ணும் ‘இன்’ சாரியை வரும் என்பதாம்.

எ-கா: மகவின் ஞாண், மகவின் நூல், மகவின் மணி, மகவின் யாழ், மகவின் வட்டு, மகவின் அடை.

iii) மேற்கூறிய சாரியை ‘இன்’னே அன்றி, ‘மக’ என்னும் சொற்கு ‘அத்து’ என்னும் சாரியை வந்து முடியினும் கொள்வதற்கு உரியது.

எ-கா: மகத்துக் கை, மகத்துச் செவி, மகத்துத் தலை,
மகத்துப் புறம்.

“அத்தவண் வரினும் வரைநிலை இன்றே.”

- நூற்பா - 220.

இதுவும் மேல் தத்தம் ஒற்று மிகுமென எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

‘அத்தே வற்றே’ (நூற்பா-134) விதிப்படி வரு வலி மிக்கது.

iv) அகர ஈற்றுப் பன்மைப் பெயர்கள் :

‘பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல’ என்னும் அகர ஈற்று நிலைமொழிச் சொற்கள், வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் க, ச, த, ப வருமொழி முதலாய் வரின், உருபு புணர்ச்சிக்கண் வற்றுச்சாரியை பெற்றுப் புணர்ந்த (நூற்பா-175) இயல்பினவாய் வற்றுச்சாரியை பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: பல்லவற்றுக்கோடு, பலவற்றுச்செவி, சிலவற்றுத் தலை,
உள்ளவற்றுப்புறம், இல்லவற்றுப்பூ.

“பலவற் றிறுதி உருபியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 221.

ஈற்று வல்லெழுத்தும் வற்றும் வகுத்தலின், இஃது எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி கூறுகின்றதாம்.

2. ஆகார ஈறு:

அ. அல்வழியில் ஆகார ஈற்றுப் புணர்ப்பு:

i) ஆகார ஈற்றுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி:

ஆகார ஈற்றுப்பெயர், அல்வழிப் புணர்ச்சி இடத்து வல்லினமாகிய க, ச, த, ப வருமொழி முதலெழுத்தாய் வரும்வழி, அகர ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சி (நூற்பா-204) இயல்பினவாய்த் தத்தம் ஒற்று இடையே மிகுந்து முடியும்.

எ-கா: ¹சுறாக் கடிது, ²மூங்காச் சிறிது, சுறாத் தீது, மூங்காப் பெரிது.

“ஆகார இறுதி அகர இயற்றே.”

- நூற்பா - 222.

ii) ஆகார ஈற்று வினைப் புணர்ச்சி:

‘செய்யா’ என்னும் ஆகார ஈற்று வினை எச்சச் சொல்லும் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து வரும்வழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்று மேல் விதித்த இயல்பினின்றும் திரிதல் இல்லை.

எ-கா: உண்ணாக் கொண்டான், உண்ணாச் சென்றான்,
உண்ணாத் தந்தான், உண்ணாப் போயினான்.

**“செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 223.

‘கிளவியும்’ என்ற உம்மையால், செய்யா என்னும் பெயரெச்சு எதிர்மறைச் சொல்லும் (ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்) அவ்வாறே வல்லினம் வருவழி, வல்லினம் மிக்கு முடியும்.

எ-கா: உண்ணாக் கொற்றன், உண்ணாச் சேந்தன், உண்ணாத் தேவன், உண்ணாப் புலவன்.

iii) ஆகார ஈற்று உம்மைத்தொகைப் புணர்ச்சி:

உம்மை தொக்க இரு பெயராகிய தொகைச்சொல் புணர்ப்பின்கண், ஆகார ஈற்று நிலைமொழி ஈற்றில் அகரம் மிகுந்து முடியும்.

எ-கா: உவா + பதினான்கு → உவா அப்பதினான்கு; இரா அப்பகல்.

**“உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி
மெய்மை யாக அகரம் மிகுமே.”**

- நூற்பா - 224.

இஃது உம்மைத்தொகை ஆதலின் வல்லெழுத்துப் பெறாது; ஆயின், ‘மெய்மையாக’ என்பதானால், வல்லெழுத்துக் கொடுக்க.

உம்மை தொக்க என்னாது ‘எஞ்சிய’ என்றதானால், இம்முடிபையே, இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகைக்கும் எழுவாய் முடிபிற்கும் பெயரெச்சத்திற்கும் கொள்க.

எ-கா: அராஅப் பாம்பு - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

அராஅக்குட்டி - பண்புத்தொகையும் வேற்றுமைத் தொகையும்.

இராஅக் கொடிது - எழுவாய் முடிபு.

இராஅக் காக்கை - பெயரெச்சு எதிர்மறை.

வருமொழி முதல் வரையாது கூறினமையால், இவ்வாறே இயல்பு கணத்தும் அகரப்பேறு கொள்ளற்குரிய.

எ-கா: இறாஅ நண்டு.

iv) இயல்பாகும் ஆகார ஈற்றுச் சொற்கள் புணர்ப்பு:

ஆகார ஈற்றுச் சொற்களான ‘ஆ, மா’ என்னும் பெயர்ச் சொற்களும் விளித்தலை உடைய பெயராகிய உயர்திணைச் சொல்லும் ‘யா’

என்னும் வினாவும் அஃறிணைப் பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் முற்று வினைச்சொல்லும் முன்னிலையில் ஏவல் வினைச்சொல்லைக் குறித்து வரும் உரையசையாகிய 'மியா' என்னும் இடைச்சொல்லும் தனது தொழிலைச் சொல்லும் வினாச்சொல்லும் ஆகிய இவை அனைத்தும் நிலைமொழியாய் நின்று, வருமொழி முதலெழுத்தாய்க் 'க, ச, த, ப' க்களை உடைய சொற்கள் வந்து புணரின், அவ்வழியில் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ஆ குறிது, ஆ சிறிது, ஆ தீது, ஆ பெரிது.

மா குறிது, மா சிறிது, மா தீது, மா பெரிது.

ஊரா கொள், ஊரா செல், ஊரா தா, ஊரா போ - என உயர்திணை விளிப்பெயர்க் கண் இயல்பாயிற்று.

யா குறிய, யா சிறிய, யா தீய, யா பெரிய - என வினாப் பெயர்க்கண் இயல்பாயிற்று.

உண்ணா குதிரை, உண்ணா செந்நாய், உண்ணா தகர், உண்ணா பன்றி - அஃறிணைப் பன்மை உணர்த்தும் முற்று வினைக்கண் இயல்பாயிற்று.

கேண்மியா கொற்றா, கேண்மியா சாத்தா, கேண்மியா தேவா, கேண்மியா பூதா - ஏவல் குறித்த உரையசைச் சொற்கண் இயல்பாயிற்று.

உண்கா கொற்றா, உண்கா சாத்தா, உண்கா தேவா, உண்கா பூதா - வினா வினைக்கண் இயல்பாயிற்று.

**“ஆவும் மாவும் விளிபெயர்க் கிளவியும்
யாவென் வினாவும் பலவற் றிறுதியும்
ஏவல் குறித்த உரையசை மியாவும்
தன்தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியோ
டன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப.”**

- நூற்பா - 225.

'ஆ, மா' ஆகிய ஆகார ஈற்றுப் பெயராகலின், மிக்கு முடிவன என முன்னர் எய்தியது (நூற்பா-222), மிகா என இங்கு எய்தியது விலக்கிற்று ஆம்.

ஊர கொள் போன்றன உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெயர் திரிந்து முன்னிலையாய் விளி ஏற்றலின் எய்தாது எய்துவித்தது.

யா குறிய போன்றன பெயராகலின் எய்திய வல்லெழுத்து விலக்கியதாம்.

உண்ணா குதிரை போன்றன செய்யா என்னும் (நூற்பா-223) உம்மையாற் பெற்ற வல்லெழுத்தினை விலக்கலின், எய்தியது விலக்கிற்றாம்.

ஆ. வேற்றுமையில் ஆகார ஈறு :

ஆகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல், வன்கணத்தை முதலெழுத்தாக உடைய சொல்லொடு புணரின், மேல் அல்வழி மற்றும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் அகர ஈற்றுப் பெயர் கொண்ட புணர்ச்சியோடு ஒத்த தன்மையதாய் (நூற்பா-204, 217) வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: மூங்காக்கால், ¹வங்காச்செவி, ²தாராத் தலை

“வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோர் அற்றே.”

- நூற்பா - 226.

குற்றெழுத்தை அடுத்துவரும் ஆகார ஈற்றுச் சொல்லும் ஆகார ஈற்று ஒரெழுத்துச் சொல்லும் வன்கணம் வந்து புணரின், வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவதோடு, நிலைமொழிக்கண் அகர எழுத்துப் பொருந்தித் தோன்றும்.

எ-கா: பலா+கோடு→பலா+அ+க்+கோடு→ பலாஅக்கோடு,
பலாஅச்செதிள், பலாஅத்தோல்; பலாஅப்பூ;
கா + குறை → கா+அ+க்+குறை → காஅக்குறை;
காஅச்செய்கை, காஅத்தலை, காஅப்புறம்.

“குறியதன் முன்னரும் ஒரெழுத்து மொழிக்கும் அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி.”

- நூற்பா - 227.

ஒரெழுத்து ஒருமொழி அகரம் பெறுதல் சிறுபான்மை என்பதால் அது பின்னர்க் கூறப்பட்டது.

இது மேல் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி ஆகும்.

i) ‘இரா’ என்னும் குற்றெழுத்தை அடுத்து வரு ஆகார ஈற்று நிலைமொழிச் சொற்கு, மேற்கூறிய அகரப்பேறு இல்லை.

எ.கா: இராக் கொண்டான், இராச் சென்றான்.

“இராவென் கிளவிக் ககரம் இல்லை.” - நூற்பா - 228.

இது முன்னர் அகரப்பேறு பெறும் என்று எய்தியதை விலக்கி நின்றதாகும்.

இரா அக்காக்கை, இரா அக்கூத்து எனப் பெயரெச்ச மறைப்பொருள் தராது (நூற்பா-224), இவ்விடத்தது என வேற்றுமை குறித்தவழி, அகரம் பெறாது இராக்காக்கை, இராக்கூத்து என வரும் என்பதை அறிக.

ii) 'நிலா' என்னும் குறில் அடுத்த ஆகார ஈற்றுச்சொல், அத்துச் சாரியையோடு பொருந்தி நிற்கும்.

எ-கா: நிலாத்துக் கொண்டான், நிலாத்துச் சென்றான்,
நிலாத்துத் தந்தான், நிலாத்துப் போயினான்.

“நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவணும்.”

- நூற்பா - 229.

நிலைமொழித் தொழில் (அத்தொடு சிவணல்) நிலைமொழித் தொழிலை விலக்குமாதலின் (அகரம் தோன்றல் - நூற்பா-227), அத்து வகுப்ப, அகரம் வீழ்ந்தது. இதற்கு ஏழன் வேற்றுமை உருபு விரிக்க.

நிலா அக் கதிர் என்பது 'வேற்றுமைக் கண்ணும்' (நூற்பா - 226) என்பதனான், ஈற்று வல்லெழுத்துப் பெற்றது.

iii) 'யா¹, பிடா², தளா³' என்னும் ஆகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் மூன்றும் வன்கணத்தோடு புணரும்வழி, அகரப் பேறோடு இடையே வல்லெழுத்து மிகாது, மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: யா அங்கோடு, பிடா அங்கோடு, தளா அங்கோடு;
யா அஞ்செதிள், பிடா அஞ்செதிள், தளா அஞ்செதிள்;
யா அந்தோல், பிடா அந்தோல், தளா அந்தோல்;
யா அம்பூ, பிடா அம்பூ, தளா அம்பூ.

யாமரக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவும்

ஆமுப் பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 230.

இது வருமொழித் தொழிலாகிய வல்லெழுத்து (நூற்பா - 226) விலக்கி, மெல்லெழுத்து மிகுதல் கூறியதான், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம். நிலைமொழித் தொழில் விலக்காமையின் அகரம் பெற்றது (நூற்பா-227).

மேற்கூறிய யா, பிடா, தளா என்ற மூன்று பெயர்க்கும் அகரத்தோடு மெல்லெழுத்தே அன்றி, வல்லெழுத்து மிக்கு முடியினும் குற்றமில்லை.

எ-கா: யா அக்கோடு, பிடா அக்கோடு, தளா அக்கோடு;
யா அச்செதிள், பிடா அச்செதிள், தளா அச்செதிள்;
யா அத்தோல், பிடா அத்தோல், தளா அத்தோல்;
யா அப்பூ, பிடா அப்பூ, தளா அப்பூ.

வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை.”

- நூற்பா - 231.

‘மானமில்லை’ என்றதனான், யா முதலிய மூன்று சொற்கும் உருபிற்குச் சென்ற இன் சாரியை பொருட்கண் சென்றுழி, இயல்பு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

எ-கா: யாவின்கோடு, பிடாவின்கோடு, தளாவின் கோடு.

சாரியை பெறவே, அகரப்பேறு வீழ்ந்தது.

iv) ஆகார ஈற்று ‘மா’ என்ற மரப்பெயர், ‘ஆ, மா’ ஆகிய மூன்று சொற்களும் மேற்கூறிய ‘யா’ முதலிய மூன்றனோடும் ஒரு தன்மையவையாய் (நூற்பா-230), வல்லெழுத்து மிகாது, மெல்லெழுத்து மிகுந்து முடிவ. ஆனால், ஆ, மா ஆகிய இரண்டு சொற்கள் முன்னர், அவை முன் பெற்று நின்ற அகரமும் வல்லெழுத்தும் அவ்விடத்து நிலைபெறாது; மாறாக, எனகர ஒற்றுத் தோன்றி நிலைத்து நிற்கும்.

எ-கா: மாஅங்கோடு, மாஅஞ்செதிள், மாஅந்தோல், மாஅம்பூ.

ஆன்கோடு, ஆன்செவி, ஆன்தோல், ஆன்புறம்;

மான்கோடு, மான்செவி, மான்தோல், மான்புறம்.

**“மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும்
ஆமுப் பெயரும் அவற்றோர் அன்ன
அகரம் வல்லெழுத் தவையவண் நிலையா
எனகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவும்.”**

- நூற்பா - 232.

இஃது எய்தியது விலக்கி, எய்தாதது எய்துவித்தது. இம்மூன்று சொற்களுள் மா, ஆ இரண்டும் அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறா என்றது, முன்னர் எய்தியது (நூற்பா-230) விலக்கியதாம்; அவற்றிற்கு எனகர ஒற்று ஒற்றும் என்பது எய்தாதது எய்துவித்ததாம்.

‘அறியத் தோன்றும்’ (நூற்பா-227) என்றதனான், மாங்கோடு, மாஞ்செதிள் என அகரம் இன்றியும் வரும்.

மேலும், ‘அவண்’ என்றதனால், i) காயாங்கோடு, நுணாங்கோடு, ஆணாங்கோடு போன்ற பிறவும் மெல்லெழுத்துப் பெறுவனவும் ii) அங்காக் கொண்டான், இங்காக் கொண்டான், உங்காக் கொண்டான், எங்காக் கொண்டான் என இவற்றுள் ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருள் உணர நின்ற இடைச்சொற்கள் வல்லெழுத்துப் பெறுவனவும் iii) ஆவின் கோடு, மாவின்கோடு எனச் சிறுபான்மை இன் சாரியை பெற்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்வனவுங் கொள்க.

v) மேல், 'ஆ' என்னுஞ் சொல்லோடு பொருந்திய னகர ஒற்று, அகரத்தோடு கூடி நிற்கும் இடனும் உண்டு.

எ-கா: 'ஆனநெய் தெளித்து நான நீவி',
'ஆனமணி கறங்கும் கானத்தாங்கண்'.

“ஆனொற் றகரமொடு நிலையிடன் உடைத்தே.”

- நூற்பா - 233.

'இடனுடைத்தே' என்பதனால், வன்கணம் ஒழிந்த பிற கணத்து இம்முடிபாகும். மேல், 'ஆன்' என்றதற்கு எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறிற்றாம். 'அகரமொடும்' என்ற உம்மையால், அகரமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. ஆனெய், ஆன்மணி.

vi) ஆன் என்னும் சொல் முன்னர் ஈகாரத்தோடு கூடிய பகரமாகிய ஓரெழுத்து ஒருமொழி வரின், அப்பகரம் மிக, னகர மெய் கெட்டு, ஈகாரம் குறுகி இகரமாக நின்றலும் உண்டு.

எ-கா: ஆன் + பீ → ஆன் + ப் + பீ → ஆ + ப் + பி → ஆப்பி.

**“ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரந்
தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலும் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 234.

'தோன்றி' என்றதனால், நிலைமொழிப் பேறாகிய னகர ஒற்றின் கேடு கொள்க.

'குறுகலும்' - உம்மை எதிர்மறை ஆகலான், ஆன்பீ என்பதே பெரும்பான்மை வழக்கு ஆகும். இஃது முன்னர் எய்தியதை விலக்கிப் பிறிது விதி கூறியதாம்.

vii) செய்யுளின் இடத்துக் குற்றெழுத்தை அடுத்த ஆகார ஈற்றுச் சொல்லின் ஆகாரம் ஒரு மாத்திரை அளவாய்க் குறுகி அகரமாய் நிற்க, அவ்விடத்து உகரம் புலப்படப் பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: 'இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்ப்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிளைத் தாழை.'

- நற்றிணை-19.

'புறவுப்புறத் தன்ன புன்காயுகாய்.'

- குறுந்தொகை - 274.

**“குறியதன் இறுதிச் சினைகெட உகரம்
அறிய வருதல் செய்யுளில் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 235.

உகரம் விதிக்கவே, நிலைமொழி ஆகாரங் கெட்டது. அதிகார வல்லெழுத்து விலக்கல் இன்மையின் நின்று முடிந்தது.

நிலைமொழித் தொழில் வரையாது கூறினமையால், இவ்விதி இயல்பு கணத்தும் எய்திற்றாம். எய்த, அவ்விடத்து வரும் உகரம் புலப்பட வராது. குறியதன் இறுதி ஆகாரம் கெட்டு அகரமாய் நின்று, வருமொழி முதல் உயிர் என்பதனால் உடம்படு மெய் பெற்று, உகரம் பெறாது முடியும்.

எ-கா: சுறா + உயர்கொடி → சுற + வ் + உயர்கொடி →
சுறவுயர் கொடி, அரவுயர்கொடி, முழவுறழ்தோள்.

3. இகர ஈறு :

வேற்றுமையில் இகர ஈறு:

இகர ஈற்றுப் பெயர்கள் நிலைமொழியாய் நிற்க, வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வந்துழி, அவ்வழியில் புணரும் முறைமை தொகைமரபினுள் (நூற்பா-159) முன்னர் விளக்கப் பட்டது. இங்கு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ப்புப் பற்றி விளக்கப் படுகிறது.

அ. இகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல்:

‘இ’கர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர்க் ‘க, ச, த, ப’ க்களை முதலெழுத்தாக உடைய சொற்கள் வந்து புணரின், வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியில் அவ்வவற்றிற்குப் பொருந்திய வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ.கா: கிளிக்கால், கிளிச்சிறகு, கிளித்தலை, கிளிப்புறம்.

“இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை ஆயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 236.

ஆ. இகர ஈற்றுப் பிற சொற்கள்:

i) இகர ஈற்று இடைச்சொற்கள்:

இகர ஈற்றவையாகிய 1) ‘இனி, அணி’ என்னும் முறையே காலத்தையும் இடத்தையும் உணர நிற்கும் இடைச்சொற்களின் முன்னரும் 2) வினை எச்சச் சொற்கள் முன்னரும் 3) சுட்டு இடைச்சொல் முன்னரும் வல்லெழுத்து வரும்வழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: இனிக்கொண்டான், இனிச்சென்றான்,

இனித்தந்தான், இனிப்போயினான்.

அணிக்கொண்டான், அணிச்சென்றான்,
அணித்தந்தான், அணிப்போயினான்.

தேடிக்கொண்டான், ஓடிச்சென்றான்,
நாடித்தந்தான், கூடிப்போயினான்.

இக்கொற்றன், இச்சாத்தன், இத்தேவன், இப்பூதன்.

**“இனிஅணி என்னுங் காலையும் இடனும்
வினையெஞ்சு கிளவியுஞ் சுட்டும் அன்ன.”**

- நூற்பா - 237.

இவ்விடைச் சொற்கள் இப்பொழுது கொண்டான், அணிய இடத்தே கொண்டான் என உருபின் பொருட்பட வந்த வேற்றுமையாதலின், வேறு கூறப்பட்டது.

ii) ‘இன்றி’ என்ற வினை எச்சக் குறிப்புச்சொல்லின் ஈற்று இகரம் உகரமாகத் திரிந்து முடிதல் செய்யுளிடத்து உரியது.

எ-கா: ‘உப்பின்று புற்கை யுண்கமா கொற்கையோனே.’

**“இன்றி என்னும் வினையெஞ் சிறுதி
நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல்
தொன்றியல் மருங்கின் செய்யுளுள் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 238.

‘நின்ற’ என்றதனால், வினையெச்சத்திற்கு மிகும் என முன்னர் (நூற்பா - 205, 237) எய்திய வல்லெழுத்து விலக்குக.

‘தொன்றியல் மருங்கின்’ என்றதனால், அன்றி என்ற இகர ஈற்று வினையெச்சக் குறிப்புச் சொல்லும் செய்யுளுள் இம்முடிபு கொள்ளும்.

எ-கா: ‘நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்ப.’ (புறம்-124)

iii) இகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர் முன்னர், முன்னர் அகர ஈற்றுச் சுட்டிற்குக் கூறிய தன்மைத்தாய் 1. மென்கணம் வரும்வழி, அம்மெல்லெழுத்து இடையே மிகுந்தும் (நூற்பா-206), 2. இடைக்கணம் வரும்வழியும் உயிர்க்கணம் வரும்வழியும் இடையே ‘வ’கர ஒற்றுத் தோன்றி நின்றும் (நூற்பா-207, 208), 3. செய்யுட்கண் அவ்வகரப்பேறு கெட்டுச் சுட்டு நீண்டும் (நூற்பா-209) முடியும்.

எ-கா: இஞ்ஞான்று, இந்நூல், இம்மணி எனவும்

இவ்யாழ், இவ்வட்டு எனவும்

இவ்வடை இவ்வாடை, இவ்விலை, இவ்வீ,

இவ்வுரல், இவ்வூர்தி, இவ்வெழு, இவ்வேணி,
இவ்வையம், இவ்வோக்கம், இவ்வெளவியம் எனவும்
'ஈ வயினான' எனவும் முறையே வரும்.

“சுட்டின் இயற்கை முற்கிளந் தற்றே.” - நூற்பா - 239.

iv) அளவுப் பெயரான 'தூணி' என்ற சொல் முன்னர்ப் 'பதக்கு' என்ற அளவுப் பெயர் வந்து புணரின், முன்னர் விதிக்கப்பட்ட வேற்றுமைப் புணர்ச்சியின் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா - 236) இடையே வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: தூணி + பதக்கு → தூணி + ப் + பதக்கு → தூணிப்பதக்கு.
இஃது உம்மைத் தொகையாகும்.

**“பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி
முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை இயற்றே .”**

- நூற்பா - 240.

இகர ஈற்று அளவுப் பெயர் ஒன்றிற்கு அல்வழிப் புணர்ச்சியில் எய்திய 'ஏ' என் சாரியையை (நூற்பா - 165) விலக்கி, வேறு முடிபு எய்துவித்ததாம்.

'கிளந்தெடுத்த' என்றதனால், தூணி முன்னர்ப் பிற பெயர்ப்பொருள் வரினும் அங்கு நிலைமொழி அடையடுத்து வரினும் தன் முன் தானே வரினும் இம்முடிபு கொள்க. இன்னும் அதனானே, தன் முன் தான் வந்தவழி இக்குச் சாரியைப் பேறுங் கொள்க.

எ-கா: தூணிக்கொள், தூணிச்சாமை, இருதூணிக்கொள்,
தூணித்தூணி, தூணிக்குத் தூணி.

v) 'நாழி' என்ற இகர ஈற்றுச் சொல் முன்னர், 'உரி' என்னுஞ் சொல் வந்து புணர, நிலைமொழி ஈற்று நின்ற இகரம் தானேறிய மெய்யொடும் கெடும்; அவ்விடத்து டகரம் ஒற்றாய்ப் பொருந்திப் புணரும்.

எ-கா: நாழி + உரி → நா + ட் + உரி → நாடுரி.

**“உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி
இறுதி இகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே
டகாரம் ஒற்றும் ஆவயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 241.

இகர ஈற்று அளவுப் பெயர் அல்வழிப் புணர்ச்சியில் எய்திய 'ஏ' என் சாரியை (நூற்பா - 165) இதனால் விலக்குற்றது.

‘இறுதி இகரம்’ என முன்னும் ஓர் இகரம் உள்ளது போலக் கூறியவதனான், நிலைமொழியும் வருமொழியும் நிலைமொழிகளாய் நின்று, பிற பொருட் பெயரோடு வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவுங் கொள்க.

எ-கா: நாழிக்காயம், உரிக்காயம்.

vi) ‘பனி’ என்ற பனிக்காலத்தை உணர நிற்கும் இகர ஈற்றுப் பெயர் வருமொழி வன்கணத்தோடு புணரும்வழி, இடையே சாரியைகளாய் ‘அத்து’ம் ‘இன்’னும் வரும்.

எ-கா: பனியத்துக்கொண்டான், பனியத்துச்சென்றான்,
பனியத்துத்தந்தான், பனியத்துப்போயினான்.
பனியிற்கொண்டான், பனியிற்சென்றான்,
பனியிற்றந்தான், பனியிற்போயினான்.

“பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னுஞ் சாரியை ஆகும்.”

- நூற்பா - 242.

‘வேற்றுமை’ என்றதனால், இன் சாரியை பெற்றவழி, இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

vii) ‘வளி’ என்ற ஐம்பெரும் பூதங்களில் ஒன்றை (காற்று) உணர நின்ற இகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல்லும் மேல் பனி என்னும் பெயர் அத்தும் இன்னும் சாரியைகளாய்ப் பெறும் என்ற அத்தன்மையின்கண் பொருந்தித் தொடரும்.

எ-கா: வளியத்துக்கொண்டான், வளியத்துச்சென்றான்,
வளியத்துத்தந்தான், வளியத்துப்போயினான்.
வளியிற்கொண்டான், வளியிற்சென்றான்,
வளியிற்றந்தான், வளியிற்போயினான்.

“வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.”

- நூற்பா - 243.

‘செவ்விது’ என்றதனால், இன் சாரியை பெற்றவழி, இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

viii) உதித்த என்னும் தொழிலன்றி, ‘உதி’ என்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல், வன்கண முதற்சொல்லொடு வேற்றுமைப் பொருளில் புணர்கையில், வல்லெழுத்து மிகாது; அதற்கு இனமான மெல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.

எ-கா: உதிங்கோடு, உதிஞ்செதிள், உதிந்தோல், உதிம்பூ.

“உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 244.

இகர ஈற்றுப் பெயர்க்கு வல்லெழுத்து மிகும் (நூற்பா - 236) என்றதை விலக்கி, மரப்பெயர் ஒன்றிற்கு மெல்லெழுத்து விதித்தாம்.

அம் சாரியையும் பெறுதல் உண்டு.

எ-கா: உதியங்கோடு, உதியஞ்செதிள், உதியந்தோல், உதியம்பூ.

ix) சுவையை உணர்த்தாது, ‘புளி’ என்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல், வன்கண முதற் சொல்லோடு வேற்றுமைப் பொருளில் புணர்கையில், இடையே ‘அம்’முச் சாரியை பெற்றுப் புணரும். அம் சாரியை இடையே பெற்றதனால், இயைபு வல்லெழுத்து வீழும்.

எ-கா: புளியங்கோடு, புளியஞ்செதிள், புளியந்தோல், புளியம்பூ.

“புளிமரக் கிளவிக் கம்மே சாரியை.”

- நூற்பா - 245.

இது வல்லெழுத்து வரும் (நூற்பா - 236) என்பதை விலக்கிச் சாரியை ‘அம்’ வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

மரத்தைக் குறித்தலின்றிச் சுவையை உணர்த்த வரு புளிப் பெயர் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: புளிங்கூழ், புளிஞ்சாறு, புளிந்தயிர், புளிம்பாளிதம்.

“ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 246.

இது வல்லெழுத்து வரும் (நூற்பா - 236) என்பதை விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

மெல்லெழுத்து மிகுதலே அன்றி, வழக்கில் ஏற்ற இடமறிந்து வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரினும் குற்றம் இல்லை.

எ-கா: புளிக்கூழ், புளிச்சாறு, புளித்தயிர், புளிப்பாளிதம்.

“வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை

ஒல்வழி அறிதல் வழக்கத் தான.”

- நூற்பா - 247.

‘ஒல்வழி’ என்றதனால், புளிச்சாறு போல, ஏனைய வழக்குப் பயன்பாடு இல்லை எனக் கொள்க.

x) இகர ஈற்று நாட்பெயர்களின் முன்னர் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய வினைச்சொற்கள் வந்து புணரின், 'ஆன்' சாரியை இடைவந்து முடிதலில் ஐயம் இல்லை.

எ-கா: பரணியாற் கொண்டான், பரணியாற் சென்றான்,
பரணியாற்றந்தான், பரணியாற் போயினான்.

**“நாள்முன் தோன்றுந் தொழில்நிலைக் கிளவிக்(கு)
ஆனிடை வருதல் ஐயம் இன்றே.”**

- நூற்பா - 248.

'ஐயமின்று' என்றதனால், இது வல்லெழுத்து வரும் (நூற்பா - 236) என்பதை விலக்கிற்று. இதற்குக் கண் என்னும் உருபை விரிக்க. பரணியாற் கொண்டான் - பரணி நாளின்கண் கொண்டான்.

xi) இகர ஈற்றுத் திங்களை உணர நின்ற பெயர் முன்னர் வல்லினம் முதலான வினைச்சொல் வந்து புணரின், இடையே இக்குச் சாரியை வந்து பொருந்தும்.

எ-கா: ஆடிக்குக் கொண்டான், ஆடிக்குச் சென்றான்,
ஆடிக்குத் தந்தான், ஆடிக்குப் போயினான்.

“திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை.” - நூற்பா - 249.

இங்கு இயைபு வல்லெழுத்தோடு (நூற்பா-236), இக்கு வகுத்தலின், எய்தியதன் மேற்சிறப்பு விதி வகுத்ததாம்.

4. ஈகார ஈறு :

அ. ஈகார ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சி:

ஈகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் அல்வழிப் புணர்ச்சி இடத்து, வருமொழி முதல் வன்கணமாயின், ஆகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-222), வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.

எ-கா: தீக்கடிது, தீச்சிறிது, தீத்தீது, தீப்பெரிது.

“ஈகார இறுதி ஆகார இயற்றே.” - நூற்பா - 250.

i) 'நீ', இடக்கர்ப் பெயராம் 'பீ', மருவாம் இடம் குறி பெயர் 'மீ' ஆகிய ஈகார ஈற்று ஓரெழுத்துச் சொற்கள் முன்னர் வல்லினம் வர, அல்வழிப் புணர்ச்சியில் மேல் இவ்வீற்றிற்கு விதித்த வல்லெழுத்து மிகாது, இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: நீ குறியை, நீ சிறியை, நீ தீயை, நீ பெரியை;

பீ குறிது, பீ சிறிது, பீ தீது, பீ பெரிது;
மீ கண், மீ செவி, மீ தலை, மீ புறம்.

**“நீஎன் பெயரும் இடக்கர்ப் பெயரும்
மீஎன மரீஇய இடம்வரை கிளவியும்
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை ஆகும்.”**

- நூற்பா - 251.

மீகண் என்பது மேலிடத்துக் கண் என வேற்றுமைப் புணர்ச்சி எனினும் இயல்பாதல் பற்றி உடன் கூறப்பட்டது.

இது, வல்லெழுத்து எதிர் வரின் வல்லெழுத்து மிகும் என மேல் எய்தியதை விலக்கிப் பிறிது முடிபு உரைத்ததாம்.

ii) இடத்தைக் குறிக்கும் ‘மீ’ என்னும் சொல் முன்னர் வல்லினம் வரும்வழி, மேலே கூறியபடி இயல்பாய்ப் புணர்தலே அன்றி, வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் சொற்களும் உண்டு.

எ-கா: மீக்கோள், மீப்பல்.

**“இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகூஉம்
உடனிலை மொழியும் உளவென மொழிப.”**

- நூற்பா - 252.

‘உடனிலை’ என்றதனால், மீங்குழி, மீந்தோல் என மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடிவனவும் உண்டு.

இது வல்லெழுத்து மிகும் என்றலின், முன்னர் (நூற்பா - 250) மிகும் என எய்தியதை இகந்துபடாமற் காத்ததாம்.

ஆ. ஈகார ஈற்று வேற்றுமைப் புணர்ச்சி:

ஈகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வன்கணம் வருமொழி முதலாய் வரின், ஆகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-226), வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ஈக்கால், ஈச்சிறகு, ஈத்தலை, ஈப்புறம்

தீக்கடமை, தீச்சிறுமை, தீத்தீமை, தீப்பெருமை.

“வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோர் அற்றே.” - நூற்பா - 253.

i) ‘நீ’ என்னும் ஒரெழுத்து ஒரு மொழி, உருபு புணர்ச்சி இடத்து நெடுமுதல் குறுக னகர ஒற்றுச் சேர்ந்து நின்றாற் போல (நூற்பா-180) நின்று , வல்லெழுத்து வருமொழி முதலாய் வந்து புணர, அவ்வல்லெழுத்து இடை மிகாது இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: நீ + கை → நி + ன் + கை → நின்கை,
நின்செவி, நின்தலை, நின்புறம்.

**“நீஎன் ஒருபெயர் உருபியல் நிலையும்
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை ஆகும்.”**

- நூற்பா - 254.

மேல் வல்லெழுத்து மிகும் என எய்தியதை (நூற்பா-250) விலக்கி,
னகர ஒற்றுப் பெறும் எனப் பிறிது விதித்ததாம்,

5. உகர ஈறு :

அ. உகர ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சி :

i) உகர ஈற்றுப் பெயர்.

உகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் அல்வழிப் புணர்ச்சி இடத்து,
வன்கணம் வருமொழி முதலாய் இயையின், அகர ஈற்றுப் புணர்ச்சியின்
இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-204), அவ்வல்லெழுத்து இடையே மிக்குப்
புணரும்.

எ-கா: கடுக்குறிது, கடுச்சிறிது, மடுத்தீது, உடுப்பெரிது.

“உகர இறுதி அகர இயற்றே.”

- நூற்பா - 255.

ii) உகரச் சுட்டு:

உகர ஈற்றுச் சுட்டின் முன்னரும் அவ் அகர ஈற்று அல்வழிப்
புணர்ச்சியதாய் (நூற்பா-205), வல்லெழுத்து வரும்வழி
அவ்வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.

எ-கா: உக்கொற்றன், உச்சாத்தன், உத்தேவன், உப்பூதன்.

“சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற் றாகும்.”

- நூற்பா - 256.

iii) உகர ஈற்றுச் சுட்டின் முன்னர், வல்லெழுத்து அல்லாத
பிறகணங்கள் (உயிர், மென்கணம், இடைக்கணம்) முதலாகிய சொற்கள்
வந்து புணரின், மேலே அகர ஈற்றுச் சொல் முடிந்த இயல்பிற்றாய்
(நூற்பா-206-209), 1) ‘ளு, ந, ம’ வரின் அவ்வொற்று மிக்கும் 2) ‘ய, வ’
வரினும் உயிரெழுத்து வரினும் வகர ஒற்று மிக்கும் 3) செய்யுளில்
அவ்வுகரச்சுட்டு நீண்டும் வரும்.

எ-கா: உஞ்ஞாண், உந்நூல், உம்மணி; உவ்யாழ், உவ்வட்டு;
உவ்வாடை, உவ்வுடை; ஊவயினான.

“ஏனவை வரினே மேனிலை இயல்பே.”

- நூற்பா - 257.

iv) சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய அது, இது, உது என்னும் உகர ஈற்றுப் பெயர் முன்னர், வல்லின முதலாம் வருமொழி வரின், வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய்ப் புணரும்.

எ-கா: அது குறிது, அது சிறிது, அது தீது, அது பெரிது;
இது குறிது, இது சிறிது, இது தீது, இது பெரிது;
உது குறிது, உது சிறிது, உது தீது, உது பெரிது.

“சுட்டுமுதல் இறுதி இயல்பா கும்மே.”

- நூற்பா - 258.

வல்லெழுத்து மிகும் என (நூற்பா - 255) எய்தியதை விலக்கி, இயல்பு புணர்ச்சி கூறியதாம். முன் மொழிந்த விதிகள் உகர ஈற்றுச் சுட்டிற்கு, இவ்விதி சுட்டுப் பெயர்க்கு ஆகும்.

v) செய்யுட்கண், சுட்டு முதலாகிய உகர ஈற்றுப் பெயர் முன்னர், 1) ‘அன்று’ என்னும் வினைக்குறிப்புச் சொல் வருங்கால், சுட்டுப் பெயரின் ஈற்று உகரம் ஆகாரமாகத் திரியும்; 2) ‘ஐ’ என்னும் சாரியை வருங்கால், சுட்டுப் பெயரின் ஈற்று உகரம் கெடும்.

எ-கா: அதாஅன்று, இதாஅன்று, உதாஅன்று;
அதை மற்றம்ம, இதை மற்றம்ம, உதை மற்றம்ம.

**“அன்றுவரு காலை ஆவா குதலும்
ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்
செய்யுள் மருங்கின் உரித்தென மொழிப.”**

- நூற்பா - 259.

ஆ. உகர ஈற்று வேற்றுமைப் புணர்ச்சி:

i) உகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி இடத்தும் அகர ஈற்று அவ்வழிப் புணர்ச்சியோடு ஒரு தன்மைத்தாய் (நூற்பா-204), வருமொழி முதலாய் வல்லெழுத்து வரின், இடையே அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா : கடுக்காய், கடுச்செதிள், கடுத்தோல், கடுப்பூ எனவும்
கடுக்கடுமை எனவும் வரும்.

“வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோர் அற்றே.”

- நூற்பா - 260.

ii) 'எரு, செரு' என்ற உகர ஈற்றுச் சொற்கள் வல்லெழுத்து முதலாகிய சொற்களோடு புணர்கையில், அம் சாரியை பெறும். செரு சொற்கு, அம் சாரியையின் ஈற்று மகர மெய் கெட, வருமுதல் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.

எ-கா: எருவங்குழி, எருவஞ்சேறு, எருவந்தாது, எருவம்பூழி;
செருவக்களம், செருவச்சேனை, செருவத்தானை.

**“எருவும் செருவும் அம்மொடு சிவணித்
திரிபிடன் உடைய தெரியுங் காலை
அம்மின் மகரம் செருவயின் கெடுமே
தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்கை.”**

- நூற்பா - 261.

எரு சொற்கு, வருமுதல் வல்லின மெய்க்கு ஏற்ப அம் இறுதி மகர மெய் மெல்லினமாய்த் திரிந்து (நூற்பா-130) முடிந்தது.

'தெரியுங் காலை' என்றதானால், அம் சாரியை பெறாத வழி, எரு சொற்குப் பெரும்பான்மை மெல்லெழுத்துப் பேறும் சிறுபான்மை வல்லெழுத்துப் பேறும் செரு சொற்குச் சிறுபான்மை வல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க.

எ-கா: எருங்குழி, எருக்குழி, செருக்களம்.

iii) முகரத்தோடு கூடிய உகர ஈற்றுச்சொல்லின் உகரம் நீண்டு முடியும் இடன் உண்டு. அவ்விடத்து உகரம் பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: 'பழுஉப்பல் லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி.'

- குறுந்தொகை- 180.

**“முகர உகரம் நீட்டன் உடைத்தே
உகரம் வருதல் ஆவயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 262.

'நீட்டன்' உடைத்து என்றதனால், இது செய்யுட்கண் என்பதும் நீளாதும் உகரம் வருமாறும் கொள்க. குழுத்தோற்றம் என வரும். இன்னும் இதனான், பழுக்காய் என அவ்வழியில் இவ்விதியன்றி வருதலுங் கொள்க.

iv) 'ஒடு' என்னும் மரத்தை உணர்த்த நின்ற உகர ஈற்றுச் சொல், உதி என்னும் மரங் குறித்த சொல் முன்னர்ப் புணர்ந்து முடிந்த இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-244), வல்லினம் எதிர் வர மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும்.

எ-கா: ஒடுங்கோடு, ஒடுஞ்செதிள், ஒடுந்தோல், ஒடும்பூ.

“ஒடுமரக் கிளவி உதிமர இயற்றே.” - நூற்பா - 263.

ஒடு என்பது ஒருவகை நோயையும் வேற்றுமை உருபையும் குறிப்பதால் ஒடுமரக்கிளவி என வேறுபடுத்திக் கூறினார்.

v) சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய உகர ஈற்றுச் சொற்கள் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், உருபு புணர்ச்சியிலே கூறிய இயல்பிலே (நூற்பா-177) நின்று, வல்லெழுத்து முதலாய வருமொழியோடு புணருங்கால், இடையே அன் சாரியை பெற்று, மெய் நிற்க உகரங் கெட்டு, இயல்பாகிய வல்லெழுத்து மிகாது புணரும்.

“சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்
ஒற்றிடை மிகாஅ வல்லெழுத் தியற்கை.” - நூற்பா - 264.

எ-கா: அதன் கோடு, அதன் செதிள், அதன் தோல், அதன் பூ;
இதன் கோடு, இதன் செதிள், இதன் தோல், இதன் பூ;
உதன் கோடு, உதன் செதிள், உதன் தோல், உதன் பூ.

‘வல்லெழுத்து இயற்கை’ என்றதனால், உகர ஈற்றுள் எருவும் செருவும் தவிர்த்துப் பிறவற்றிற்கு உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்றுழி, இயைபு வல்லெழுத்துக் கெடுக்க.

எ-கா: கடுவின் குறை, ஒடுவின் குறை, எழுவின் புறம்,
கொழுவின் கூர்மை.

6. ஊகார ஈறு:

அ. ஊகார ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சி:

i) ஊகார ஈற்றுப் பெயர்.

ஊகார ஈற்றுப்பெயர்கள் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் வருமொழி வல்லெழுத்து முதலாய் வந்துழி, அல்வழியில் ஆகார ஈற்றுப் புணர்ப்பின் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-222), இடையே அவ்வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.

எ-கா: ¹கொண்மூக்கடிது, கொண்மூச்சிறிது, கொண்மூத்தீது,
கொண்மூப்பெரிது.

“ஊகார இறுதி ஆகார இயற்றே” - நூற்பா - 265.

ii) ஊகார ஈற்றனவாகிய வினையெச்சச் சொற்கும் முன்னிலை வினைச்சொற்கும் வல்லெழுத்தினை முதலாக உடைய சொல் வருமொழியாய் வந்து புணரின், இடையே அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: உண்ணூக் கொண்டான், உண்ணூச் சென்றான்,
உண்ணூத் தந்தான், உண்ணூப் போயினான்.
²கைதூக் கொற்றா, கைதூச் சாத்தா,
கைதூத் தேவா, கைதூப் பூதா.

**“வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் முன்னிலை மொழிக்கும்
நினையுங் காலை அவ்வகை வரையார்.”** - நூற்பா - 266.

‘நினையுங்காலை’ என்றதனால் ஊகார ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்
அவ்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து மிகுவனவும் கொள்க.

எ-கா: ஆடு உக் குறியன், மகடு உக் குறியள்.

ஆ. ஊகார ஈற்று வேற்றுமைப் புணர்ச்சி:

i) ஊகார ஈற்றுப் பெயர்.

ஊகார ஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்
வல்லெழுத்து முதலாம் சொல் வந்து புணரின், அவ்வழியில் ஆகார
ஈற்றுப் புணர்ப்பின் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-222), இடையே
அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: கொண்மூக் குழாம், கொண்மூச் செலவு,
கொண்மூத் தோற்றம், கொண்மூப் போக்கு.

“வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோர் அற்றே”

- நூற்பா - 267.

ii) குற்றெழுத்தினை அடுத்த ஊகார ஈற்றுச் சொற்கும் ஊகார ஈற்று
ஓரெழுத்துச் சொற்கும் வல்லெழுத்து முதலாம் வருமொழி வந்து
புணரின், அவ்வல்லெழுத்து இடையே மிக்கு வருதலோடு, உகரமாகிய
எழுத்தும் முன்னர்த் தோன்றும்.

எ-கா: ¹உடு + குறை → உடு + உ + க் + குறை → உடு உக் குறை,
உடு உச் செய்கை, உடு உத் தலை, உடு உப் புறம்;

²தூ + குறை → தூ + உ + க் + குறை → உக் குறை, தூ உச்
செய்கை, தூ உத் தலை, தூ உப் புறம்.

**“குற்றெழுத் திம்பரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்
நிற்றல் வேண்டும் உகரக் கிளவி.”**

- நூற்பா - 268.

‘நிற்றல்’ என்றதனால், ஊகார ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கு
வேற்றுமைக்கண் உகரமும் வல்லெழுத்து மிகுவனவும் கொள்க.

எ-கா: ஆடு உக்கை, ஆடு உச்செவி, ஆடு உத்தலை, ஆடு உப்புறம்;

மகடு உக்கை, மகடு உச்செவி, மகடு உத்தலை, மகடு உப்புறம்.

இவை தொகைமரபினுள் (நூற்பா-154) இயல்பாகும் என விதித்தமையை, இங்கு இருவழியும் வரும் என முடித்ததாம்.

iii) பூ என்னும் ஊகார ஈற்று ஓரெழுத்துச் சொல், வல்லெழுத்து முதலாம் வருமொழி வரின், மேற்கூறிய உகரப்பேறும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் இயல்பினை (நூற்பா-268) நீங்கி, அவ்விடத்துப் பெரும்பான்மையும் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். அன்றி, வல்லெழுத்து மிக்குப் புணர்தலும் உண்டு.

எ-கா: பூங்கொடி, பூஞ்செடி, பூந்தாது, பூம்பந்து;
பூக்கொடி, பூச்செடி, பூத்தாது, பூப்பந்து.

**“பூஎன் ஒருபெயர் ஆயியல் பின்றே
ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 269.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

‘பூ’ என்பது பொலிவு என்னும் வினைக்குறிப்பை உணர்த்தாது நின்றற்கு, ஒரு பெயர் என்றார்

iv) ‘ஊ’ என்னும் தசையை உணர்த்தி நிற்கும் ஓரெழுத்தொருமொழி, வல்லெழுத்து வந்து புணரின், ஆகார ஈற்று ‘ஆ’ என்னுஞ் சொல் ‘ன’கர ஒற்றுப் பெற்றுப் புணர்ந்த இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-232), னகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும்.

எ-கா: ஊ+குறை → ஊ+ன்+குறை → ஊன்குறை;
ஊன்செவி, ஊன்தலை, ஊன்புறம்.

“ஊஎன் ஒருபெயர் ஆவொடு சிவணும்.”

- நூற்பா - 270.

v) இவ் ஊ என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழிக்கு னகர ஒற்று இடையே மிகுதலோடு அக்குச் சாரியை பெற்றுப் புணர்தலும் வழக்கின்கண் தக்க இடத்து உரித்து.

எ-கா: ஊ+குறை → ஊ+ன்+அக்கு+குறை → ஊனக்குறை;
ஊனச்செவி, ஊனத்தலை, ஊனப்புறம்.

**“அக்கென் சாரியை பெறுதலும் உரித்தே
தக்கவழி அறிதல் வழக்கத் தான.”**

- நூற்பா - 271.

vi) இவ் ஊகார ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கு முன்னர்

வல்லெழுத்து முதலாம் சொல் வரின், முன்னர்ச் சொன்ன (நூற்பா - 265) வல்லெழுத்து இடையே மிகுதலே அன்றி, இன் சாரியை இடைவந்து புணரினும் குற்றமில்லை.

எ-கா: ஆடுஉவின் கை, ஆடுஉவின் செவி, ஆடுஉவின் தலை,
ஆடுஉவின் புறம்;
மகடுஉவின் கை, மகடுஉவின் செவி, மகடுஉவின் தலை,
மகடுஉவின் புறம்.

**“ஆடுஉ மகடுஉ ஆயிரு பெயர்க்கும்
இன்னிடை வரினும் மானம் இல்லை.”**

- நூற்பா - 272.

‘ஊ’ ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்க்குக் ‘குற்றெழுத்து இம்பரும்’ (நூற்பா-268) என்பதனுள் ‘நிற்றல்’ என்ற இலேசான் முன் எய்திய வல்லெழுத்தே அன்றி, சாரியையும் பெறுமென எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறிற்றாம்.

‘மானமில்லை’ என்றதனான், இன் சாரியை பெற்றவழி, மேல் எய்திய வல்லெழுத்தை விலக்குக.

7. எகர, ஓகர ஈறுகள்:

அ) அளபெடுத்து வரும் இடைச்சொல்லாகிய எகர, ஓகரம் முறையே தெளிவுப் பொருளிலும் சிறப்புப் பொருளிலும் பெயர்க்கு ஈறாக அமைவ. இவை அல்லாத வேற்றுமைப் பொருண்மையிடத்துப் பெயர்ச்சொற்கு ஈறாக வாரா. வினைச்சொல்லுள் முன்னிலை வினைக்கே ஈறாவ.

எ-கா: ஏஎ, ஓஓ - இவை முன்னிலை வினைச் சொற்கள்.
ஏஎ கொண்டான், ஓஓ கொண்டான் - இவை
இடைச்சொற்கள்.

**“எகர ஓகரம் பெயர்க்கீ றாகா
முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர்
தேற்றமும் சிறப்பும் அவ்வழி ஆன.”** - நூற்பா - 273.

ஆ) பெயர் ஈற்றில் அளபெடுத்துத் தெளிவுப் பொருளில் வருமென்ற எகரமும் சிறப்புப் பொருளில் வருமென்ற ஓகரமும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற மூவிடத்தும் வருவ. இவ்வீற்றுச் சொற்கள் வன்கணத்தோடு இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: யானேஎ கொண்டேன், நீயேஎ கொண்டாய்,

அவனேள கொண்டான்; யானோஓ கொடியன், நீயோஓ
கொடியை, அவனோஓ கொடியன்.

“தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஒவ்வும்

மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா.”

- நூற்பா - 274.

‘மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா’ என்பதனாலே, ‘வந்தது
கொண்டு வராதது உணர்க’ என்னும் தந்திர உத்தியினால், முன்னிலை
வினைக்கே ஈறாவ என்ற எகர, ஒகரம் வன்கணத்தோடு புணரும்வழி,
வல்லெழுத்து மிகும் எனக் கொள்க.

எ-கா: ஏஎக் கொற்றா, ஒஓச் சாத்தா.

(ஏஎக் கொற்றா - எனக்கொரு கருமம் செய் எனவும் ஒஓச் சாத்தா -
இங்ஙனம் செய்தலை ஒழி என்றும் பொருள்படும்.)

8. ஏகார ஈறு:

அ. அல்வழிப் புணர்ச்சி:

i) அல்வழிப் புணர்ச்சியில், ஏகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர்
வல்லெழுத்து முதலாய் வரின், ஊகார ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சி
(நூற்பா-265) இயல்பிற்றாய் வருவல்லெழுத்து இடையே மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ¹ஏக்கடிது, ²சேச்சிறிது, சேத்தீது, சேப்பெரிது.

“ஏகார இறுதி ஊகார இயற்றே.”

- நூற்பா - 275.

ii) மாறுகோடலை உடைய எச்சப் பொருண்மைக் கண்ணும்
வினாப் பொருண்மைக்கண்ணும், எண்ணுப் பொருண்மைக்கண்ணும்
வரும் ஏகார ஈற்று இடைச்சொற்கள் வன்கணத்தோடு புணரும்வழி,
இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: யானே கொண்டேன், யானே சென்றேன், யானே தந்தேன்,
யானே போனேன் - இலேன் என மாறு கொண்ட எச்சப்
பொருண்மையாய் நின்றது.

நீயே கொண்டாய், நீயே சென்றாய், நீயே தந்தாய்,
நீயே போயினாய் என வினாவாய் நின்றது.

நிலனே நீரே, தீயே வளியே, கொற்றனே. சாத்தனே என
எண்பொருண்மையாய் நின்றது.

“மாறுகோள் எச்சமும் வினாவும் எண்ணும்

கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை ஆகும்.

- நூற்பா - 276.

‘கூறிய’ என்றதனால், பிரிநிலைப் பொருட்கண்ணும்

ஈற்றசைக்கண்ணும் சொல்லின் ஈற்றில் வரும் ஏகாரம், வன்கணம் வருவழி இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: அவருள் அவனே கொண்டான் - பிரிநிலை;
கடலே பாடெழுந் தொலிக்கும் - ஈற்றசை.

ஆ. வேற்றுமைப் புணர்ச்சி:

i) வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண், ஏகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர் வன்கணம் வந்து புணரின், ஊகார ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சி இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-265), வல்லெழுத்து இடையே மிக்கு முடியும்.

“வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.”

- நூற்பா - 277.

எ-கா: ஏக்கடுமை, ஏச்சிறுமை, ஏத்தீமை, ஏப்பெருமை;
¹வேக்குடம், வேச்சாடி, வேத்²தூதை, வேப்பானை.

ii) ஏகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கு வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக் கண் எகரமும் மிக்கு வரும்.

எ-கா: ஏஎக்கொட்டில், ஏஎச்சாலை, ஏஎத்துளை, ஏஎப்புழை.

“ஏஎன் இறுதிக்கு எகரம் வருமே.”

- நூற்பா - 278.

வருமொழி வரையாது கூறினமையால் இவ் எகரப் பேறு இயல்பு கணத்தும் கொள்க.

எ-கா: ஏஎஞுகிழ்ச்சி, ஏஎநேர்மை.

iii) ஏகார ஈற்றதாகிய ‘சே’ என்னும் மரப்பெயர் முன்னர் வன்கணம் வந்து புணரின், ஒடு மரப் புணர்ச்சி (நூற்பா-263) இயல்பிற்றாய், மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: சேங்கோடு, சேஞ்செதிள், சேந்தோல், சேம்பூ.

“சேஎன் மரப்பெயர் ஒடுமர இயற்றே.”

- நூற்பா - 279.

மேல் நூற்பாவில் வல்லினம் பெறும் என்பதை விலக்கி, இது மெல்லெழுத்து விதித்ததாம்.

iv) ஏகார ஈற்றதாகிய ‘சே’ என்னும் பெயர் ¹பெற்றத்தை உணர்த்த நின்றதாயின், ‘இன்’ சாரியை பெற்று முடியும்.

எ-கா: சேவின் கோடு, சேவின் செவி, சேவின் தலை, சேவின் புறம்.

“பெற்றம் ஆயின் முற்றஇன் வேண்டும்.”

- நூற்பா - 280.

‘முற்ற’ என்பதனாலே, சே என்னும் மரப்பெயர்க்கும் ஏ என்பதற்கும் உருபிற்கு எய்திய சாரியை இன் பொருட்குச் சென்றுழி, இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்தல் கொள்க.

எ-கா: சேவின் கோடு, சேவின் செதிள், சேவின் தோல், சேவின் பூ;
ஏவின் கடுமை, ஏவின் சிறுமை, ஏவின் தீமை,
ஏவின் பெருமை.

வருமொழி வரையாது கூறினமையால் சாரியைப்பேறு இன் பெறுதல் இயல்பு கணத்தும் கொள்க.

எ-கா: சேவினலம், சேவின் மணி, சேவின் வால்.

இயல்பு கணத்துக்கண் சாரியைப்பேறு இன்றியுங் கொள்க.

எ-கா: சேமணி.

9. ஐகார ஈறு:

அ. வேற்றுமைப் புணர்ச்சி:

i) வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியில், ஐகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் முன்னர் வல்லெழுத்து முதலாம் சொற்கள் வரின், தத்தமக்குப் பொருந்திய வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: யானைக் கோடு, யானைச்செவி, யானைத்தலை,
யானைப்புறம்.

“ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்

வேற்றுமை ஆயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 281.

ii) வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில், சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய அவை, இவை, உவை என்ற ஐகார ஈற்றுப் பெயர்கள், உருபு புணர்ச்சியில் கூறிய இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-178), வற்றுச் சாரியை பெற்று முடியும்.

எ-கா: அவை+கோடு → அவை + வற்று + கோடு →

அவை + அற்று+ க் +கோடு→ அவையற்றுக்கோடு,
அவையற்றுச் செவி, அவையற்றுத் தலை, அவையற்றுப் புறம்;

இவையற்றுக்கோடு, இவையற்றுச் செவி, இவையற்றுத் தலை, இவையற்றுப் புறம்;

உவையற்றுக்கோடு, உவையற்றுச்செவி, உவையற்றுத் தலை,
உவையற்றுப் புறம்.

“சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 282.

‘வஃகான் மெய்கெட’ (நூற்பா-123) என்ற விதிப்படி புணர்ந்து முடிக்க.

iii) மரத்தினை உணர்த்த நின்ற ‘விசை, ஞெமை, நமை’ ஆகிய மூன்று பெயரும் வருசொல் முதலாய் வல்லெழுத்து வரின், மேற் கூறிய வல்லெழுத்து இடை மிகாது, முன்னர்க் கூறிய சே மரப் புணர்ச்சி இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-279) மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்..

எ-கா: விசைங்கோடு, விசைஞ்செதிள். விசைந்தோல், விசைப்பூ;
 ஞெமைங்கோடு, ஞெமைஞ்செதிள். ஞெமைந்தோல்,
 ஞெமைப்பூ;
 நமைங்கோடு, நமைஞ்செதிள். நமைந்தோல், நமைப்பூ.

“விசைமரக் கிளவியும் ஞெமையும் நமையும்
 அவைமுப் பெயரும் சேமர இயல.”

- நூற்பா - 283.

iv) ‘பனை, அரை, ஆவிரை’ ஆகிய சொற்கள் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், இடையே வல்லெழுத்து மிகாது, ‘அம்’ சாரியையோடு பொருந்தி முடிவ. அவ்விடத்து, அரை என்னும் சொல் நீங்கலான பனை, ஆவிரை ஆகிய சொற்களின் ஈற்றில் தன்னால் ஊர்ந்த ஒற்றுக் கெடாமல் நிற்க ஐ கெட்டுப் புணரும்.

எ-கா: பனை+காய் → பனை+அம்+காய் → பன்+அம்+காய் →
 பனங்காய், பனஞ்செதிள், பனந்தோல், பனம்பூ;
 ஆவிரை+கோடு → ஆவிரை+அம்+கோடு →
 ஆவிர்+அம்+கோடு → ஆவிரங்கோடு, ஆவிரஞ்செதிள்,
 ஆவிரந்தோல், ஆவிரம்பூ;
 அரை+கோடு → அரை+அம்+கோடு → அரையங்கோடு,
 அரையஞ்செதிள், அரையந்தோல், அரையம்பூ.

“பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும்
 நினையுங் காலை அம்மொடு சிவணும்
 ஐயென் இறுதி அரைவரைந்து கெடுமே
 மெய்அவண் ஒழிய என்மனார் புலவர்.”

- நூற்பா - 284.

‘நினையுங் காலை’ என்றதானால் தூதுணை, வழதுணை, தில்லை, ஓலை என வரும் ஐ ஈற்றுச் சொற்களும் அம் சாரியை பெற்று, தாமூர்ந்த மெய் நிற்க, ஐகாரங் கெட்டு வன்கணத்தோடு புணர்வ.

எ-கா: தூதுணங்காய், வழதுணங்காய், தில்லங்காய், ஓலம்போழ்.

‘பனை’ என்னும் சொல் முன்னர் ¹‘அட்டு’ என்னும் சொல் வந்து புணரின், ஐ கெட்டு, அவ்விடத்து நின்ற ஒற்று மேல் ஆகாரம் தோன்றி ஏறி முடியும்.

எ-கா: பனை+அட்டு → பன்+ஆ+அட்டு → பனாஅட்டு.

“பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை நிலையின் றாகும் ஐயென் உயிரே ஆகாரம் வருதல் ஆவ யினான.”

- நூற்பா - 285.

‘பனை’ முன்னர்க் ‘கொடி’ என்னும் சொல் வந்து புணரின், மேல் (நூற்பா - 284) கெடும் என்று விதித்த ஈற்று ஐகாரம் கெடாது நிற்கப் பொருந்திய வல்லொற்று மிக்குப் புணரும்.

எ-கா: பனைக்கொடி.

“கொடிமுன் வரினே ஐயவண் நிற்பக் கடிநிலை இன்றே வல்லெழுத்து மிகுதி.”

- நூற்பா - 286.

‘கடிநிலை இன்றே’ என்றதனால், ஐகார ஈற்றுப் பெயர்க்கெல்லாம் அம்முச் சாரியையும் பிற சாரியையும் பெற்று வருவழி, அதிகார வல்லெழுத்துக் கெடுத்துப் புணர்க.

இன்னும் இதனானே, உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண் போம்வழி இயல்பு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

எ-கா: பனையின்குறை, அரையின் கோடு, விசையின்கோடு, ஆவிரையின்கோடு, ஞெமையின்கோடு, நமையின்கோடு, தூதுணையின்காய், வழுதுணையின்காய், உழையின்கோடு, வழையின்கோடு.

‘அவண்’ என்றவதனால், பனைத்திரள், பனைந்திரள் என்ற வல்லினப் பேறும் மெல்லினப் பேறும் கொள்க.

v) திங்களையும் நாளையும் குறிக்கும் ஐகார ஈற்றுச் சொற்களான ‘சித்திரை, கேட்டை’ ஆகிய முன்னர் வன்கணம் வந்து புணரின், இகர ஈற்றுத் திங்கட்கும் (நூற்பா-249), நாட்கும் (நூற்பா-248) பொருந்திய இயல்பாய்ச் சாரியைகள் முறையே இக்கும் ஆனும் பெற்று முடியும்.

எ-கா: சித்திரைக்குக் கொண்டான், சித்திரைக்குச் சென்றான், சித்திரைக்குத் தந்தான், சித்திரைக்குப் போனான்; கேட்டையாற் கொண்டான், கேட்டையாற் சென்றான், கேட்டையாற் தந்தான், கேட்டையாற்போனான்.

“திங்களும் நாளும் முந்துகிளந் தன்ன.”

- நூற்பா - 287.

மேலும், நாளை முன் கூறாது திங்களை முன் கூறியவதனால், 1) உழைக்கோடு, அமைங்கோடு, உடைங்கோடு என மெல்லெழுத்து மிகுத்தும் 2) கலைங்கோடு, கலைக்கோடு என உறழ்ச்சி எய்துவித்தும் 3) கரியவற்றுக்கோடு, குறியவற்றுக் கோடு, நெடியவற்றுக்கோடு என ஐகார ஈற்றுப் பண்புகொள் பெயர்க்கு வற்றுச் சாரியை கொடுத்து, ஐகாரங் கெடுத்து, வற்றுமிசை ஒற்றென்று ஒற்றுக் கெடுத்தும் 4) அவையத்துக் கொண்டான், அவையிற் கொண்டான் என்று அத்தும் இன்னுங் கொடுத்தும் 5) பனையின் மாண்பு, கேட்டையினாட்டினான் என இயல்பு கணத்துக்கண் இன் சாரியை கொடுத்தும் முடித்துக் காண்க.

vi) ‘மழை’ என்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல், வளி என்னுஞ் சொல் முன்னர்ப் புணர்ந்து முடிந்த இயல்பிற்றாய்ச் (நூற்பா-243), சாரியைகள் அத்தும் இன்னும் பெற்று முடியும்.

எ-கா: மழையத்துக் கொண்டான், மழையத்துச் சென்றான்,
மழையத்துத் தந்தான், மழையத்துப் போனான்;
மழையிற் கொண்டான், மழையிற் சென்றான்,
மழையிற் தந்தான், மழையிற் போனான்.

“மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 288.

சாரியைப் பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்தும் இவ்விதி கொள்க.

எ-கா: மழையத்து ஞான்றான், மழையத்து நிறுத்தினான்,
மழையத்து மாட்டினான், மழையத்து வந்தான்,
மழையத்து அடைந்தான்;
மழையின் ஞான்றான், மழையின் நிறுத்தினான்,
மழையின் மாட்டினான், மழையின் வந்தான்,
மழையின் அடைந்தான்.

vii) செய்யுட்கண், ‘வேட்கை’ என்னும் ஐ ஈற்றுச் சொல் முன்னர் ‘அவா’ என்னுஞ் சொல் வரின், அவ் ஐகாரம் தான் ஊர்ந்து வந்த மெய்யோடுங் கெட, அங்கு நின்ற டகார ஒற்று ணகார ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: வேட்கை + அவா → வேட் + அவா → வேண் + அவா → வேணவா.

“செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும்
ஐயென் இறுதி அவாமுன் வரினே
மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர்
டகாரம் ணகாரம் ஆதல் வேண்டும்.”

- நூற்பா - 289.

10. ஓகார ஈறு:

அ. அல்வழிப் புணர்ச்சி

i) ஓகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் அல்வழிப் புணர்ச்சியில், ஏகார ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சி முடிவு இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-275), வல்லெழுத்து வருமொழி முதலாய் வரின், அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ¹ஓக்கடிது, ஓச்சிறிது, ஒத்தீது, ஒப்பெரிது.

“ஓகார இறுதி ஏகார இயற்றே.”

- நூற்பா - 290.

ii) ஓகார ஈற்றதாகிய 1.மாறுபாட்டினைக் கொண்ட எச்சப் பொருண்மையை உடைய இடைச்சொல்லும் 2. வினாப் பொருண்மையை உடைய இடைச்சொல்லும் 3. ஐயப்பாட்டை உணர்த்து இடைச்சொல்லும் வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வரின், அவ் வல்லெழுத்து மிகுதல் இன்றி இயல்பாய்முடியும்.

எ-கா: யானோ கொண்டேன், நீயோ கொண்டாய்,
பத்தோ பதினொன்றோ.

“மாறுகொள் எச்சமும் வினாவும் ஐயமும்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை ஆகும்.”

- நூற்பா - 291.

‘கூறிய’ என்றவதனால், பிரிநிலையும் தெரிநிலையும் சிறப்பும் எண்ணும் ஈற்றசையும் என வரு ஓகார ஈற்றுச் சொற்கள் வன்கணத்தோடு இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: அவனோ கொண்டான் - பிரிநிலை,
நன்றோ தீதோவன்று - தெரிநிலை,
ஓஓ கொண்டான் - சிறப்பு,
களிற்றென்கோ மாவென்கோ - எண்,
யானோ தேறேன் - ஈற்றசை.

iii) ஒழியிசையாய் வரும் ஓகார ஈற்றுச் சொல்லும் எதிர் வன்கணம் வருவழி, மேற்கூறிய ஓகார ஈற்றுக்களின் இயல்பிற்றாய், இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: கொளலோ கொண்டான், செலலோ சென்றான்..

“ஒழிந்ததன் நிலையும் மொழிந்தவற் றியற்றே.”-

- நூற்பா - 292.

ஆ. வேற்றுமைப் புணர்ச்சி:

i) ஓகார ஈற்றுச் சொல் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் வல்லினம் முதலாம் சொல் வரின், அவ் ஓகார ஈற்று அல்வழிப் புணர்ச்சியோடு (நூற்பா-290) ஒத்து, வரு வல்லினம் மிக்குப் புணரும்; அந்த இடத்து நிலைமொழிக்கண் ஓகரம் வரும்.

எ-கா: ஓஓக் கடுமை, ஓஓச் சிறுமை, ஓஓத் தீமை,
ஓஓப் பெருமை.

**“வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோர் அற்றே
ஓகரம் வருதல் ஆவயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 293.

கோ என்னும் ஓகார ஈற்றுச் சொல் இல் எனுஞ் சொல்லொடு சேரின், இடையே மேற்சொன்ன (நூற்பா - 293) ஓகரப் பேறு பெறாது இயல்பாய்ப் புணரும்.

எ-கா: கோ+இல் → கோவில்.

“இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை ஆகும்.”

- நூற்பா - 294.

முன்னர் எய்தியதை ஒரு மருங்கு மறுத்து மொழிந்ததாம்.

ii) ஓகார ஈற்றுச் சொற்களில் சில, உருபு புணர்ச்சியது இயல்பினை (நூற்பா-181) ஒத்து, ஒன் சாரியை பெற்று முடியும். அவ்விடத்து வல்லெழுத்து மிகுதல் இல்லை.

எ-கா: கோஒன் கை, கோஒன் செவி, கோஒன் தலை,
கோஒன் புறம்.

**“உருபியல் நிலையும் மொழியுமார் உளவே
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை ஆகும்.”**

- நூற்பா - 295.

11. ஓளகார ஈறு:

ஓளகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர் வல்லெழுத்து முதலாகிய சொற்கள் அல்வழி, வேற்றுமை என இருவழியிலும் வந்து புணரின், இடையே வல்லொற்று மிக்குப் புணர்தல் நீக்கும் நிலையின்று; அந்நிலைமொழி ஈற்றில் உகரம் வந்து முடிதல் செவ்வியது என்பர் சிறந்தோர்.

எ-கா: கௌ+கடிது→ கௌ+உ+க்+கடிது→ கௌவுக் கடிது,
கௌவுச் சிறிது, கௌவுத் தீது,கௌவுப் பெரிது;
கௌ+கடுமை→ கௌ+உ+க்+கடுமை→ கௌவுக்கடுமை,
கௌவுச்சிறுமை, கௌவுத்தீமை, கௌவுப்பெருமை.

**“ஓளகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
அல்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை இன்றே
அவ்விரு ஈற்றும் உகரம் வருதல்
செவ்வி தென்ப சிறந்திசி னோரே.”**

- நூற்பா - 296.

‘செவ்விது’ என்றவதனான்,மென்கணமும் இடைக் கணமும் வருமொழி முதலாய் வந்து புணரினும் இருவழியும் உகரப் பேறு பொருந்தும்.

எ-கா: கௌவு ஞான்றது, கௌவு ஞாற்சி;
கௌவு வலிது, கௌவு வலிமை.

(ஈறாகு உயிர் எழுத்துக்களில், இ, ஐ, எ, ஓ நீங்கலான பிற எட்டு உயிர் ஈறுகள் அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய இரு வழிகளிலும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

இ, ஐ இரண்டும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ, ஓ இரண்டும் பெயர்ச்சொற்கு ஈறாகா; எனினும் முன்னிலை வினைக்கண் வரும்பொழுது வல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும்.)

உயிர் மயங்கியல் முடிவுகள்

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
1. அகர ஈறு - அல்வழிப்புணர்ச்சியில்:		
பெயர்ச் சொல்	க, ச, த, ப	தத்தம் ஒற்று இடை மிகும். விளக்குறிது, மகச்சிறிது.
உரிச்சொல்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவ. இனமான மெல்லெழுத்தும் மிக்கு முடிவ. தடக்கை, தடஞ்செவி, தடந்தோள்.
வினை எச்சம் உவமச் சொல் என என் எச்சம் ஆங்க-உரையசை	க, ச, த, ப	தத்தம் ஒற்று இடை மிகும். தினக் கொண்டான். புலிபோலக் கொன்றான். கொள்ளெனக் கொண்டான். ஆங்கக் கொண்டான்.
அகரச் சுட்டு-	க, ச, த, ப	தத்தம் ஒற்று இடை மிகுவ. அக்கொற்றன், அச்சாத்தன்.
”	ஞ, ந, ம	தத்தமக்குப் பொருந்திய ஒற்று இடையே மிகும். அஞ்ஞாலம், அந்நூல், அம்மணி.
”	ய, வ,	இடையே வகர ஒற்று மிகும். அவ்யாழ், அவ்வளை.
”	உயிர்.	இடையே வகர ஒற்று மிகும். அவ்வாடை, அவ்வுடை. செய்யுளில் நீண்டு வருதல் உண்டு. “ஆயிரு திணையின்.”
சாவ என்னும் செயவென் எச்சம்.	நாற்கணத்தும்	இறுதி வகர உயிர்மெய் கெட்டுப் புணர்தலும் உண்டு. சாக்குத்தினான், சாவீழ்ந்தான்.

<p>அன்ன, அண்மை விளி கிளவி, ஏவற் சொல், பெயர் எச்சம், செய்யிய - வினை எச்சம், அம்ம, பல் பொருள்.</p>	<p>நாற்கணத்தும்</p>	<p>இயல்பாய்ப் புணர்வ. பொன் அன்ன குதிரை, ஊர கொள், செல்க செல்வ, உண்டகுதிரை, உண்ணாத குதிரை, நல்ல குதிரை, உண்ணிய கொண்டான், அம்ம கொற்றா, பல கரடி.</p>
<p>வாழிய எனுஞ் சேய்மை உணர்த்துஞ் சொல்</p>	<p>”</p>	<p>இறுதி அகரமும் அஃது ஊர்ந்த யகர மெய்யும் கெடுதலே அன்றிக் கெடாதும் முடியும். வாழிய கொற்றா, வாழி கொற்றா.</p>
<p>பல, சில எனும் ஈரெழுத்து ஒரு மொழிகள்</p>	<p>தம்முன் தாம் வர</p>	<p>1. ஈற்று அகரம் கெட, லகர ஒற்று றகர ஒற்றாகத் திரிந்தும் - பற்பல, சிற்சில. 2. ஈற்று அகரம் மட்டுமே கெட்டும் - பல்பல, சில்சில. 3, வல்லெழுத்து மிகுந்தும் மிகாதும் முடியும். பலப்பல, பலபல, சிலச்சில, சிலசில.</p>

அகர ஈறு - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில்:

<p>பெயர்ச்சொல்</p>	<p>க, ச, த, ப</p>	<p>தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடை மிகும். இருவிளக் கொற்றன், இருவிளக் குறுமை.</p>
<p>மரப் பெயர்</p>	<p>”</p>	<p>தத்தம் மெல்லொற்று மிகும். அதங்கோடு, விளஞ்செதிள்.</p>
<p>மக</p>	<p>”</p>	<p>இன் சாரியை பெறும். அத்தும் வரும். மகவின்மை, மகத்துத்தலை.</p>
<p>பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல</p>	<p>”</p>	<p>வற்றுச் சாரியை பெற்றுப் புணரும். பல்லவற்றுக்கோடு, பலவற்றுச் செதிள், சிலவற்றுத் தோல், உள்ளவற்றுப்பூ, இல்லவற்றுச் செதிள்.</p>

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
2. ஆகார ஈறு - அல்வழிப் புணர்ச்சியில்:		
பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	தத்தம் ஒற்று இடை மிகும். மூங்காக் கடிது, தாராச்சிறிது, மூங்காப்பெரிது, தாராதீது.
வினை எச்சம்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். உண்ணாக் கொண்டான், உண்ணாக் கொற்றன்.
உம்மை எஞ்சிய இரு பெயர்த்தொகை	க, ச, த, ப	நிலைமொழி ஈற்று அகரம் மிக வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இராஅப்பகல், உவாஅப்பத்து.
பண்புத்தொகை	”	” - அராஅப் பாம்பு,
எழுவாய் முடிபு	”	” - இராஅக் கொடிது.
பெயரெச்சம்	”	” - இராஅச் சொல்.
மேல் பெயர்த் தொகை முதல் பெயரெச்சம் இறுவாய்	இயல்பு கணம்	அகரப் பேறு கொள்ளும். இறாஅ நண்டு, இராஅநன்று.
பெயர்கள் ஆ, மா	க, ச, த, ப	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ. ஆ குறிது, மா சிறிய.
விளிப்பெயர்	”	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ. ஊர கேள், ஊர செல், ஊர தா.
யா - வினா	”	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும். யா குறிய, யா சிறிய, யா பெரிய.
பலவற்று இறுதி	”	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ. உண்ணா குதிரை.
மியா-உரையசை	”	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும். கேண்மியா கொற்றா.
வினாச்சொல்	”	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும். உண்கா கொற்றா.

ஆகார ஈறு - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில்:

பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	தத்தம் ஒற்று இடை மிகும். மூங்காக்கால். வங்காச்செவி.
ஓரெழுத்தொரு மொழி, குறில் அடுத்த ஆ ஈறு	”	தத்தம் ஒற்றோடு அகரம் மிகும். காஅக்குறை, காஅத்தலை, பலாஅக்கோடு, பலாஅப்பூ.
இரா எனுஞ் சொல்	”	அகரம் இன்றித் தத்தம் ஒற்று மிகும். இராக் கொண்டான், இராக்காக்கை.
நிலா	”	அகரம் விலக்கி அத்துச் சாரியையும் தம் ஒற்றும் பெறும். நிலா அத்துக் கொண்டான்.
யா, பிடா, தளா	”	அகரம் மிக மெல்லெழுத்து மிகும். அன்றி வல்லெழுத்தும் மிகும். யாஅங்கோடு, யாஅக்கோடு; பிடாஅங்கோடு, பிடாஅக்கோடு; தளாஅங்கோடு, தளாஅக்கோடு.
மா (மரம்), ஆ, மா	”	மர மாவிற்கு அகரம் மிக மெல்லெழுத்து மிகும். ஆ, மா அகரம் பெறாது, எனகர ஒற்று பெறும். மாஅங்கோடு, ஆன்கோடு, மான்கோடு.
ஆ	பிற கணங்கள்	எனகர ஒற்று அகரத்தோடு நிற்கும். ஆனநெய், ஆனமணி.
ஆ	ஃ	எனகரம் கெட்டுப் பகரம் மிக்கு ஈகாரம் குறுகியும் முடியும். ஆப்பி. ஆன்பீ எனவே பெரும்பான்மை.
குறியதன் இறுதி ஆ	க, ச, த, ப	இறுதி ஆ குறுகி அ ஆக, உ புலப்பட வரும். இறவுப்புறம், சுறவுக்கோடு.

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
3. இகர ஈறு - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில்:		
பெயர்ச் சொல்	க, ச, த, ப	வேற்றுமையில் வன்கணம் மிகும். கிளிக்கால், புலித்தலை, நரிப்பல்.
இடைச்சொற்கள் இனி(காலம்), அணி (இடம்), வினை எச்சம், சுட்டு	”	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இனிக்கொண்டான், அணிச் சென்றான். தேடிக்கொண்டான். இக்கிளி, இத்தீ, இச்சிறு, இப்பூ.
சுட்டு	மெல்லினம்	மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இஞ்ஞான்று, இந்நூல், இம்மணி.
”	இடையினம், உயிர்	வகர ஒற்று மிக்கு முடியும். இவ்யாழ், இவ்வட்டு. இவ்விலை, செய்யுளில் வ கெட்டுச் சுட்டு நீளும். ஈயாள், ஈயிருதோள்.
நாழி	உரி	இகரம் மெய்யோடு கெட, டகர ஒற்று வரும். நாடுரி.
பனி (காலம்) வளி (பூதம்)	க, ச, த, ப	அத்து, இன் சாரியை வரும். பனியத்துக் கொண்டான், பனியிற் சென்றான், வளியத்துத் தந்தான், வளியிற் போயினான்.
உதி (மரம்)	”	மெல்லெழுத்து மிகும். உதிங்கோடு, உதிஞ்செதிள்.
புளி (மரம்)	”	அம் சாரியை பெறும். புளியம்பூ, புளியங் கோடு, புளியந்தோடு.
புளி (சுவை)	”	மெல்லெழுத்து மிகும். வல்லெழுத்தும் மிகலாம். புளிங்கூழ், புளிச்சோறு.
இகர ஈற்று நாட்பெயர், திங்கட் பெயர்.	வன்கணத் தொழிற்பெயர்	நாட்பெயர் ஆன் சாரியை பெறும். பரணியாற் கொண்டான். திங்கள் அக்குச் சாரியை பெறும். ஆடிக்குச் சென்றான்.

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
4. ஈகார ஈறு:		
பெயர்ச் சொல்	க, ச, த, ப	அல்வழி, வேற்றுமை இரு வழியும் தத்தம் ஒற்று இடை மிகும். ஈக்கடிது, தீத்தீது; ஈக்கால், தீச்சுடர்.
நீ, பீ, மீ	”	வல்லெழுத்து மிகாது புணரும். நீ குறியை, பீ சிறிது, மீ கண். மீ முன் வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும். மீக்கோள், மீப்பல்.
நீ	”	வேற்றுமையில் நெடுமுதல் குறுகி ன ஒற்றுப் பெற்று இயல்பாய்ப் புணரும். நின்கை, நின்செவி, நின்பல்.
5. உகர ஈறு: அல்வழிப் புணர்ச்சியில்:		
பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். கடுக்குறிது, உடுப்பெரிது.
சுட்டு	”	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். உக்கொற்றன், உச்சாத்தன்.
”	மெல்லினம்	மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். உஞ்ஞாண், உந்நூல், உம்மணி.
”	இடையினம், உயிர்	வகர ஒற்று மிக்கும் செய்யுளில் சுட்டு நீண்டும் வரும். உவ்வட்டு, உவ்வாடை, ஊவயின்.
சுட்டு முதல் உகர இறுதி	க, ச, த, ப	இயல்பாய்ப் புணரும். அது குறிது, இது சிறிது, உது பெரிது.
”	அன்று	செய்யுளின் கண் சுட்டிற்குரம் ஆவாகத் திரியும். அதா அன்று, இதா அன்று, உதான்று.
”	ஐ (சாரியை)	தகரம் ஒற்றொடு கெடும். அதைமற்றம்ம,

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில்:		
பெயர்ச் சொல்.	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். கடுக்காய்.
எரு, செரு எனுஞ் சொற்கள்.	க, ச, த, ப	அம் சாரியை பொருந்த, எருவிற்கு மகர மெய் திரிந்தும் செருவிற்கு மகர மெய் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும். எருவங்குழி, செருவக்களம். அம் சாரியை பெறாதவழி, எருக்குழி, எருங்குழி எனவும் செருக்களம் எனவும் முடியும்.
முகர உகரம்.	க, ச, த, ப	உகரம் ஊகாரமாய் நீள, ஆங்கு உகரம் வரும். பழுஉப்பல்.
ஒடு (மரம்)	க, ச, த, ப	மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும். ஒடுங்கோடு.
சுட்டு முதல் உகர ஈறு- அது, இது, உது.	க, ச, த, ப	அன் சாரியை பெற்று, உகரங் கெட்டு, வல்லெழுத்து மிகாது முடியும். அதன் கோடு, இதன் செதிள், உதன் தோல்.
உகர ஈற்றுச் சொற்கள் பிற.	க, ச, த, ப	இன் சாரியை பெற, வல்லெழுத்து இடை மிகாது முடிவ. கடுவின் குறை, உடுவின் குறை, ஒடுவின் குறை, எழுவின் புறம், கொழுவின் கூர்மை.
6. ஊகார ஈறு:-		
அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண்:-		
பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். கொண்முகக் கடிது.
வினை எச்சம், முன்னிலை மொழி	”	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். உண்ணூக் கொண்டான், கைதூக் கொற்றா.

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண்:-		
பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். கொண்முக குழாம்.
உயர்திணைப்பெயர்	”	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். ஆடு உக் கை, மகடு உச் செவி.
குற்றெழுத்து முன்னரும் ஒரெழுத்தொரு மொழியும்.	”	உகரம் பெற்று, வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். உடு உக் குறை, தூ உக் குறை.
பூ	”	மெல்லெழுத்து மிகுதலே அன்றி, வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும். பூங்கொடி, பூக்கொடி.
ஊ	”	உகரமும் வல்லெழுத்தும் மிகாது, னகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும். ஊன்தலை. னகர ஒற்றோடு அக்குச் சாரியை பெற்றும் புணரும். ஊனக்குறை.
7. எகர, ஓகர ஈறுகள்: (எகரம் பெயர்ச் சொற்கு ஈறாகாது.)		
தேற்ற எகரம், சிறப்பின் ஓகரம் முன்னிலை வினை.	க, ச, த, ப	இயல்பாய் முடியும். யானே கொண்டேன். ஒஓ கொண்டான். வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும். ஏளக் கொற்றா, ஒஓச் சாத்தா.
8. ஏகார ஈறு: அல்வழியில்:		
பெயர்ச்சொல்.	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிகும். சேக்கடுமை, சேக்கடிது.
மாறுகொள் எச்சம், வினா, எண், பிரிநிலை.	க, ச, த, ப	இயற்கையாய்ப் புணர்வ. யானே கொண்டேன், நீயே கொண்டாய், தேவனே பூதனே, அவனே கொண்டான்.

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண்:-		
பெயர்ச் சொல்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும். வேக்குடம்,
ஏ என் இறுதி	க, ச, த, ப	எகரம் உடன் வரும். ஏளக் கொட்டில்.
சே (மரம்)	க, ச, த, ப	மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். சேங்கோடு.
சே (பெற்றம்)	க, ச, த, ப	இன் சாரியை பெற்று முடியும். சேவின் கோடு.
9. ஐகார ஈறு:		
வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண்:-		
பெயர்ச் சொல்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். யானைக்கோடு, பூனைக்கால்.
அவை, இவை, உவை	க, ச, த, ப	வற்றுச் சாரியை பெற்று முடியும். அவையற்றுக் கோடு, இவை- யற்றுக் கோடு, உவையற்றுக் கோடு.
மரப்பெயர்கள் விசை, ஞெமை, நமை.	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து இடை மிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். விசைங்கோடு, ஞெமைஞ் செதிள், நமைந்தோல்.
பனை, ஆவிரை, தூதுணை, தில்லை, வழுதுணை, ஓலை.	க, ச, த, ப	ஈற்று ஐ கெட, நின்ற ஒற்றொடு அம் சாரியை வந்து கூடி முடியும். பனங்காய், ஆவிரஞ்செதிள், தூதுணங்காய், தில்லங்காய், வழுதுணங்காய், ஓலம்போழ்.
பனை	அட்டு	ஐ கெட, நின்ற ஒற்று மேல் ஆகாரம் ஏறி முடியும். பனாட்டு.
பனை	கொடி	ஐகாரம் கெடாது நிற்க, வல்லினம் மிக்கு முடியும். பனைக்கொடி.

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
சித்திரை (திங்கள்)	க, ச, த, ப	இக்குச் சாரியை இடை பெறும். சித்திரைக்குக் கொண்டான்.
கேட்டை (நாள்)	க, ச, த, ப	ஆன் சாரியை இடையே பெறும். கேட்டையாற் கொண்டான்.
உழை, அமை, உடை.	க, ச, த, ப	மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். உழைங்கோடு, அமைங்கோடு, உடைங்கோடு.
கலை	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்தும் மெல்லெழுத்தும் உறழ்ந்து முடியும். கலைக்கோடு, கலைங்கோடு.
மழை	க, ச, த, ப	அத்து, இன் சாரியை பெறும். மழையத்துக் கொண்டான், மழைநிற் சென்றான்.
வேட்கை	அவா	செய்யுளில், ஐகாரம் தானேறிய மெய்யொடு கெட, நின்ற டகார ஒற்று ணகார ஒற்றாகத் திரியும். வேணவா.

10. ஓகர ஈறு: ஓகரம் பெயர்ச் சொற்கு ஈறாகாது.

சிறப்பு ஓகரம்.	க, ச, த, ப	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும். யானோஓ கொடியன்.
முன்னிலை வினை.	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும். ஓஓக் கொற்றா.

11. ஓகார ஈறு: அல்வழிப் புணர்ச்சியில்

பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். ஓக்கடிது.
மாறுகொள் எச்சம், வினா, ஐயம், ஒழியிசை.	க, ச, த, ப	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ. யானோ கொண்டேன், நீயோ கொண்டாய், பத்தோ பதினொன்றோ, கொள்ளோ கொண்டான்.

பெயர் இறுதி	வரு முதல்	முடிபுகள்
பிரிநிலை, தெரிநிலை, சிறப்பு, எண், ஈற்றசை, ஒழிபிசை	க, ச, த, ப	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ. அவனோ கொண்டான், நன்றோ தீதோவன்று, ஒஓ கொண்டான், களிநென்கோ மாவென்கோ, யானோ தேறேன், கொளலோ கொண்டான்.
வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண்:-		
பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	வல்லெழுத்து மிக, ஆங்கு ஓகரம் வரும். ஓஓக்கடுமை, கோஓச்சிறுமை.
கோ	இல்	ஓகரம் மிகாது இயல்பாய் முடியும். கோவில்.
ஓ ஈற்றுச் சில சொற்கள்	க, ச, த, ப	ஓன் சாரியை பெற்று இயல்பாய் முடியும். கோஓன்கை
12. ஓளகார ஈறு:		
பெயர்ச்சொல்	க, ச, த, ப	இருவழியும் வல்லெழுத்து மிக, நிலைமொழி ஈற்றில் உகரம் வந்து முடியும். கௌவுக் கடிது, கௌவுக்கடுமை,
	மென்கணம், இடைக்கணம்	இருவழியும் உகரப்பேறு பொருந்த இயல்பாய்ப் புணர்வ. கௌவு ஞான்றது, கௌவுஞாற்சி, கௌவு வலிது, கௌவு வலிமை.

அருஞ்சொற்பொருள்:

1. விள - ஒரு மர வகை.
2. அத - அத்தி.
3. தட - பெரிய, வளைந்த, மெல்லிய.
4. தவ - மிக.
5. வய - வலி, மிகுதி.
(தட, தவ, வய: உரிச்சொற்கள்.)
6. ஞாங்கர் - மேல், முன்னர்.
7. தகர் - ஆடு.
8. இருவிள - ஓலை, வேணாட்டகத்து ஓர் ஊரின் பெயர்.
9. சுறா - மீன் வகை.
10. மூங்கா - கீரி, ஆந்தை.
11. வங்கா - உடும்பு.
12. தாரா - ஒரு பறவை.
13. யா, பிடா - மர வகைகள்.
14. தளா - முல்லை.
15. பாளிதம் - பாற்சோறு.
16. கொண்மூ - மேகம்.
17. கைதூ - செயலை ஒழி.
18. உடு - விண்மீன்.
19. தூ - வலிமை, இறைச்சி..
20. ஏ - அம்பு.
21. சே - காளை.
22. வேக்குடம் - வேதலை உடைய குடம்.
23. தூதை - ஒரு வகைக் கலம்.
24. பெற்றம் - மாடு, எருமை.
25. அட்டு - வெல்லம்.
26. ஓ - மழை நீர் தாங்கும் பலகை.

8. புள்ளி மயங்கியல்

நிலைமொழி புள்ளி ஈறாக நின்று, வருமொழிகளோடு புணரும் வகைப்பாட்டை வரிசைப்படுத்துவது இவ்வியலாகும்.

சொற்கட்கு ஈறாகும் புள்ளிகள் 'ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள' ஆகிய பதினொன்றுமே. இப்பதினொரு மெய் ஈற்றாகிய சொற்கள் நிலைமொழியாய் நின்று, பெரும்பான்மை வன்கணத்தோடும் சிறுபான்மை மற்ற மென்கணம், இடைக்கணம், உயிர் ஆகியவற்றோடும் வேற்றுமை, அல்வழி ஆகிய இருவழியும் கூடும் கூட்ட விதிகள் இவ்வியலில் விளக்கப்படுகின்றன.

1. 'ஞ'கர ஈறு:

அ) ஞகர மெய்யினை ஈற்றதாகக் கொண்ட தொழிற்பெயர் முன்னே, அல்வழி மற்றும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி இடத்து, வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொல் வருமொழியாய் வந்து கூடின், இடையே வல்லெழுத்து மிக்கு வந்து முடியும். மேலும், அங்கு நிலைமொழிக்கண் உகரம் தோன்றிப் பொருந்தும்.

எ-கா: உரிஞ்+கடிது→உரிஞ்+உ+க்+கடிது→உரினுக் கடிது;
உரினுச் சிறிது, உரினுத் தீது, உரினுப்பெரிது;
உழினுக் கடுமை, உழினுச் சிறுமை, உழினுத் தீமை,
உழினுப் பெருமை.

“ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர் அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே உகரம் வருதல் ஆவயின் ஆன.” - நூற்பா - 297.

ஆ) ஞகர மெய் ஈற்றுமுன் வன்கணமே அன்றி, ஞ, ந, ம, வ ஆகிய வருமொழி முதலாய் வரினும் இரு வழியினும் நிலைமொழிக்கண் உகரம் தோன்றி நிலைபெற்று இயலும்.

எ-கா: உரிஞ்+ஞான்றது→உரிஞ்+உ+ஞான்றது→உரினு ஞான்றது,
உரினு நீண்டது, உரினு மாண்டது, உரினு வலிது என அல்வழியிலும்

உரினு ஞாற்சி, உரினு நீட்சி, உரினு மீட்சி, உரினு வலிமை
என வேற்றுமையிலும் உகரம் மிகுந்தது.

“ஞநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும்.”

- நூற்பா - 298.

உகரமோடு புணரும் மெய் ஈற்றுச் சொல் முன்னர், இடைக்கணத்து
யகரமும் உயிரும் முதலாய் வரின், உகரம் பெறாது இயல்பாய்ப்
புணர்ந்து (தொகை மரபு-164) வரும்.

எ-கா: உரிஞ் யானா, உரிஞ் அழகு.

2. 'ந' கர ஈறு:

அ) நகர ஈற்றுப் பெயர் அல்வழியில் பிற கணங்களோடு
புணர்கையில், மேல் ஞகர ஈற்றோடு ஒரு தன்மைத்தாய் முடியும்.
அஃதாவது, நிலைமொழிக்கண் உகரம் பெற்று, வருமொழி
வல்லினமாய் இருப்பின் இடையே வல்லெழுத்து மிக்கும் பிற
கணங்களாயின் இயல்பாயும் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ¹பொருந் + கடிது → பொருந் + உ + க் + கடிது →

பொருநுக் கடிது, பொருநுச் சிறிது, பொருநுத் தீது,
பொருநுப் பெரிது;

பொருந் + ஞான்றது → பொருந் + உ + ஞான்றது →

பொருநு ஞான்றது, நீண்டது, மீண்டது;

பொருந் + வலிது → பொருந் + உ + வலிது → பொருநு வலிது.

“நகர இறுதியும் அதனோர் அற்றே.”

- நூற்பா - 299.

ஆ) வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நகர ஈற்றுப் பெயர்க்கு, மேல்
எய்திய நிலைமொழி உகரம் கெடும்; அவ்விடத்து அகரம் நிலைபெற்று
முடியும்.

எ-கா: பொருந் + கடுமை → பொருந் + உ + க் + கடுமை →

பொருந் + அ + க் + கடுமை → பொருநக் கடுமை,

பொருநச் சிறுமை, பொருநத் தீமை, பொருநப் பெருமை;

பொருந ஞாற்சி, பொருந நீட்சி, பொருந மீட்சி;

பொருந வலிமை.

“வேற்றுமைக்கு உக்கெட அகரம் நிலையும்.”

- நூற்பா - 300.

‘அகரம் நிலையும்’ என்னாது ‘உக்கெட’ என்றதனான், உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்றவழி, இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வும் சிறுபான்மை உகரப் பேறும் கொள்க.

எ-கா: பொருநின் குறை, உரிஞின் குறை;

‘உயவல் யானை வெரிநுச் சென்றன்ன.’

- அகம்-65.

i) ¹‘வெரிந்’ என்னும் நகர ஈற்றுச்சொல்லின் நகரம், மேல் உகரம் கெடப் பெற்ற அகரத்தோடு முற்றுங் கெட, இடையே மெல்லொற்று மிக்கு முடியும் இயல்பிற்று.

எ-கா: வெரிங்குறை; வெரிஞ்சிறை, வெரிந்தலை, வெரிம்புறம்.

**“வெரிந்என் இறுதி முழுதுங் கெடுவழி
வருமிடன் உடைத்தே மெல்லெழுத் தியற்கை.**

- நூற்பா - 301.

ii) இவ் ‘வெரிந்’ என்னுஞ் சொல் இவ்வாறு ஈறு கெட்டு நின்றவிடத்து, மெல்லெழுத்தே அல்லாது வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: வெரிக்குறை; வெரிச்சிறை, வெரித்தலை, வெரிப்புறம்.

“ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே.”

- நூற்பா - 302.

3. ‘ண’ கார ஈறு:

‘ண’கார ஒற்று ஈற்றதாகிய பெயர் முன்னர், வேற்றுமைப் புணர்ச்சி இடத்து வருமொழி முதலெழுத்தாய் வல்லினம் வரும்வழி, ணகாரம் டகாரமாய்த் திரிந்து புணரும்.

எ-கா: மண் + குடம் → மட் + குடம் → மட்குடம்; மட்சாடி,
மட்தூதை, மட்பானை.

**“ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
டகாரம் ஆகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.”**

- நூற்பா - 303.

‘மெய் பிறிதாகிடத்து இயற்கை ஆதலும்’ (நூற்பா-158) என்றபடி மண்கை, புண் கொண்டான் என இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபின்கண் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிந்தன.

(ணகார ஈற்றுச் சொல், வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து அல்லாதவை வருமொழி முதலாய் வருமிடத்தும் (நூற்பா-149)

அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் அச்சொல் மொழி முதலாகும் இருபத்திரண்டு எழுத்தும் கூடும் புணர்ச்சிக் கண்ணும் (நூற்பா-148) திரிபின்றி இயல்பாய்ப் புணரும் எனத் தொகை மரபினுட் கூறப்பட்டன.)

i) ஆண், பெண் :

ஆண், பெண் என்ற ணகார ஒற்று ஈற்றுப் பெயர்கள் இரண்டும் தொகை மரபினுள் அஃறிணைப் பெயர் முடிந்த இயல்பினை (நூற்பா-148) ஒப்ப, வேற்றுமைப் புணர்ச்சி இடத்து இயல்பாய்ப் புணரும்.

எ-கா: ஆண்கை, ஆண்செவி, ஆண்தலை, ஆண்புறம்.

பெண்கை, பெண்செவி, பெண்தலை, பெண்புறம்.

“ஆணும் பெண்ணும் அஃறிணை இயற்கை.” - நூற்பா - 304.

மேல், ணகார இறுதி வேற்றுமைப் பொருட்கு டகாரம் ஆகும் என்ற திரிபு எய்தியதை விலக்கி, விரவுப் பெயருள் சிலவற்றிற்குப் பிறிது விதி கூறியதாம்.

ii) ‘ஆண்’ என்னும் மரத்தை உணர நின்ற ணகார ஒற்று ஈற்றுச் சொல், அரை என்னும் மரம் அம் சாரியை பெற்றுப் புணர்ந்த இயல்பிற்றாய்த் (நூற்பா-284) தானும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் ‘அம்’ சாரியை பெற்று வன்கணத்தோடு புணரும்.

எ-கா: ஆணங்கோடு, ஆணஞ்செதிள், ஆணந்தோல், ஆணம்பூ.

“ஆண்மரக் கிளவி அரைமர இயற்றே.” - நூற்பா - 305.

‘ஒன்றென முடித்தலான்’ இயல்பு கணத்தும் இம்முடிபு பெறும்.

எ-கா: ஆணநார், ஆணமிலை.

iii) ‘விண்’ என்னும் வாளை உணர நின்ற பெயர்க்கண், செய்யுளிடத்துத் தொழிற்சொல் - வினை வருமிடத்து, ‘அத்து’ என்னும் சாரியை இடையே பொருந்தி வருதலும் இல்லையாதலும் என்ற இரண்டு முடிபும் பெறும்.

எ-கா: ‘விண்ணத்துக் கொட்கும்’,

‘விண்குத்து நீள்வரை’

- நாலடியார் - 226.

“விண்ணென வருஉங் காயப் பெயர்வயின் உண்மையும் உரித்தே அத்தென் சாரியை செய்யுள் மருங்கின் தொழில்வரு காலை.”

- நூற்பா - 306.

iv) ணகர ஈற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாம் அல்வழி, வேற்றுமை என்ற இரு வழியும் ஞகர ஈற்றுத் தொழிற் பெயரது இயல்பாய் (புள்ளி மயங்கியல் - 297, 298), 1) வன்கணம் வந்தவழி வல்லெழுத்தும் உகரப் பேறும் பெற்றும் 2) மென்கணமும் இடைக்கணத்து வகரமும் வந்தவழி உகரம் மட்டும் பெற்றும் முடியும்.

எ-கா: மண்ணுக் கடிது, மண்ணுக் கடுமை;
மண்ணு ஞான்றது, மண்ணு ஞாற்சி;
மண்ணு வலிது, மண்ணு வலிமை.

“தொழிற்பெயர் எல்லாந் தொழிற்பெயர் இயல.”

- நூற்பா - 307.

ணகர ஈறு திரிபு பெறும் என்பதைச் சிலவற்றிற்கு விலக்கி உகரமும் வல்லெழுத்தும் இது விதித்ததாம்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், தொழிற்பெயர் அல்லனவும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இன் சாரியை பெற்றும் முடிவனவும் ஏற்க.

எ-கா: வெண்ணுக்கரை, பண்ணுப் பெயர்த்து, எண்ணுப்பாறு,
வெண்ணின் கரை.

v) ஓர் இனத்தை உணர நின்ற ணகர மெய் ஈற்றுப் பெயரெல்லாம் திரிதல் இன்றி இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: உமண்குடி, உமண்சேரி, உமண் தோட்டம், உமண்பாடி.

“கிளைப்பெயர் எல்லாங் கொளத்திரி பிலவே.”

- நூற்பா - 308.

‘கொள’ என்றதனால், ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருண்மை உணர்த்தும் ணகர மெய்யீற்று இடைச்சொற்கள் திரிந்து முடிதலும் கொள்க.

எ-கா: அங்கட் கொண்டான், ஆங்கட் கொண்டான்,
அவட் கொண்டான்.

vi) உணவினை உணர்த்தும் எண் என்னும் பெயர் அல்வழிப் புணர்ச்சி இடத்து, வேற்றுமைப் புணர்ச்சியைப் போலவே (நூற்பா-303) திரிந்து முடிதலும் உரித்து.

எ-கா: எட்கடிது, எட்சிறிது, எட்டிது, எட்பெரிது.

“வேற்றுமை அல்வழி எண்ணென் உணவுப்பெயர்

வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே.”

- நூற்பா - 309.

‘நிலையலும்’ என்ற உம்மையால், ‘மொழி முதலாகும்’ (நூற்பா-148) என்றதனாற் விதிக்கப் பெற்ற இயல்பு புணர்ச்சியே பெரும்பான்மையாம்.

எ-கா: எண்கடிது.

vii) மாறுபாட்டினை உணர்த்தும் முரண் என்னும் ணகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர், தொகைமரபில் விதிக்கப்பட்ட அல்வழிக்கண் திரியாது முடியும் இயல்பின் கண்ணும் (நூற்பா-148), இங்கு வேற்றுமைக்கண் திரிந்து முடிந்த இயல்பின் கண்ணும் (நூற்பா-303) புணர்ந்து முடியும்.

எ - கா: முரண்கடிது, முரண்நெகிழ்ந்தது, முரண் வலிது;
முரட்கடுமை, முரண்நீட்சி, முரண் வலிமை.

“முரணென் தொழிற்பெயர் முதலியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 310.

ணகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் ஒன்றற்கு, முன்னர்த் தொழிற்பெயர்க்கு எய்தும் என்று விதித்த உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி (நூற்பா-307), இவ்வீற்று அல்வழி முடிபும் வேற்றுமை முடிபும் எய்துவித்தது.

‘தொழிற்பெயர் எல்லாம்’ (நூற்பா-307) என்றதன்பின், இவ்விதியை வையாது முறையன்றி வைத்தமையால், உறழ்ச்சியுங் கொள்க.

எ - கா: முரண்கடுமை, முரட்கடுமை; அரண்கடுமை,
அரட்கடுமை.

4. மகர ஈறு:

அ. வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், மகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர் வருசொல் முதல் வல்லெழுத்தாயின், அம் மகரம் முற்றும் கெட, வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: மரக்கோடு, மரச்செதிள், மரத்தோல், மரப்பூ.

“மகர இறுதி வேற்றுமை ஆயின்
துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 311.

‘துவர’ என்றதனான், இயல்பு கணத்துக்கண்ணும் உயர்திணைப் பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக் கேடு வரும்.

எ-கா: மரஞாண், மரநூல், மரமணி, மரயாழ், மரவட்டு, மரவடை, மரவாடை;
நங்கை, நஞ்செவி, நந்தலை, நம்புறம், எங்கை, நுங்கை, தங்கை.

இங்கு மகரக் கேடு மட்டுமே கொள்க; முடிபு மேலே (நூற்பா-321) கூறப்படும்.

i) மகர ஈற்றுப் பெயர் முன்னர், வருசொல் முதல் அகர, ஆகாரமாக இருப்பின், இறுதி மகரம் கெடுவதுடன் அதற்கு அயல் நின்ற அகரம் நீண்டு முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: மரம்+அடி→மரா+அடி→ மராஅடி, குளாஅம்பல்.

“அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலும் உரித்தே.” - நூற்பா - 312.

‘நீடலும்’ என்ற உம்மையான் நீடாமையுங் கொள்க.

எ-கா: மரவடி; குளவாம்பல்.

ii) மகர ஈற்றுப் பெயருள் சில வன்கணத்தோடு புணர்வுழி, வல்லெழுத்தே அன்றி மெல்லெழுத்தும் பெற்று வருதல் உண்டு.

எ-கா: குளங்கரை, குளக்கரை; குளஞ்சேறு, குளச்சேறு;
குளந்தாது, குளத்தாது; குளம்பூ, குளப்பூ.

“மெல்லெழுத் துறழும் மொழியுமார் உளவே செல்வழி அறிதல் வழக்கத் தான.”

- நூற்பா - 313.

iii) ‘இல்லம்’ என்னும் மரத்தை உணர்த்தும் பெயர் வன்கணத்தோடு புணர்கையில், தன் ஈற்று மகரங் கெட, விசை என்னும் மரத்தின் புணர்ச்சி இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-283, 244), வல்லெழுத்து மிகுதல் இன்றி, மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: இல்லங்கோடு, இல்லஞ்செதிள், இல்லந்தோல், இல்லம்பூ.

“இல்ல மரப்பெயர் விசைமர இயற்றே.” - நூற்பா - 314.

ஆ) அல்வழிப் புணர்ச்சி

மகர ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் அம்மகர ஈறு மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து வன்கணத்தோடு புணரும்,

எ-கா: மரங்குறிது, மரஞ்சிறிது, மரந்தீது, மரம்பெரிது,

“அல்வழி எல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும்.” - நூற்பா - 315.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், அல்வழிக்கண் மகர ஈறு பிறவாறு முடிவனவுங் கொள்க.

எ-கா: வட்டத்தடுக்கு, சதுரப்பலகை, ஆய்தப்புள்ளி, வேழக்கரும்பு, கலக்கொள், நீலக்கண் - பண்புப் பெயர்கள் மகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுந்தன.

ஆய்த வுலக்கை, அகர முதல - இயல்பு கணத்துக்கண் மகரங் கெட்டு முடிந்தன.

எல்லாருங் குறியர், நாங் குறியோம் - உயர்திணைப்பெயர் மகரந் திரிந்து மெல்லெழுத்தாய் முடிந்தன.

கொல்லுங்கொற்றன், உண்ணுஞ்சாத்தன், தாவுபரி, ஓடுநாய், ஆடுகளம், வருகாலம், கொல்லும்நாளை, பாடும்பாணன் - பெயரெச்சங்கள் மகர மெய் திரிந்தும் கெட்டும் நிலை பெற்றும் முடிந்தன.

மரநீண்டது, மரமாண்டது, மரம்யாது, மரம்வலிது, மரம் அடைந்தது - இயல்பு கணத்துக்கண் மகரம் கெட்டும் கெடாதும் முடிந்தன.

பவளவாய், நிலநீரென - உவமத்தும் எண்ணிடத்தும் மகர மெய் கெட்டு முடிந்தன.

i) ‘அகம்’ என்னுஞ் சொல் முன்னர்க் கை எனுஞ் சொல் வரின், மகர மெய் கெட (நூற்பா - 311), அங்கு நிலைமொழி முதலில் நின்ற அகரம் ஒழிய ஈற்று நின்ற அகரமும் அகரத்தாற் பற்றப்பட்ட ககர மெய்யும் கெட்டு முடிதலும் கெடாது நின்றலும் என இருவகை முடிவின; அவை அவ்வாறு கெட்ட வழி இடையே மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: அகம்+கை → அ+கை → அ+ங்+கை → அங்கை.

**“அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை ஒழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரைநிலை இன்றே ஆசிரி யர்க்க
மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆவயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 316.

மகரங் கெடாத வழி, ‘அல்வழி எல்லாம்’ (நூற்பா-315) என்ற விதிப்படி மகரம் திரிதல் கொள்க.

எ-கா: அகம் + கை → அகங் + கை → அகங்கை.

ii) இல்லாமைகைக் குறிக்கும் 'இலம்' என்னும் உரிச்சொல் முன்னர், உண்டாதல் என்னுங் குறிப்புத் தொழிற்பெயரான படு எனஞ்சொல் வருமொழியாய் வரின், மகர ஒற்றீறு கெடாது நின்றும் புணர்தல் செய்யுட்கண் உரித்து.

எ-கா: "இலம்படு புலவர் ஏற்றகை"

- மலைபடு - 576.

**"இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை
நிலையலும் உரித்தே செய்யுள் ஆன."**

- நூற்பா - 317.

'நிலையலும்' என்ற உம்மையான், மகர ஒற்றீறு பிற சொல் வருமிடத்துக் கேடும் திரிபும் பெற்று நின்றல் கொள்க.

iii) 'ஆயிரம்' என்னும் எண்ணுப் பெயர் முன்னர், அதற்கு அகப்படு மொழியாய்ப் பொருந்தின (அதற்குக் குறைவான) எண்ணுப் பெயர் வருமொழியாய் வரின், தொகைமரபில் விதிக்கப்பட்ட (நூற்பா-165) ஏ என்னுச் சாரியையை விலக்கி, 'அத்து'ச் சாரியையோடு பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: ஆயிரத்தொன்று, ஆயிரத்திரண்டு.

**"அத்தொடு சிவணும் ஆயிரத் திறுதி
ஒத்த எண்ணு முன்வருங் காலை."**

- நூற்பா - 318.

மகரத்தை அத்தின் மிசை ஒற்றென்று கெடுத்து (நூற்பா-134), 'அத்தின் அகரம் அகர முனை இல்லை' (நூற்பா-126) என்பதனால் முடிக்க.

நிலைமொழி முற்கூறாது சாரியை முற்கூறிய அதனால், ஆயிரம் முன்னர்க் குறை, கூறு, முதல் என்பன வரினும் இம்முடிபு பொருந்தும்.

எ-கா: ஆயிரத்துக்குறை, ஆயிரத்துக்கூறு, ஆயிரத்து முதல்.

I) 'ஆயிரம்' என்னும் அவ்வெண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த சொல்லோடு தோன்றினும் மேற் கூறியதோடு ஒரு தன்மைத்தாய் 'அத்து'ச் சாரியை பொருந்திப் புணரும்.

எ-கா: பதினாயிரத்தொன்று, பதினாயிரத்துக்குறை.

"அடையொடு தோன்றினும் அதனோர் அற்றே."

- நூற்பா - 319.

II) அவ்வாயிரம் எண்ணின் முன்னர், அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் வரின், மகர ஈற்று வேற்றுமைப் புணர்ச்சி இயல்பினதாய்

(நூற்பா-311) வல்லெழுத்து வருவழி மகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ஆயிரக்கலம், ஆயிரச்சாடி, ஆயிரத்தூதை, ஆயிரப்பாளை;
ஆயிரக் கழஞ்சு, ஆயிரத்தொடி, ஆயிரப்பலம்.
ஆயிரநாழி, ஆயிரவட்டி, ஆயிரவகல்.

“அளவும் நிறையும் வேற்றுமை இயல.” - நூற்பா - 320.

இம்மாட்டேற்றான், மேல் ‘துவர’ என்ற (நூற்பா- 311) இலேசினான், இயல்புகணம் வருவழி மகரம் கெடுத்துக் கொள்க.

எ-கா: ஆயிரநாழி, ஆயிரவட்டி, ஆயிரவகல்.

பதினாயிரக்கலம் என்றாற்போல அடையடுத்து வந்த வழியுங் கொள்க.

iv) ‘எல்லாரும்’ என்னும் படர்க்கைப் பெயரும் ‘எல்லீரும்’ என்னும் முன்னிலைப் பெயரும் கிளைத் தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் நெடுமுதல் குறுகி முடியும் ‘தாம், நாம், யாம்’ என்னும் பெயர்களும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் உருபு புணர்ச்சிக்குக் கூறிய இயல்பிற்றாய்ப் (நூற்பா- 192, 189) பொருந்திமுடியும். 1. சாரியை பெறுவனவாகிய எல்லாரும் எல்லீரும் ஆகியவற்றின் ஈற்று மகர ஒற்றும் முன் உகரமும் கெட, இடையே தம், நும் சாரியை முறையே பெற்று, ஈற்றில் உம் சாரியை வந்து முடியும். 2. நெடுமுதல் குறுகும் மொழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிகும்.

எ-கா: எல்லாரும் + கை → எல்லார் + தம் + கை + உம் →
எல்லார்தங்கையும், எல்லார்தஞ்செவியும்,
எல்லார்தந்தலையும், எல்லார்தம்புறமும்;
எல்லீரும் + கை → எல்லீர் + நும் + கை + உம் →
எல்லீர்நுங்கையும், எல்லீர்நுஞ்செவியும்,
எல்லீர்நுந்தலையும், எல்லீர்நும்புறமும்.

தாம் + கை → தம் + கை → த + கை → த + ந் + கை →
தங்கை, தஞ்செவி, தந்தலை, தம்புறம்;
நங்கை, நஞ்செவி, நந்தலை, நம்புறம்;
எங்கை, எஞ்செவி, எந்தலை, எம்புறம்..

**“படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும்
தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
வேற்றுமை ஆயின் உருபியல் நிலையும்
மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆவயின் ஆன.”** - நூற்பா - 321.

எல்லாரும், எல்லீரும் என்ற பெயர்களின் மகர ஒற்றும் உகரமும் கெடுத்து, ரகரப் புள்ளியை நிறுத்திக் கை, செவி, தலை, புறம் எனக்கூட்டி, இடையிலே தம், நும் சாரியையும் ஈற்றிலே உம் சாரியையும் கொடுத்து மேற்காட்டியபடி முடிக்க.

இதற்கு, 'அம்மின் இறுதி' (நூற்பா-130) என்னும் விதியினுள் தன்மெய் என்றதனாற், பிற சாரியைக் கண்ணும் மகர ஒற்றுத் திரிந்து 'ங்ருந ஆகும்' எனச் செய்கை செய்து முடிக்க.

I) ஞகரமும் நகரமும் வருமொழி முதலாய் வருமிடத்தும் மகரமும் உகரமும் கெட்டு, இடையிலும் ஈற்றிலும் சாரியை பெற்றுப் புணரும்.

எ-கா: எல்லார்தஞ்ஞாணும், எல்லீர்நுஞ்ஞாணும்.

II) இடையே சாரியை பெறாது இறுதி உம் பெறுதலுங் கொள்க.

எ-கா: எல்லார்கையும், எல்லீர்கையும், எல்லார்ஞாணும், எல்லீர் ஞாணும்.

V) மேற்கூறிய எல்லாரும் என்னும் படர்க்கைப் பெயரும் எல்லீரும் என்னும் முன்னிலைப் பெயரும் நெடுமுதல் குறுகும் பெயரும் அல்வழிப் புணர்ச்சியில் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: எல்லாருங் குறியர், எல்லீருஞ் சிறியர்.

தாம் குறியர், நாம் சிறியர், யாம் பெரியர்.

“அல்லது கிளப்பின் இயற்கை ஆகும்.”

- நூற்பா - 322.

'இயற்கை' என்றது சாரியை பெறாமை நோக்கி ஆகும். இங்கு ஈறு திரிதல் 'அல்வழி எல்லாம்' என்ற விதியுள் (நூற்பா-315) எல்லாம் என்றதனால் முடியும்.

I) 'எல்லாம்' என்றதனால் (நூற்பா-315), இவ்வீற்று முன்னர் மென்கணத்து மகரம் ஒழிந்தன வருவழி, அம்மகரம் அவ்வொற்றாய்த் திரிதலும் உண்டு.

எ-கா: எல்லாருஞ் ஞான்றார், எல்லாரும் நீண்டார், எல்லீருஞ் ஞீண்டர், எல்லீரும் நீண்டர்.

II) நெடுமுதல் குறுகும் இவ்வீற்று முன்னர், மென்கணத்து மகரம் ஒழிந்தன வருவழி, அம்மகரம் அவ்வொற்றாய்த் திரிதலும் உண்டு.

எ - கா: தாஞ்ஞான்றார், நாஞ்ஞான்றாம், யாஞ்ஞான்றேம்.

vi) 'எல்லாம்' என்னும் விரவுப் பெயர், உருபு புணர்ச்சி இயல்பிலே (நூற்பா-190) நின்று, அல்வழிக்கண் இறுதியில் உம் சாரியை பெற்றும் வேற்றுமைக்கண் வற்றுச் சாரியையும் இறுதி உம்முச் சாரியையும் பெற்றும் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: எல்லாக் குறியவும், எல்லாச் சிறியவும், எல்லாத் தீயவும்,
எல்லாப் பெரியவும்;
எல்லாஞாணும், எல்லாநூலும், எல்லா மணியும்;
எல்லாயாப்பும், எல்லா வலிமையும்;
எல்லாவடைவும், எல்லாவாட்டமும்;
எல்லாவற்றுக்கோடும், எல்லாவற்றுச்செவியும்,
எல்லாவற்றுத்தலையும், எல்லாவற்றுப்புறமும்;
எல்லாவற்றுஞாணும், எல்லாவற்றுநூலும்,
எல்லாவற்று மணியும்;
எல்லாவற்றியாப்பும், எல்லாவற்று வலிமையும்;
எல்லாவற்றடைவும், எல்லாவற்றாட்டமும்.

**“அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லாம் எனும்பெயர் உருபியல் நிலையும்
வேற்றுமை அல்வழிச் சாரியை நிலையாது.”**

- நூற்பா - 323.

எல்லாக் குறியரும், எல்லாச் சிறியரும், எல்லாத் தீயரும், எல்லாப் பெரியரும் எனக் கொள்க.

ஈண்டுச் சாரியை எய்தியவழி, மகரக் கேடு வற்றின்மிசை ஒற்றாய் வந்தது. இது விரவுப் பெயராகலின், ஈற்றுப் பொது முடிபிற்கு இயையாது என்று சாரியை வல்லெழுத்துக் கொள்ளப் பட்டது.

vii) 'எல்லாம்' என்னும் விரவுப் பெயர் அல்வழிக்கண், மேல் இலேசினாற் கூறிய வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி, மெல்லெழுத்து மிகினுங் குற்றம் இல்லை.

எ-கா: எல்லாங் குறியவும், எல்லாஞ் சிறியவும், எல்லாங் குறியரும்,
எல்லாஞ் சிறியரும்.

“மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.”

- நூற்பா - 324.

உரையிற் கோடல் என்பதனால், இறுதி உம் சாரியை இன்றி, எல்லாங் குறிய, எல்லாங் குறியர் எனவும் வரும்.

viii) 'எல்லாம்' என்பது உயர்திணைப் பெயராய் வரின், உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிலே பொருந்தி (நூற்பா - 191), 'நம்' சாரியை பெற்று முடியும்.

எ-கா: எல்லாநங்கையும், எல்லாநஞ்செவியும்.

“உயர்திணை யாயின் உருபியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 325.

மேல் 'மானமில்லை' என்றதனால் (நூற்பா - 324), அல்வழிக்கண், 1. வன்கணம் வருவழி மகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக, இறுதி உம் சாரியை பெற்று முடிதலும் 2. இயல்பு கணத்துக்கண் மகரங் கெட்டு இறுதி உம் சாரியை பெற்று முடிதலுங் கொள்க.

எ-கா: எல்லாக் கொல்லரும், எல்லாப் புலவரும்;

எல்லா ஞாயிறும், எல்லா நாயகரும்;

எல்லா வணிகரும், எல்லா அரசரும்.

ix) 'நும்' என்னும் விரவுப் பெயர், வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: நுங்கை, நுஞ்செவி, நுந்தலை, நும்புறம்.

“நும்மென் ஒருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 326.

'துவர' என்ற (நூற்பா - 311) இலேசினால், மகரங் கெட்டது.

'ஒரு பெயர்' என்றவதனால், ஞகர, நகரங்கள் வருவழியும் அவ்வொற்று மிகுதல் கொள்க.

எ-கா: நுஞ்ஞாண், நுந்நூல்.

'ஒன்றின முடித்தல்' என்பதனால், உம் என்பது உங்கை என முடியும் முடிபுங் கொள்க.

x) அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண், அந் 'நும்' என்ற பெயரின் நகரத்தின் உகரங்கெட, நின்ற நகர மெய்யிடத்து ஈகாரம் பொருந்த, இடையில் ஓர் இகரம் வர, ஈற்று மகர மெய் கெட்டு அவ்விடத்து ஒரு ரகர மெய் நின்றல் வேண்டும். இம்மொழிதான் வருமொழி இடத்து இயல்பாய்ப் புணர்தல் வேண்டும்.

எ-கா: நும் + குறியீர் → ந்+ஈ+இ + ர் + குறியீர் → நீயீர்+குறியீர் →

நீயீர் குறியீர், நீயீர் சிறியீர், நீயீர் தீயீர், நீயீர் பெரியீர்.

நீயீர் ஞான்றீர், நீயீர் நீண்டீர், நீயீர் மாண்டீர்.

“அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
உக்கெட நின்ற மெய்வயின் ஈவர
இஇடை நிலைஇ ஈறுகெட ரகரம்
நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே
அப்பால் மொழிவயின் இயற்கை ஆகும்.”

- நூற்பா - 327.

xi) மகர ஈற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாம் வேற்றுமை, அல்வழி ஆகிய இருவழியும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பினவாய் (நூற்பா - 297, 298), 1. வன்கணம் வருவழி உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும், 2. இயல்பு கணத்து உகரம் பெற்றும் வரும்.

எ-கா: செம்+கடிது→செம்+உ+க்+கடிது→செம்முக் கடிது,
செம்முச் சிறிது, செம்முத் தீது, செம்முப் பெரிது;
செம்முஞான்றது, செம்முநீண்டது, செம்முமாண்டது,
செம்முவலிது;
செம்முக்கடுமை, செம்முச்சிறுமை, செம்முத்தீமை,
செம்முப்பெருமை;
¹செம்முஞாற்சி, செம்முநீட்சி, செம்முமாட்சி, செம்முவலிமை.

“தொழிற் பெயரெல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல்.”

- நூற்பா - 328.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், 1. அல்வழிக்கண் உகரம் பெறாது நாட்டங்கடிது என மெல்லெழுத்தாய்த் திரிவனவும் 2. வேற்றுமைக்கண்மகரங் கெட்டு, வல்லெழுத்து மிக்கு நாட்டக்கடுமை என வருவனவுங் கொள்க.

xii) ‘²ஈம், ³கம், ⁴உரும்’ என்னும் மகர ஈற்று மூன்று பெயரும் வேற்றுமை, அல்வழி ஆகிய இருவழியும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பினவாய் (நூற்பா - 297, 298), 1. வன்கணம் வருவழி உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும், 2. இயல்பு கணத்து உகரம் பெற்றும் முடியும்.

எ-கா: ஈம்+கடிது → ஈம் + உ + க் + கடிது → ஈமுக்கடிது,
ஈமுச்சிறிது, ஈமுத்தீது, ஈமுப்பெரிது;
கம்முக்கடிது, கம்முச்சிறிது, கம்முத்தீது, கம்முப்பெரிது;
உருமுக்கடிது, உருமுச்சிறிது, உருமுத்தீது, உருமுப்பெரிது;
ஈம்+ஞான்றது→ ஈம்+உ+ஞான்றது→ ஈமுஞான்றது,
கம்முநீண்டது, உருமுமாண்டது, உருமுவலிது;
ஈமுக்கடுமை, ஈமுச்சிறுமை, ஈமுத்தீமை, ஈமுப்பெருமை;

கம்முக்கடுமை, கம்முச்சிறுமை, கம்முத்தீமை,
 கம்முப்பெருமை;
 உருமுக்கடுமை, உருமுச்சிறுமை, உருமுத்தீமை,
 உருமுப்பெருமை;
 ஈமுஞாற்சி, கம்முநீட்சி, உருமுமாட்சி, உருமுவலிமை.

**“ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும்
 ஆமுப் பெயரும் அவற்றோர் அன்ன.”**

- நூற்பா - 329.

xiii) மேல் முடிபு கூறப்பட்ட மூன்று பெயர்களுள் ‘ஈம், கம்’ என்ற இரண்டிற்கும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியாயின், அக்கு என்னும் சாரியை தோன்றி முடிதல் வேண்டும்.

எ-கா: ஈம் + குடம் → ஈம் + அக்கு + குடம் → ஈம் + அக் + குடம் →
 ஈமக்குடம், ஈமச்சாடி, ஈமத்தூதை, ஈமப்பாணை;
 கம் + குடம் → கம் + அக்கு + குடம் → கம்+அக்+குடம் →
 கம்மக்குடம், கம்மச்சாடி, கம்மத்தூதை, கம்மப்பாணை.

**“வேற்றுமை ஆயின் ஏனை இரண்டும்
 தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை.”**

- நூற்பா - 330.

மேல் (நூற்பா - 329) வேற்றுமை கூறிய முடிபு குண வேற்றுமைக் கண்ணதென்றும் இங்குக் கூறிய முடிபு பொருட் பெயர்க் கண்ணதென்றும் கொள்க.

xiv) மகரம், ஒரு மொழிக்கண் குறுகலே அன்றிப் புணர் மொழி இடையும் வருமொழி வகரத்தின் மேலும் குறுகும்.

எ-கா: நிலம் வலிது.

“வகார மிசையும் மகாரங் குறுகும்.”

- நூற்பா - 331.

xiv) ‘மகம்’ என்னும் மகர ஈற்று நாட்பெயர்ச் சொல், முன்னர் இகர ஈற்று நாட்பெயர்க்குக் கூறிய தன்மையவாய் (நூற்பா-248), ஆன் சாரியை பெற்று முடியும். அவ் ஆன் சாரியை மேலும் பிற சாரியை மேலும் வரு அத்துச் சாரியை நீங்கும் நிலை இன்று. அவ்விடத்து மகர ஒற்றுத் தம் வடிவு கெடும்.

எ-கா: மகம்+கொண்டான் → மகம்+அத்து+ ஆன்+ கொண்டான் →
 மக+அத்து+ ஆன்+கொண்டான் → மகத்தாற் கொண்டான்,

மகத்தாற் சென்றான், மகத்தாற்றந்தான், மகத்தாற் போயினான்;
மகத்துஞான்று கொண்டான், மகத்துஞான்று சென்றான்,
மகத்துஞான்று தந்தான், மகத்துஞான்று போயினான்.

**“நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன
அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை இன்றே
ஒற்றுமெய் கெடுதல் என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 332.

‘ஒற்று’ என்னாது ‘மெய்’ என்றதனான், நாட்பெயர் அல்லாத
பொருட்பெயர்க் கண்ணும் இம்முடிபு கொள்க.

எ-கா: மரத்தாற் கொண்டான், மரத்தாற் சென்றான்,
மரத்தாற்றந்தான், மரத்தாற்போயினான்.

5. எனகார இறுதி:

அ) எனகார ஒற்றீற்றுப் பெயர் முன்னர் வேற்றுமைப் பொருட்
புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்தினை முதலாக உடைய வருமொழி வந்து
கூடின், எனகார ஒற்று றகர ஒற்றாகத் திரியும்.

எ-கா: பொன் + குடம் → பொற்குடம், பொற்சாடி, பொற்றுதை,
பொற்பாளை.

**“எனகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
றகாரம் ஆகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.”**

- நூற்பா - 333.

ஆ) ‘மன், சின்’ என்ற அசைநிலையாகிய இடைச்சொற்களும் ‘ஆன்,
ஈன், பின், முன்’ என்ற ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளை உணர்த்தும்
இடைச்சொற்களும் எனகார ஈற்று வினையெச்சமாகிய சொல்லும்
வல்லெழுத்து முதலாம் வருமொழியாய் வரின், எனகார ஒற்று றகர
ஒற்றாகத் திரிந்து புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ‘அதுமற் கொண்கன் தேரே,’

‘காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும், போகலை,’

ஆற் கொண்டான், ஈற் கொண்டான், பிற் கொண்டான்,

முற் கொண்டான்; முற் சென்றான், முற் றந்தான்,

முற் போயினான்;

வரிற்கொள்ளும், வரிற்செல்லும், வரிற்றரும், வரிற்போம்.

**“மன்னும் சின்னும் ஆனும் ஈனும்
பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அன்ன இயல என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 334.

பெயராம் தன்மையவாகிய ஆன், ஈன் என்பவற்றை முற் கூறாததனான், அவை திரிபின்றியும் முடிவ.

எ-கா: ஆன் கொண்டான், ஈன் கொண்டான்.

பின், முன் என்பன பெயர் நிலையும் வினையெச்ச நிலையும் உருபு நிலையும் படுவ. இங்கு வினையெச்ச நிலை கொள்ளப்படுகிறது. பெயர் நிலையான இடத்துத் திரிபின்றிப் பின் கொண்டான், முன் கொண்டான் என வரும்.

இ) சுட்டெழுத்து முதலாகவும் எகர வினா முதலாகவும் உடைய வயின் என்னும் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளை உணர்த்தும் சொல், வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வருமிடத்து, தன் என ஒரு ஒற்று நகர ஒற்றாகத் திரிந்து புணரும்.

எ-கா: அவ்வயிற் கொண்டான், இவ்வயிற் கொண்டான்,
உவ்வயிற் கொண்டான், எவ்வயிற் கொண்டான்,

**“சுட்டுமுதல் வயினும் எகரமுதல் வயினும்
அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப.”**

- நூற்பா - 335.

‘இயற்கைய’ என்றவதனால், இவ்வாறு திரியாது இயல்பாய்க் ‘கான்கோழி’ என முடிவனவுங் கொள்க.

ஈ) ‘¹குயின்’ என்னுஞ் சொல்லின் என ஒரு ஒற்று, வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வருவழித் திரிதலின்றி இயல்பாய் முடியும்.

எ-கா: குயின் குழாம், குயின் செலவு, குயின் தோற்றம்,
குயின் பறைவு.

“குயினென் கிளவி இயற்கை ஆகும்.” - நூற்பா - 336.

கான் கோழி, கோன் குணம், வான் கரை என இயல்பாய் வருவனவுங் கொள்க.

உ) ‘¹எகின்’ என்னுஞ் சொல் மரத்தின் பெயரைக் குறிப்பின், வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வர, ஆண் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா - 305), அம் சாரியை பெற்றுக் கூடி முடியும்.

எ-கா: எகின் + கோடு → எகின் + அம் + கோடு → எகினங்கோடு,
எகினஞ்செவி, எகினந்தோல், எகினப்பூ.

“எகின்மரம் ஆயின் ஆண்மர இயற்றே.”

- நூற்பா - 337.

மரத்தைக் குறிக்கா எகின் எனுஞ் சொல், அகரம் பெற்று, வரும் மொழிமுதல் வல்லெழுத்து மிக்குப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: எகின் + கால் → எகின் + அ + க் + கால் → எகினக்கால், எகினச்செவி, எகினத்தலை, எகினப்புறம்.

“ஏனை எகினே அகரம் வருமே வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.”

- நூற்பா - 338.

மேலை நூற்பாவோடு இதனை ஒன்றாக ஒதாதலால், வருமொழி வன்கணமேயன்றிப் பிற கணம் வரினும் அகரப் பேறு பொருந்தும்.

எ-கா: எகின்+ஞாற்சி → எகின்+அ+ஞாற்சி → எகின ஞாற்சி, எகின நீட்சி, எகின மாட்சி, எகின வலிமை, எகின யாப்பு, எகினவடைவு.

‘இயற்கை’ என்றவதனால், அகரப் பேற்றோடு மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க.

எ-கா: எகினங்கால், எகினஞ்செவி, எகினத்தலை, எகினம்புறம்.

உ) னகர ஒற்றீற்றுக் கிளைப்பெயர் எல்லாம் னகார ஈற்றுக் கிளைப்பெயர் போல (நூற்பா -308), வன்கணம் வரும்வழித் திரியாது இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: எயின் குடி, எயின் சேரி, எயின் தோட்டம், எயின்பாடி.

“கிளைப்பெயர் எல்லாம் கிளைப்பெயர் இயல.”

- நூற்பா - 339.

ஊ) ‘மீன்’ என்னும் னகர ஒற்றீற்றுச் சொல் வன்கணத்தோடு புணர்வழி, னகர ஒற்று றகர ஒற்றாகத் திரிந்தும் திரியாது இயல்பாய்ப் புணர்ந்தும் உறழ்ந்து முடியும்.

எ-கா: மீன்கண், மீன்சினை, மீன்தலை, மீன்புறம் - என னகர ஒற்றுத் திரியாது இயல்பாய் முடிந்தது.

மீற்கண், மீற்சினை, மீற்றலை, மீற்புறம் - என னகர ஒற்று றகர ஒற்றாகத் திரிந்தது.

“மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே.”

- நூற்பா - 340.

எ) ‘தேன்’ என்னும் னகர ஒற்றீற்றுச் சொல் முன்னர் வல்லெழுத்து முதலாம் வருமொழி வரின், 1. னகர ஒற்றுத் திரிபேயன்றி இயல்பாய்

(நூற்பா -340) வருதலும் 2. வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு னகர ஒற்றுக் கெட்டு வருதலும் என இரு நிலை உரிய.

எ-கா: தேன்குடம், தேற்குடம்; தேன்சாடி, தேற்சாடி; தேன்தூதை, தேற்றூதை; தேன்பாணை, தேற்பாணை -இயல்பும் திரிபும் என உறழ்ந்து முடிந்தன.

தேக்குடம், தேச்சாடி, தேத்தூதை, தேப்பாணை - னகர ஒற்றுக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கன.

**“தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்
மேனிவை ஒத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்
ஆமுறை யிரண்டும் உரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி யில்லை.”**

- நூற்பா - 341.

மேற்சொன்னவாறு னகர ஒற்றுக் கெட, வல்லெழுத்து வருவழி, வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியினும் தவறில்லை.

எ-கா: தேங்குடம், தேன்தூதை, தேஞ்சாடி, தேம்பாணை.

“மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.”

- நூற்பா - 342.

i) ‘தேன்’ எனுஞ் சொல் முன்னர் வருமொழி முதலாக மெல்லெழுத்து வரின், னகர ஒற்றுக் கெடுதலும் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சியாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: தேன்னெரி, தேனெரி; தேனுனி, தேநுனி; தேன்மொழி, தேமொழி.

“மெல்லெழுத் தியையின் இறுதியோ டுறழும்.”

- நூற்பா - 343.

சிறுபான்மை, னகர ஒற்றுக் கெட்டுப் பொருந்திய வருமொழி முதல் மெல்லெழுத்து மிக்கும் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: தேன்னெரி; தேந்நுனி; தேம்மொழி.

ii) ‘தேன்’ எனுஞ் சொல் முன்னர் ‘இரால்’ என்னுஞ் சொல் வந்து புணரின், நிலைமொழி ஈற்று னகர ஒற்றுக் கெடாது நின்று இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: தேனிரால்.

“இராஅல் தோற்றம் இயற்கை யாகும்.” - நூற்பா - 344.

தேன் எனுஞ் சொல்லின் எனகர ஒற்றுக் கெட (மேல் “வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி இல்லை” - நூற்பா -341), அவ்விடத்து ஈரொற்றாகத் தகரம் மிக்கு இரால் புணர்ந்து முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: தேன்+இரால் → தே+த்+த்+இரால் → தேத்திரால்.

“ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலும் உரித்தே.”

- நூற்பா - 345.

‘தகரம் மிகும்’ என்னாது, ‘ஒற்றுமிகு தகரம்’ என்றதனால், ஈரொற்றாயின.

மேலை நூற்பாவொடு ஒன்றாக ஓதாததனால் பிற வருமொழிச் சொற்களோடும் இம்முடிபு ஒக்கும்.

எ-கா: தேத்தடை, தேத்தீ.

‘தோற்றம்’ என்றதனால், இயல்பு முடிவுங் கொள்க.

எ-கா தேனடை, தேனீ.

ஏ) ‘¹மின், ²பின், ³பன், ⁴கன்’ ஆகிய இந்நான்கு எனகர மெய்யீற்றுச் சொல் முன்னர் வேற்றுமை, அவ்வழி ஆகிய இருவழியும் வன்கணம் வருமொழி முதலாய் வரின், உகரமும் வல்லெழுத்தும் மிக்குப் புணரும். மென்கணமும் இடைக்கணமும் வருமொழி முதலாய் வரின், உகரம் மட்டும் பெற்று முடியும்.

எ-கா: மின்னுக் கடிது, பின்னுக் கடிது, பன்னுக் கடிது, கன்னுக் கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது.

மின்னுக்கடுமை, பின்னுக்கடுமை, பன்னுக்கடுமை, கன்னுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை

மின்னு ஞான்றது, பின்னு ஞான்றது, பன்னு ஞான்றது, கன்னு ஞான்றது; நீண்டது, மாண்டது, வலிது, யாது.

மின்னுஞாற்சி, பின்னுஞாற்சி, பன்னுஞாற்சி, கன்னுஞாற்சி; நீட்சி, மீட்சி, வலிமை, யாப்பு.

“மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும் அந்நாற் சொல்லும் தொழிற்பெய ரியல.”

- நூற்பா - 346.

‘கன்’ என்னுஞ் சொல் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வன்கணமுதல் வரும்வழி, ஒழிந்த மரமல்லா எனினொடு தோற்றம் ஒத்து

(நூற்பா - 338), அகரமும் வல்லொற்றும் பெற்று முடியும்; பிற கணங்கள் வந்து புணரின் அகரம் மட்டும் பெற்று முடியும்,

எ-கா: கன்னக்குடம், கன்னச்சாடி, கன்னத்தூதை, கன்னப்பானை, கன்ன ஞாற்சி, கன்ன நீட்சி, கன்ன மாட்சி, கன்ன வலிமை, கன்ன யாப்பு, கன்னவடைவு.

“வேற்றுமை யாயின் ஏனை எனினொடு

தோற்ற மொக்குங் கன்னென் கிளவி.”

- நூற்பா - 347.

‘தோற்றம்’ என்றதனால், இக் கன் என்னுஞ் சொல் அல்வழிப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வன்கணம் முதல் வரும்வழி அகரமும் மெல்லொற்றும் பெற்று முடியும்; மற்ற கணங்கள் வந்து புணரின், அகரம் மட்டும் பெற்று முடியும்,

எ-கா: கன்னங்கடிது, கன்னஞ்சிறிது, கன்னந்தீது, கன்னம்பெரிது; கன்ன ஞான்றது, கன்ன நீண்டது, கன்ன மாண்டது, கன்ன வலிது.

ஐ) எனகர ஒற்றீற்று இயற்பெயர் முன்னர், வருமொழியாய் வரும் தந்தை என்பதன் முதல் நின்ற தகர ஒற்றுக் கெட, அகரம் கெடாது நிற்கும்; நிலைமொழி அவ்வியற் பெயர் ஈறாகிய அன், தான் ஏறி நின்ற மெய்யை நீங்கிக் கெட்டு முடியும்.

எ-கா: சாத்தன் + தந்தை → சாத்த் + அன் + த் + அந்தை → சாத்த் + அந்தை → சாத்தந்தை, கொற்றந்தை.

“இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்

முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும்

மெய்யொழித் தன்கெடும் அவ்வியற் பெயரே.”

- நூற்பா - 348.

‘முதற்கண் மெய்’ என்றவதனால், இஃதேயன்றிச் சாத்தன்றந்தை, கொற்றன்றந்தை என்று வரும் இயல்பு முடிவும் கொள்க.

i) ஆதன், பூதன் என்னும் இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வந்து கூடின், மேல் விதித்த வருமொழிமுதல் தகர ஒற்றும் நிலைமொழி அன்னும் கெடுவதுடன், எஞ்சி நின்ற நிலைமொழி ஈற்றுத் தகர ஒற்றும் வருமொழிமுதல் அகரமும் முற்றக் கெட்டு முடியும்.

எ-கா: ஆதன் + தந்தை → ஆத் + அன் + த் + அந்தை → ஆத்+அந்தை → ஆ+ந்தை → ஆந்தை; பூந்தை.

**“ஆதனும் பூதனும் கூறிய இயல்பொடு
பெயரொற் றகரந் துவரக் கெடுமே..”**

- நூற்பா - 349.

இஃதேயன்றி, ‘இயல்பு’ என்றதனால் எஞ்சி நின்ற நிலைமொழி ஈற்றுத் தகர ஒற்றும் வருமொழிமுதல் அகரமும் கெடாது நின்று புணர்ந்தும் முடியும்.

எ-கா: ஆதன்+தந்தை → ஆத்+அன்+த்+அந்தை → ஆத்+அந்தை → ஆதந்தை; பூதந்தை.

ii) இவ்வியற்பெயர் பண்பை அடுத்து வரும்வழி, மேற்கூறிய செய்கைகள் இன்றி இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: பெருஞ்சாத்தன்+தந்தை → பெருஞ்சாத்தன்றந்தை;
பெருங்கொற்றன்றந்தை.

“சிறப்பொடு வருவழி இயற்கை ஆகும்.”

- நூற்பா - 350.

முன்பு எய்தும் என்பதனை விலக்கிப் பிறிது விதித்ததாம்.

iii) இவ்வியற்பெயர் முன்னர்த் தந்தையேயன்றி மகனாகிய முறைப்பெயர் வந்து புணரின், நிலைமொழிப் பெயரில் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொழித்து அன் கெடுவழி, ஆங்கு அம் சாரியை வந்து கூடி முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: கொற்றன் + கொற்றன் → கொற்ற் + அன் + கொற்றன் →
கொற்ற் + கொற்றன் → கொற்ற் + அம் + கொற்றன் →
கொற்றங்கொற்றன்; சாத்தங்கொற்றன்.

கொற்றங்குடி, சாத்தங்குடி எனவும் வரும்.

**“அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியே
நிற்றலும் உரித்தே அம்மென் சாரியை
மக்கள் முறைதொ கூஉம் மருங்கி னான.”**

- நூற்பா - 351.

இஃது, மேலதற்கு வேறோர் வருமொழிக்கண் எய்தாதது எய்துவித்தது.

ஓ) ‘தான், பேன், கோன்’ என்னும் இயற்பெயர்கள் தந்தை, மக்கள் என்னும் முறைப்பெயர்களோடு சேரும்வழி, மேற்சொன்ன திரிபுகள் இன்றி இயல்பாய்ப் புணர்வ.

எ-கா: தான்றந்தை, பேன்றந்தை, கோன்றந்தை; தான்கொற்றன்,
பேன்கொற்றன், கோன்கொற்றன்.

**“தானும் பேனுங் கோனும் என்னும்
ஆமுறை இயற்பெயர் திரிபிடன் இலவே.”**

- நூற்பா - 352.

i) ‘தான்’ என்னும் விரவுப்பெயரும் ‘யான்’ எனும் உயர்திணைப் பெயரும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-193), முறையே ‘தான்’ தன் நெடுமுதல் குறுகித் ‘தன்’ எனவும் ‘யான்’ தன் யகர மெய் கெட ஆகாரம் எகரமாகத் திரிந்தும் முடிவ.

எ-கா: தன்கை, தன்செவி, தன்றலை, தன்புறம், தன்ஞாண்,
தன்னூல், தன்மணி, தன்வட்டு, தன்யாழ், தன்னடை;
என்கை, என்செவி, என்றலை, என்புறம், என்ஞாண்,
என்னூல், என்மணி, என்வட்டு, என்யாழ், என்னாடை.

“தான்யான் எனும்பெயர் உருபியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 353.

இஃது, தொகை மரபினுள் இயல்பாய் முடிவ என எய்தியது (நூற்பா-156, 154) விலக்கி, உருபுப் புணர்ச்சிக்கண் கூறப்படும் (நூற்பா-193) இயல்பின்கண் நிலைபெறும் எனப் பிறிது விதி விதித்ததாம்.

ii) ‘தான், யான்’ எனுஞ் சொற்கள் அல்வழிப் புணர்ச்சியின்கண், மேற்கூறிய நெடுமுதல் குறுகலும் கெடுதலும் திரிதலும் இன்றி இயல்பாய்க் கூடி முடிவ.

எ-கா: தான் குறியன், தான் சிறியன், தான் தீயன், தான் பெரியன்,
தான் ஞானி, தான் நீங்கான், தான் மீறான், தான் வலியன்;
யான் குறியன், யான் சிறியன், யான் தீயன், யான் பெரியன்,
யான் ஞானி, யான் நீங்கான், யான் மீறான், யான் வலியன்.

**“வேற்றுமை அல்வழிக் குறுகலும் திரிதலும்
தோற்ற மில்லை என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 354.

‘தோற்றம்’ என்றதனான், வேற்றுமைக்கண் இயல்பாதல் அன்றி, னகரம் திரிதலும் கொள்க.

எ-கா: எற்கை, எற்செவி, தற்பகை, தற்புகழ்.

ஓ) 'அழன்' என்னும் சொல் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் ஈற்று னகர ஒற்றுக் கெட, வருமொழி முதலாம் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். எ-கா: அழக்குடம், அழச்சாடி, அழத்தூதை, அழப்பானை.

“அழன்என் இறுதிகெட வல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 355.

முன்னர் வேற்றுமைக்கண் னகரம் திரியும் (நூற்பா-333) என்றதனை விலக்கி இங்குக் கெடும் என்றதனால், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தலாம்.

ஔ) 'முன்' என்னுஞ் சொல் முன்னர் 'இல்' எனுஞ் சொல் வரின், இல் முன்னர் றகர ஒற்று வந்து தோன்றல் என்பது மருவி வந்த இலக்கண மரபாகும்.

எ-கா: முன்+இல் → முன்+ற்+இல் → முன்றில்.

**“முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும்
இல்லென் கிளவிமிசை றகர மொற்றல்
தொல்லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபே.”**

- நூற்பா - 356.

இல்முன் என நின்றல் வேண்டியது முன்றில் என்று தலைதடுமாறுதலின் மருஉ ஆயிற்று.

அஅ) 'பொன்' என்னுஞ் சொல் முன்னர்ப் பகர முதலாம் வருமொழி வந்தவிடத்து, நிலைமொழி ஈற்று னகர ஒற்றுக் கெட, அவ்விடத்து லகரமும் மகர ஒற்றும் முறையே தோன்றிப் புணர்ந்து முடியும். இம்முடிபு செய்யுட்கண் சொற்கள் தம்முள் தொடர்ச்சிப் படும் இடத்ததாம்.

எ-கா: 'பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி'.

**“பொன்னென் கிளவி ஈறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம்
செய்யுள் மருங்கில் தொடரிய லான.”**

- நூற்பா - 357.

'முறையின்' என்றதனால், லகாரம் உயிர்மெய்யாகவும் மகாரம் மெய்யாகவும் கொள்க.

'தொடரியலான' என்றதனானே, வருமொழிப் பிற வன்கணத்துக்கண்ணும் லகாரம் நிற்க, மகாரம் வல்லெழுத்திற்கேற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிதல் கொள்க.

எ-கா: பொலங்கலம், பொலஞ்சுடர், பொலந்தேர்.

இன்னும் இதனானே, லகாரம் நிற்க, மகாரங் கெட்டுப் பிற கணங்களோடு முடிதலும் கொள்க.

எ-கா: பொலநறுந் தெரியல், பொலமல ராவிரை.

6) யகர ஈறு:

அ) யகர ஒற்றீற்று நிலைமொழிப் பெயர் முன்னர், வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொல் வந்து புணரின், இடையே அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: நாய்க்கால், நாய்ச்செவி, நாய்த்தலை, நாய்ப்பல்.

“யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 358.

i) தாய் எனுஞ் சொற்கு அவ்வல்லெழுத்து மிகாது; இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: தாய்கை, தாய்செவி, தாய்தலை, தாய்புறம்.

“தாயென் கிளவி இயற்கை யாகும்.”

- நூற்பா - 359.

தாய் எனும் அச்சொல், தனக்கு அடையாய் முன்வந்த மகனது வினையைக் கூறுமிடத்து, வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வரின் அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: மகன்றாய்க் கலாம், மகன்றாய்ச் செரு, மகன்றாய்த் தார், மகன்றாய்ப் படை.

“மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை இயற்றே.”

- நூற்பா - 360.

மகன் தாயோடு கலாய்த்த கலாம் என விரியும். வினை ஈண்டு பகையின் மேற்று.

ii) வல்லெழுத்து மிகுதலோடு மெல்லெழுத்து மிக்கு உறழ்ந்தும் முடியும் யகர ஒற்றீற்றுப் பெயர்ச்சொற்களும் உள.

எ-கா: வேய்க்குறை, வேயங்குறை; வேய்ச்சிறை, வேயஞ்சிறை; வேய்த்தலை, வேய்ந்தலை; வேய்ப்புறம், வேய்ப்புறம்.

“மெல்லெழுத் துறழும் மொழியுமார் உளவே.”

- நூற்பா - 361.

ஆ) யகர ஒற்றீற்றுப் பெயர் எல்லாம் அவ்வழிப் பொருட் புணர்ச்சியில் இயல்பாய்க் கூடி முடியும்.

எ-கா: நாய் கடிது, காய் சிறிது, பேய் தீது, வாய் பெரிது.

“அவ்வழி எல்லாம் இயல்பென மொழிப.”

- நூற்பா - 362.

‘எல்லாம்’ என்றதனால் இவ் யகர ஒற்றீற்றனவாகிய,

i) அவ்வாய்க் கொண்டான், இவ்வாய்ச் சென்றான் என உருபு வாராது, உருபின் பொருள்பட இடைச்சொல்லாய் வந்து முடிவனவும்

ii) போய்க் கொண்டான், தாய்ச் சென்றான் என்றாற் போன்ற வினையெச்சமாய் முடிவனவும்

iii) பொய்ச்சொல், மெய்ச்சொல் என்றாற் போன்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாய் முடிவனவும்

iv) வேய்கடிது, வேய்க்கடிது என அவ்வழி உறழ்ச்சி கொண்டு முடிவனவுங் கொள்க.

7) ரகார ஈறு:

அ) ரகார ஒற்றீற்று நிலைமொழிப் பெயர் முன்னர், வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய வருசொல் வந்து புணரின், யகார ஒற்றீற்று வேற்றுமைப் புணர்ச்சியின் (நூற்பா - 358) இயல்பிற்றாய், இடையே அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: தேர்க்கால், வேர்ச்சொல், போர்த்திடல், ஊர்ப்பகை.

“ரகார இறுதி யகார இயற்றே.”

- நூற்பா - 363.

மாட்டேற்றான் உறழ்ச்சியும் கொள்க.

எ-கா: வேர்க்குறை, வேர்ங்குறை.

i) ‘¹ஆர், ²வெதிர், ³சார், ⁴பீர்’ ஆகிய நான்கு ரகார மெய்யீற்றுச் சொற்கள், மேல் விதித்த வல்லெழுத்து மிகுதல் இன்றி மெல்லெழுத்து மிக்குப் புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: ஆர்ங்கோடு, ஆர்ஞ்செதிள், ஆர்ந்தோல், ஆர்ம்பூ;

வெதிர்ங்கோடு, வெதிர்ஞ்செதிள், வெதிர்ந்தோல், வெதிர்ம்பூ;

சார்ங்கோடு, சார்ஞ்செதிள், சார்ந்தோல், சார்ம்பூ;

பீர்ங்கோடு, பீர்ஞ்செதிள், பீர்ந்தோல், பீர்ம்பூ.

**“ஆரும் வெதிரும் சாரும் பீரும்
மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத் தோன்றும்.”**

- நூற்பா - 364.

வல்லெழுத்துப் பெறும் என எய்தியதை விலக்கிப் பிறிது விதித்ததாம்.

ii) மேல் மெல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும் என்ற ‘சார்’ என்னுஞ் சொல், ‘காழ்’ என்னுஞ் சொல்லொடு புணரும்வழி, வல்லெழுத்து மிக்குப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: சார்க்காழ்.

“சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.”

- நூற்பா - 365.

இஃது, எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி வகுத்ததாம்.

iii) மேல் மெல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும் என்ற ‘பீர்’ என்னுஞ் சொல், மெல்லெழுத்தே அன்றி அம்முச் சாரியையும் பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: பீரங்கோடு, பீரஞ்செதிள், பீரந்தோல், பீரம்பூ.

“பீரென் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவணும்.”

- நூற்பா - 366.

இஃது, எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி வகுத்ததாம்.

8) லகார ஈறு

அ) லகார மெய்யீற்றுப் பெயர் முன்னர், வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், வல்லெழுத்து முதலான சொல் வந்து புணரின், னகார மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-333), லகார மெய் றகார மெய்யாகத் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: கல் + குகை → கற்குகை; சொற்குவை, நற்றமிழ், பற்பசை.

“லகார இறுதி னகார இயற்றே.”

- நூற்பா - 367.

i) மெல்லெழுத்து முதலாகிய சொல் வந்து புணரின், அவ் லகார மெய்யீறு னகார மெய்யாய்த் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: கல் + ஞாமல் → கன்ஞாமல்; நன்னூல், சொன்முடிபு.

“மெல்லெழுத் தியையின் னகாரம் ஆகும்.”

- நூற்பா - 368.

வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கே அன்றி, அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கும் இவ்விதி பொருந்தும்.

எ-கா: கல் + ஞெரிந்தது → கன்ஞெரிந்தது; சொன்னீண்டது, கன்மாண்டது.

ii) அல்வழிப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், லகார மெய்யீற்றுச் சொல் முன்னர் வல்லெழுத்து முதலாம் சொல் வந்து புணரின், லகர மெய்த்திரிபோடு, இயல்பாயும் உறழ்ந்து முடியும்.

எ-கா: கல்குறிது, கற்குறிது; இல்சிறிது, இற்சிறிது; சொல்தீது, சொற்றீது; பல்பெரிது, பற்பெரிது.

“அல்வழி எல்லாம் உறழென மொழிப.”

- நூற்பா - 369.

‘எல்லாம்’ என்றதனால்,

கல்குறுமை, கற்குறுமை எனக் குணம் பற்றி வந்த வேற்றுமைக்கு இவ்வுறழ்ச்சியும்

வந்தானாற் கொற்றன் என வரும் லகார மெய்யீற்று வினைச்சொல் திரிந்தனவையும்

இக்காற் கொண்டான், அக்காற் சென்றான் என உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட வந்தவற்றின் முடிபையும் கொள்க.

iii) மேல் அல்வழியில், வல்லினம் வர நிலைமொழி ஈற்று லகர மெய் திரிபோடு இயல்பாயும் உறழ்ந்து முடியும் என்றதில், தகர முதல் வருமொழியாய் வரின், லகர மெய் அவ்வாறு றகரமாய்த் திரிதலே அன்றி, ஆய்தமாய்த் திரிந்து நின்றலும் உண்டு.

எ-கா: கற்றீது, கஃறீது.

**“தகரம் வரும்வழி ஆய்தம் நிலையலும்
புகரின் றென்மனார் புலமை யோரே.”**

- நூற்பா - 370.

இது, லகரம் றகரமாய்த் திரிதலே அன்றி ஆய்தமாகத் திரியும் என்றலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி வகுத்ததாம்.

‘புகரின்று’ என்றதனால், ‘நெடியதன் இறுதி’(நூற்பா - 371) என்பதனுள், வேறீது, வேற்றீது என்னும் உறழ்ச்சியுங் கொள்க.

iv) நெட்டெழுத்தை அடுத்து ஈற்று வரும் லகர மெய், குற்றெழுத்தை அடுத்து ஈற்று வரும் லகார மெய் போலத் திரிந்து உறழ்தலேயன்றி, இயல்பாய் முடிவனவும் உள.

எ-கா: பால்கடிது, பால்சிறிது, பால்தீது, பால்பெரிது.

“நெடியதன் இறுதி இயல்புமா றுளவே.”

- நூற்பா - 371.

‘அல்வழி எல்லாம் உறழ்’ (நூற்பா - 369) என்றதனை விலக்கி இயல்பாக என்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தலாம்.

இயல்பாகாது திரிந்தன வேல்கடிது, வேற்கடிது; வேல்தீது, வேற்றீது, வேறீது.

v) ‘நெல், செல், கொல், சொல்’ ஆகிய இந் நான்கு சொற்களும் அல்வழிப் புணர்ச்சிக் கண்ணும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி இயல்பினவாய் வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வரும்வழி, லகர மெய் றகர மெய்யாய்த் திருந்திப் புணர்ந்து முடியும். அஃதாவது, இருவழியும் லகரம் றகரமாய்த் திரியும்.

எ-கா: நெற்கடிது, நெற்சிறிது, நெற்றீது, நெற்பெரிது;
செற்கடிது, செற்சிறிது, செற்றீது, செற்பெரிது;
கொற்கடிது, கொற்சிறிது, கொற்றீது, கொற்பெரிது;
சொற்கடிது, சொற்சிறிது, சொற்றீது, சொற்பெரிது.

**“நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்
அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல.”**

- நூற்பா - 372.

இஃது, அல்வழிக்கண் உறழ்ந்து முடிக (நூற்பா - 369) என்றதனை வேற்றுமை முடிபு (நூற்பா - 367, 333) என்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தலாம்.

vi) அல்வழிக்கண், இருப்பிடத்தை உணர்த்தாது இன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் ‘இல்’ எனும் சொல், வன்கணம் முதலாம் சொல்லொடு புணரின், 1. இயல்பாதலும் 2. ஐ இடை வர, வல்லெழுத்து மிகுந்தும் மிகாதும் 3. ஆகாரம் வர, வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும் இடன் உடைத்து.

எ-கா: இல்கல், இல்சொல், இல்தூண், இல்பொருள் என
இயல்பாய்ப் புணர்ந்தது;

இல்லைக்கல், இல்லைச்சொல், இல்லைத்தூண், இல்லைப்
பொருள் என ஐ இடை வர வல்லெழுத்து மிகுந்தது;

இல்லைகல், இல்லைசொல், இல்லைதூண், இல்லைபொருள்
என ஐ இடை வர இயல்பாய்ப் புணர்ந்தது;

இல்லாக்கல், இல்லாச்சொல், இல்லாத்தூண்,
இல்லாப்பொருள் என ஆகாரம் இடை வர வல்லெழுத்து
மிக்குப் புணர்ந்தது.

**“இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின்
வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஐயிடை வருதலும்
இயற்கை யாதலும் ஆகாரம் வருதலும்
கொளத்தகு மரபின் ஆகிடன் உடைத்தே.”**

- நூற்பா - 373.

‘கொளத்தகு மரபின்’ என்றதனான், வல்லெழுத்து முதல் வருமொழி வரின் ஐகாரம் வருதலும் ஐகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிகலும் மிகாமையும் ஆகாரம் வரின் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் கொள்க.

vii) ‘**வல்**’ என்னுஞ் சொல் அல்வழி, வேற்றுமை என இருவகைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் (நூற்பா-297, 298) இயல்பிற்றாய், வருமொழி முதலாய் 1. வல்லினம் வரின் இடையே உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் 2. மென்கணமும் வகரமும் வரின் உகரம் பெற்றும் முடியும்.

எ-கா: வல்லுக்கடிது, வல்லுக்கடுமை; வல்லுச்சிறிது,
வல்லுச்சிறுமை; வல்லுத்தீது, வல்லுத்தீமை;
வல்லுப்பெரிது, வல்லுப்பெருமை;
வல்லு ஞான்றது, வல்லு ஞாற்சி; வல்லு நீண்டது,
வல்லு நீட்சி; வல்லு மாண்டது, வல்லு மாட்சி;
வல்லு வலிது, வல்லு வலிமை.

“வல்லென் கிளவி தொழிற்பெயர் இயற்றே.”

- நூற்பா - 374.

‘வல்’ என்னும் இச்சொல் முன்னர் ‘நாய், பலகை’ ஆகிய சொற்கள் வருமொழியாய் வரின், உகரம் வந்து கெடாது நின்றலேயன்றிக் கெட்டு முடியவும் பெறும்; அப்படி உகரம் கெடுவழி, அவ்விடத்து அகரம் வந்து நிலைபெற்று முடியும்.

எ-கா: வல்லநாய், வல்லப்பலகை.

**“நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை
ஆவயின் உகரங் கெடுதலும் உரித்தே
உகரங் கெடுவழி அகரம் நிலையும்.”**

- நூற்பா - 375.

உம்மை எதிர்மறை ஆகலான் உகரங் கெடாது நின்று, வல்லுநாய், வல்லுப்பலகை என வருதலுங் கொள்க.

‘அகரம் நிலையும்’ என்னாது, ‘உகரம் கெடும்’ என்றதனான், நாய், பலகை என்ற சொற்களே அல்லால், பிற வருமொழிச் சொற்கண்ணும் இவ்விதி பொருந்தும்.

எ-கா: வல்லக்கடுமை, வல்லச்சிறுமை, வல்லத்தீமை,
வல்லப்பெருமை.

viii) ‘பூல், ஆல், வேல்’ ஆகிய மூன்று பெயர் முன்னர், வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வன்கணம் சொல் முதலாய் வரின், எவ்விதத் திரிபும் இன்றி ‘அம்’ சாரியை இடை வந்து பொருந்தி முடியும்.

எ-கா: பூலங்கோடு, பூலஞ்செதிள், பூலந்தோல், பூலம்பூ;
ஆலங்கோடு, ஆலஞ்செதிள், ஆலந்தோல், ஆலம்பூ;
வேலங்கோடு, வேலஞ்செதிள், வேலந்தோல், வேலம்பூ.

**“பூல்வே லென்றா ஆலென் கிளவியொடு
ஆமுப் பெயர்க்கும் அம் இடை வருமே.”**

- நூற்பா - 376.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்தும் இது பொருந்தும். பூலஞ்செதிள், வேலநீழல், ஆலவிறகு என வரும்.

‘என்றா’ என எண்ணிடையிட்டமையாற் பூலாங்கோடு, பூலாங்கழி என ஆகாரம் பூல் சொற்குக் கொள்க.

ix) லகர மெய்யீற்றுத் தொழிற்பெயர் எல்லாம் அவ்விதக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரின் (நூற்பா - 297, 298) இயல்பினவாய், 1. வருமொழி முதலாய் வன்கணம் வரும்வழி உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும், 2. மென்கணமும் இடைக்கணத்து வகரமும் வரும்வழி உகரம் பெற்றும் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: கல்லுக்கடிது, கல்லுச்சிறிது, கல்லுத்தீது, கல்லுப்பெரிது;
கல்லு ஞான்றது, கல்லு நீண்டது, கல்லு மாண்டது, கல்லு
வலிது என அவ்விதிலும்

கல்லுக்கடுமை, கல்லுச்சிறுமை, கல்லுத்தீமை,
கல்லுப்பெருமை; கல்லு ஞாற்சி, கல்லு நீட்சி,
கல்லு மாட்சி, கல்லு வலிமை என வேற்றுமையிலும் வரும்.

“தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெயர் இயல.”

- நூற்பா - 377.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், தொழிற்பெயர் விகுதி எய்தாது, பிற விதி எய்துவனவுங் கொள்க.

எ-கா: கன்னல் கடிது, பின்னல் கடிது; கன்னற் கடுமை,
பின்னற் கடுமை.

இதனானே, மென்கணம் வந்துழிப் பின்னன் ஞான்றது, பின்னன் நீண்டது, பின்னன் மாண்டது, பின்னன் ஞாற்சி, பின்னன் நீட்சி, பின்னன் மாட்சி எனவும் வரும்.

மேலும், ஆடல், பாடல், கூடல், நீடல் முதலியன, அவ்வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிதலும் இதனால் கொள்க.

x) **‘வெயில்’** என்னும் லகர மெய்யீற்றுச் சொல், மழை என்னும் சொற்போலச் (நூற்பா - 288) சாரியைகள் அத்தும் இன்னும் பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: வெயிலத்துக் கொண்டான், வெயிலிற் கொண்டான்;
வெயிலத்துச் சென்றான், வெயிலிற் சென்றான்;
வெயிலத்துத் தந்தான், வெயிலிற்றந்தான்; வெயிலத்துப்
போயினான், வெயிலிற் போயினான்.

“வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 378.

இது திரிபு விலக்கி, அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

9) வகர ஈறு:

அ) வகர ஈற்றுப் பெயர் **‘அவ், இவ், உவ், தெவ்’** ஆகிய நான்கனுள், சுட்டெழுத்தை முதலாக உடைய மூன்று சொல்லும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண், வல்லின முதலாம் சொல் வரும்வழி, உருப் புணர்ச்சியின் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-184), வற்றுச் சாரியை பெற்று முடியும்.

எ-கா: அவற்றுக் கோடு, இவற்றுக் கோடு, உவற்றுக் கோடு;
அவற்றுச்செவி, இவற்றுச்செவி, உவற்றுச்செவி;
அவற்றுத்தலை, இவற்றுத்தலை, உவற்றுத்தலை;
அவற்றுப்புறம், இவற்றுப்புறம், உவற்றுப்புறம்.

**“சுட்டு முதலாகிய வகர இறுதி
முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும்.”**

- நூற்பா - 379.

‘முற்படக் கிளந்த’ என்றதனான், வற்றுச் சாரியை வருதலோடு இன் சாரியையும் உடன் வருதல் உண்டு.

எ-கா: அவற்றின் கோடு, இவற்றின் கோடு, உவற்றின் கோடு;
அவற்றின்செவி, இவற்றின்செவி, உவற்றின்செவி;
அவற்றின்தலை, இவற்றின்தலை, உவற்றின்தலை;
அவற்றின்புறம், இவற்றின்புறம், உவற்றின்புறம்.

i) அவ் வகர ஈற்று முச்சொல்லும் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் வன்கணம் வரின், அவ்வகரம் ஆய்த எழுத்தாய்த் திரிந்து புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: அஃகடிய, இஃசிறிய, உஃதீய, அஃபெரிய.

“வேற்றுமை யல்வழி ஆய்த மாகும்.” - நூற்பா - 380.

ii) அவ் வகர ஈற்று முச்சொல் முன்னர் மென்கணம் வரின், அவ்வகரம் அவ்வம்மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: அஞ்ஞாண், இஞ்ஞாண், உஞ்ஞாண்;
அந்நூல், இந்நூல், உந்நூல்;
அம்மணி, இம்மணி, உம்மணி.

“மெல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத் தாகும்.”

- நூற்பா - 381.

iii) அவ் வகர ஈற்று முச்சொல் முன்னர், மற்ற இடைக்கணம், உயிர் ஆகிய முதலெழுத்தாம் சொல் வந்து புணரின், திரிபின்றி இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: அவ்யாழ், இவ்யாழ், உவ்யாழ்;
அவ்வட்டு, இவ்வட்டு, உவ்வட்டு;
அவ்வாடை, இவ்வாடை, உவ்வாடை.

“ஏனவை புணரின் இயல்பென மொழிப.”

- நூற்பா - 382.

ஆ) வகர ஈற்றுச் சொல் நான்கனுள் (நூற்பா-81) எஞ்சிய உரிச்சொல்லாகிய ‘தெவ்’ வேற்றுமை, அல்வழி இருவழியும் ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா - 297, 298), 1. வன்கண முதல் வருவழி, உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் 2. பிற மென்கணமும் இடைக்கண வகரமும் முதலாய் வருவழி, உகரம் ஒன்றே பெற்றும் முடியும்.

எ-கா: தெவ்வுக்கடிது, தெவ்வுக்கடுமை; தெவ்வுச்சிறிது,
 தெவ்வுச்சிறுமை; தெவ்வுத்தீது, தெவ்வுத்தீமை;
 தெவ்வுப்பெரிது, தெவ்வுப்பெருமை;
 தெவ்வுஞான்றது, தெவ்வுஞாற்சி; தெவ்வுநீண்டது,
 தெவ்வுநீட்சி; தெவ்வுமாண்டது, தெவ்வுமாட்சி;
 தெவ்வுவலிது, தெவ்வுவலிமை.

“ஏனைய வகரந் தொழிற்பெய ரியற்றே.”

- நூற்பா - 383.

‘உரையிற் கோடல்’ என்ற உத்திவழி, மென்கணத்து மகரம் முதல்வரின், உகரம் வருதலேயன்றி வகரம் மகரமாகத் திரிந்தும் முடியும்.

எ-கா: தெவ் + முனை → தெம்முனை.

10) முகார ஈறு:

முகர ஈற்றுப் பெயர் முன்னர் வேற்றுமைக்கண் வன்கணம் முதலாம் சொல் வரின், ரகர ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-363, 358) வந்த வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ¹பூழ்க்கால், பூழ்ச்சிறகு, பூழ்த்தலை, பூழ்ப்புறம்.

“முகார இறுதி ரகார இயற்றே.”

- நூற்பா - 384.

i) ‘தாழ்’ என்னுஞ் சொல் கோல் என்னுஞ் சொல்லொடு கூடும்வழி, வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குச் சாரியை இடை வந்து முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: தாழ்க்கோல், தாழக்கோல்.

இது தாழைத் திறக்குங் கோல் என விரியும்.

**“தாமென் கிளவி கோலொடு புணரின்
 அக்கிடை வருதல் உரித்து மாகும்.”**

- நூற்பா - 385.

‘உரித்துமாகும்’ என்றதனால், அக்குப் பெறாது தாழ்க்கோல் என வல்லெழுத்து மிகுதல் வலுவுடைத்து.

இஃது எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி வகுத்ததாம்.

ii) ‘தமிழ்’ என்னுஞ் சொல்லும் வன்கணம் எதிர் வருவழி,

வல்லெழுத்து மிகுதலையன்றி, அக்குச் சாரியை இடைவந்து புணர்தலும் உண்டு.

எ-கா: தமிழ்க்கூத்து, தமிழ்ப்பள்ளி; தமிழ்க்கூத்து, தமிழ்ச்சேரி,
தமிழத்தோட்டம், தமிழ்ப்பள்ளி.

“தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே.”

- நூற்பா - 386.

‘அதனோரற்றே’ என்றதனால், அக்குப் பெறாது தமிழ்க்கூத்து என வல்லெழுத்து மிகுதல் வலுவடைத்து.

இதுவும் எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி வகுத்ததாம்.

iii) குமிழ்தல் என்னும் தொழிலைக் குறித்தலின்றி மரத்தின் பெயரைக் குறிப்பதான ‘குமிழ்’ என்னுஞ் சொல், வல்லெழுத்து முதலாம் சொல்லொடு புணரின், பீர் என்னுஞ் சொல்லின் ஓரியல்பினதாய் (நூற்பா-364, 366), மெல்லொற்றோ அன்றி அம் சாரியையோ பெற்றுப் புணரும்.

எ-கா: குமிழங்கோடு, குமிழஞ்செதிள், குமிழந்தோல், குமிழம்பூ;
குமிழங்கோடு, குமிழஞ்செதிள், குமிழந்தோல், குமிழம்பூ.

**“குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயின்
பீரென் கிளவியோ டோரியற் றாகும்.”**

- நூற்பா - 387.

‘ஓரியற்று’ என்றதானால், பிறவும் இம்முடிபு கொள்ளும். மகிழங்கோடு, மகிழங்கோடு என வரும்.

iv) ‘பாழ்’ என்னுஞ் சொல், வல்லெழுத்து முதலாம் சொல்லொடு புணரின், இடையே வல்லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடியும்.

எ-கா: பாழ்க்கிணறு, பாழ்ச்சேரி, பாழ்த்திடல், பாழ்ப்பாதை;
பாழங்கிணறு, பாழஞ்சேரி, பாழ்ந்திடல், பாழ்ப்பாதை.

“பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.”

- நூற்பா - 388.

v) ‘ஏழ்’ என்னும் எண்ணுப்பெயர், உருபு புணர்ச்சிக்கண் கூறிய இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-195), அன் சாரியை இடை வரப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ஏழன்காயம், ஏழன்சுக்கு, ஏழன்தோர். ஏழன்பயிறு.

“ஏழென் கிளவி உருபியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 389.

இயல்பு வல்லெழுத்து (நூற்பா-384) இவ்வோத்தின் புறநடையால் (நூற்பா-483) வீழ்க்க.

அ. இவ் ‘ஏழ்’ என்னும் எண்ணுப் பெயர் முன்னர், அளவு, நிறை, எண் குறித்த பெயர்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், ஏழ் எனுஞ் சொல்லின் முதலாகிய நெட்டெழுத்து குற்றெழுத்தாய்க் குறுகலும் ஈற்றில் உகரம் வருதலும் உரித்து.

எ-கா: ஏழ் + கலம் → எழ் + உ + கலம் → எழுகலம், எழுசாடி, எழுதுதை, எழுபாளை, எழுநாழி, எழுமண்டை, எழுவட்டில், எழுவகல், எழுவுழக்கு என அளவுக்கும் எழுகழஞ்சு, எழுதொடி, எழுபலம் என நிறைக்கும் எழுமுன்று, எழுநான்கு என எண்ணுக்கும் வரும்.

**“அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும்
கடிநிலை யின்றே ஆசிரி யர்க்க.”**

- நூற்பா - 390.

இது மேலதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

‘நிலை’ என்றதனான், ஏழ் எழு ஆக, முன்னர் வந்து புணரும் வருமொழி வல்லெழுத்து முதலாகிய பொருட் பெயர்க்கும் இம்முடிபு பொருந்தும்.

எ-கா: எழுகடல், எழுசிலை, எழுதிசை, எழுபிறப்பு.

இயல்பு கணம் வரினும் இவ்விதி பொருந்தும்.

எ-கா: எழுஞாயிறு, எழுநாள்.

ஆ. ‘ஏழ்’ எழு ஆக, முன்னர் வந்து புணரும் பத்து என்னும் பெயரின் இடை நிற்கும் ஒற்றுக் கெட, அவ்விடத்து ஆய்தம் தோன்றி நிற்கும்.

எ-கா: ஏழ் + பத்து → எழ் + உ + பஃது → எழுபஃது.

**“பத்தென் கிளவி ஒற்றிடை கெடுவழி
நிற்றல் வேண்டும் ஆய்தப் புள்ளி.”**

- நூற்பா - 391.

இது மேலதற்கு வருமொழி நோக்கி விதி வகுத்தலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி வகுத்ததாம்.

இ. 'ஏழ்' முன்னர் ஆயிரம் என்னுஞ் சொல் வந்து புணரின், மேல் விதித்த நெடுமுதல் குறுக, உகரப்பேறு பெறாது கூடி முடியும்.

எ-கா: ஏழ் + ஆயிரம் → எழ் + ஆயிரம் → எழாயிரம்.

“ஆயிரம் வருவழி உகரங் கெடுமே.” - நூற்பா - 392.

இது நெடுமுதல் குறுகி நின்று உகரம் பெறாது என்றலின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தது ஆகும்.

ஈ. 'ஏழ்' முன்னர் நூறாயிரம் என்னுஞ் சொல் வந்து கூடின், கூறிய நெடுமுதல் குறுகலும் உகரப்பேறும் இன்றிமுடியும்.

எ-கா: ஏழ்+நூறாயிரம்→ ஏழ்நூறாயிரம்.

“நூறார்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்குக் கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கம் இன்றே.”

- நூற்பா - 393.

இது நெடுமுதல் குறுகாது என்றும் உகரம் பெறாது என்றும் எய்தியது முழுதும் விலக்கிற்று.

'கூறிய' என்றதனால், நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெற்று எழு நூறாயிரம் எனவும் வரும். இதனானே, ஏழாயிரம் என மேல் நெடுமுதல் குறுகாமையுங் கொள்க. மேலும், இதனானே எழுஞாயிறு, எழுநாள், எழுவகை என இயல்பு கணத்தும் நெடுமுதல் குறுக உகரம் பெறுதலுங் கொள்க.

உ. 'ஏழ்' முன்னர்ப் பொருட்பெயரைக் குறிக்காது எண்ணுப் பெயரைக் குறிப்பனவாகிய 'தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல்' ஆகிய சொற்கள் வந்து புணரினும் அவ் ஏழ், நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதல் இல்லா அவ்வியலின்கண் (நூற்பா-393) நின்று கூடி முடியும்.

எ-கா: ஏழ்தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல்.

“ஐஅம் பல்லென வருஉ மிறுதி அல்பெய ரெண்ணினும் ஆயியல் நிலையும்.” - நூற்பா - 394.

ஊ. 'ஏழ்' முன்னர் உயிர் முதலெழுத்தாகிய அளவு, நிறை, எண் முதலிய பெயர்கள் வந்து புணரினும் மேற்கூறிய இயல்பில் திரியாது - நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் பெறுதலும் இன்றிக் கூடி முடியும்.

எ-கா: ஏழடி, ஏழகல், ஏழுழக்கு, ஏழொன்று. ஏழிரண்டு

“உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.”

- நூற்பா - 395.

vi) ‘கீழ்’ என்னுஞ் சொல் முன்னர் வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து முதலாம் சொல் வந்து கூடின், இடையே வல்லெழுத்து மிகுந்தும் மிகாதும் உறழ்ச்சியாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: கீழ்குளம், கீழ்க்குளம்.

“கீழென் கிளவி உறழத் தோன்றும்.”

- நூற்பா - 396.

‘தோன்றும்’ என்றதனான், நெடுமுதல் குறுகாது வல்லெழுத்துப் பெற்றும் பெறாதும் உறழ்ச்சியாய் வரும்.

11. ளகார ஈறு

அ) ளகார மெய் ஈற்றுப் பெயர், வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வரின், அவ் ளகார மெய், ணகார ஈற்றுப் புணர்ச்சி இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-303), டகார மெய்யாய்த் திரிந்து புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: முள் + கொடி → முட்கொடி; முட்செடி, முட்டிடல், முட்படுக்கை.

“ளகார இறுதி ணகார இயற்றே.”

- நூற்பா - 397.

ஆ) ளகார மெய் ஈற்றுப் பெயர், வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து முதலாகிய வருமொழி வரின், அவ் ளகார மெய் ணகார மெய்யாய்த் திரிந்து புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: முள் + ஞாண் → முண்ஞாண்; முண்ணுனி, முண்முடி.

“மெல்லெழுத் தியையின் ணகார மாகும்.”

- நூற்பா - 398.

இதனை வேற்றுமை இறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்துக்கோடற்கண் ‘சிங்க நோக்காக’ வைத்தலின், அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க.

எ-கா: முண்ஞெரிந்தது, முண்நீண்டது, முண்மாண்டது.

இ) ளகார மெய் ஈற்றுப் பெயர், வேற்றுமையல்லாத அல்வழிப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வல்லினம் வருமொழி முதலாய் வரின், அவ் ளகார மெய் டகார மெய்யாய்த் திரிந்தும் திரியாதும் உறழ்ந்து முடியும்

எ-கா: முள்கடிது, முட்கடிது; முள்சிறிது, முட்சிறிது; முள்தீது,
முட்டீது; முள்பெரிது, முட்பெரிது.

“அல்வழி யெல்லாம் உறழென மொழிப.”

- நூற்பா - 399.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்வுறழ்ச்சி
கொள்க.

எ-கா: முள்குறுமை, முட்குறுமை; முள்சிறுமை, முட்சிறுமை;
முள்தீமை, முட்டீமை; முள்பெருமை, முட்பெருமை எனவும்
கோள்கடுமை, கோட்கடுமை; வாள்கடுமை, வாட்கடுமை
எனவும் வரும்.

i) ளகார ஈற்று மெய், தகரம் வருமொழி முதலாய் வருமிடத்து,
டகார மெய்யாய்த் திரிதலே அன்றி ஆய்தமாய்த் திரிந்து நின்றலும்
உண்டு.

எ-கா: முஃடீது, முட்டீது.

**“ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே
தகரம் வருஉங் காலை யான.”**

- நூற்பா - 400.

ii) அல்வழிக்கண், நெட்டெழுத்தை அடுத்து ஈற்று வரும் ளகார
மெய் திரிதலின்றி இயல்பாகப் புணர்ந்து முடிவனவும் திரிந்து
முடிவனவும் ஆகிய சொற்களும் உள; அவற்றை அறிந்து போற்றல்
வேண்டும்.

எ-கா: வாள் கடிது, கோள் கடிது; வாள் சிறிது;
கோள் சிறிது; வாள் தீது, கோள் தீது;
வாள் பெரிது, கோள் பெரிது எனவும்
தோட் கடிது, நாட் கடிது; தோட் சிறிது; நாட் சிறிது; தோட்
தீது, நாட் தீது; தோட் பெரிது நாட் பெரிது எனவும் வரும்.
‘புட்டேம்பப் புயன்மாறி’ (பட்டினப்பாலை-4) எனவும் வரும்.

**“நெடியத னிறுதி இயல்பா குநவும்
வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்
போற்றல் வேண்டும் மொழியுமா ருளவே.”**

- நூற்பா - 401.

‘போற்றல் வேண்டும்’ என்றதனால், உதளங்காய், உதளஞ் செதிள்,
உதளம்பூ என அம் சாரியை பெறுதலுங் கொள்க.

ஈ) ளகார மெய்யீற்றுத் தொழிற்பெயர் எல்லாம் வேற்றுமை, அல்வழி என்ற இருவழிப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் ளகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா-297,298), 1. வன்கணம் வருமொழி முதலான வழி வல்லெழுத்தும் உகரமும் பெற்றும் 2. மென்கணமும் இடைக்கணத்து வகரமும் வந்தவழி உகரம் மட்டும் பெற்றும் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: துள்ளுக்கடிது, துள்ளுச்சிறிது, துள்ளுத்தீது, துள்ளுப்பெரிது, துள்ளுஞான்றது, துள்ளுநீண்டது, துள்ளுமாண்டது, துள்ளுவலிது எனவும்

துள்ளுக்கடுமை, துள்ளுச்சிறுமை, துள்ளுத்தீமை, துள்ளுப்பெருமை, துள்ளுஞாற்சி, துள்ளுநீட்சி, துள்ளுமாட்சி, துள்ளுவலிமை எனவும் வரும்.

“தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.”

- நூற்பா - 402.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், ளகார மெய்யீற்றுத் தொழிற்பெயர்கள் இருவழியும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறாது, திரிந்தும் திரியாதும் பிறவாறு புணர்ந்து முடிவனவுங் கொள்க.

எ-கா: கோள்கடிது, கோட்கடிது; கோள்சிறிது, கோட்சிறிது; கோள்தீது, கோட்டிது; கோள்பெரிது, கோட்பெரிது; கோள்கடுமை, கோட்கடுமை; கோள்சிறுமை, கோட்சிறுமை; கோள்தீமை, கோட்டிமை; கோள்பெருமை, கோட்பெருமை எனவும்

வாள்கடிது, வாட்கடிது; வாள்சிறிது, வாட்சிறிது; வாள்தீது, வாட்டிது; வாள்பெரிது, வாட்பெரிது; வாள்கடுமை, வாட்கடுமை; வாள்சிறுமை, வாட்சிறுமை; வாள்தீமை, வாட்டிமை; வாள்பெருமை, வாட்பெருமை எனவும் வருவ.

(கோள் என்பது கொள்ளல்; வாள் என்பது கொல்லல்-இரண்டும் தொழிற்பெயர்கள்.)

உ) வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண், ‘இருள்’ என்னுஞ் சொல் முன்னர் வன்கணம் வந்து கூடின், வெயில் என்னும் சொல் போலச் (நூற்பா-378, 288, 243, 242), சாரியைகள் அத்தும் இன்னும் பெற்று முடியும்.

எ-கா: இருளத்துக் கொண்டான், இருளிற் கொண்டான்; இருளத்துச் சென்றான், இருளிற் சென்றான்;

இருளத்துத் தந்தான், இருளிற் றந்தான்; இருளத்துப்
போனான், இருளிற் போனான்.

“இருளென் கிளவி வெயிலியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 403.

இது திரிபு விலக்கி, அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின் எய்தியது
விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தலாம்.

சாரியை வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்தும் இவற்றைக்
கொள்க.

எ-கா: இருளத்து ஞான்றான், இருளின் ஞான்றான்;
இருளத்து நீண்டான், இருளின் நீண்டான்;
இருளத்து மாண்டான், இருளின் மாண்டான்.

ஊ) ‘புள், வள்’ என்னுஞ் சொற்கள் வேற்றுமை, அல்வழி ஆகிய
இருவழியும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் (நூற்பா - 297,
298), 1. வருமொழி முதல் வன்கணம் வரின் வல்லெழுத்தும் உகரமும்
பெற்றும் 2. மென்கணமும் இடைக்கணத்து வகரமும் வரின் உகரம் மட்டும்
பெற்றும் முடியும்.

எ-கா: புள்ளுக் கடிது, புள்ளுச் சிறிது, புள்ளுத் தீது, புள்ளுப்
பெரிது, புள்ளு ஞான்றது, புள்ளு நீண்டது, புள்ளு மாண்டது,
புள்ளு வலிது எனவும்
புள்ளுக் கடுமை, புள்ளுச் சிறுமை, புள்ளுத் தீமை, புள்ளுப்
பெருமை, புள்ளு ஞாற்சி, புள்ளு நீட்சி, புள்ளு மாட்சி,
புள்ளு வலிமை எனவும்
வள்ளுக் கடிது, வள்ளுச் சிறிது, வள்ளுத் தீது, வள்ளுப்
பெரிது, வள்ளு ஞான்றது, வள்ளு நீண்டது, வள்ளு மாண்டது,
வள்ளு வலிது எனவும்
வள்ளுக் கடுமை, வள்ளுச் சிறுமை, வள்ளுத் தீமை, வள்ளுப்
பெருமை, வள்ளு ஞாற்சி, வள்ளு நீட்சி, வள்ளு மாட்சி,
வள்ளு வலிமை எனவும் .

“புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல.”

- நூற்பா - 404.

இவ்வாறின்றி இருவழியும் வேற்றுமைத் திரிபு கொண்டு
முடிவனவுங் கொள்க.

எ-கா: புட்கடிது, புட்சிறிது, புட்டிது, புட்பெரிது, புண்ணான்றது,
புண்நீண்டது, புண்மாண்டது, புள்வலிது எனவும்

புட்கடுமை, புட்சிறுமை, புட்டிமை, புட்பெருமை, புண்
 ஞாற்சி, புண்நீட்சி, புண்மாட்சி, புள்வலிமை எனவும்
 வட்கடிது, வட்சிறிது, வட்டிது, வட்பெரிது, வள்ஞான்றது,
 வள்நீண்டது, வள்மாண்டது, வள்வலிது எனவும்
 வட்கடுமை, வட்சிறுமை, வட்டிமை, வட்பெருமை, வள்
 ஞாற்சி, வள்நீட்சி, வள்மாட்சி, வள்வலிமை எனவும் வருவ.
 (வள் என்பது ஈங்கு வாள் என்னும் பொருளது,)

இன்னும் இதனானே, கள், பள் எனுஞ் சொற்களும் இருவழியும்
 இம்முடிபு கொள்வழிக் கொள்க.

எ-கா: கள்ளுக்கடிது, கள்ளுக்கடுமை, கட்கடிது, கட்கடுமை;
 பள்ளுக்கடிது, பள்ளுக்கடுமை, பட்கடிது, பட்கடுமை.

ஊ) 'மக்கள்' என்னும் உயர்திணைப் பெயரின் ளகர மெய்யீறு
 இயல்பாய்ப் புணர்தலே அன்றித் தக்க இடமறிந்து வல்லொற்றாகத்
 திரிந்து புணர்தலும் உரியது.

எ-கா: மக்கள்கை, மக்கள்செவி, மக்கள்தலை, மக்கள்புறம்;
 மக்கட்கை, மக்கட்செவி, மக்கட்டலை, மக்கட்புறம்.

**“மக்க ளென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
 தக்கவழி அறிந்து வலித்தலு முரித்தே.”**

- நூற்பா - 405.

'தக்கவழி' என்றார் பெரும்பான்மை மக்கள் உடம்பு உயிர் நீங்கிக்
 கிடந்த காலத்தில் அது வல்லொற்றாய்த் திரிபைக் கொள்ளும்
 என்பதற்கு. மக்கள் கை, மக்கள் செவி, மக்கள் தலை, மக்கள் புறம்
 எனத் திரியாது நின்றமை உயிருண்மை உணர்த்திற்று.

இனிச் சிறுபான்மை மக்கட் சுட்டு, மக்கட் பண்பு எனவும் வரும்.

புறனடை:

கூறப்பட்ட புள்ளி ஈறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பிடத்து,
 மேல் முடித்த முடிபேயன்றி, வழக்கினுட் கண்டு முடித்தற்கு உரிய பிற
 முடிவுகள் உண்டாகியவழி, அவற்றையும் கருத்திற் கொண்டு ஏற்ப
 முடிக்க.

**“உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கிற்
 கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே.”**

- நூற்பா - 406.

புள்ளி மயங்கியல் முடிவுகள் :

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
ஞ்	க, ச, த, ப.	வேற்றுமை, அல்வழி	வல்லெழுத்து மிக, உகரம் இடை வரும். உரி னுக் கடிது, உரி னுக் கடுமை.
	ஞ, ந, ம, வ	”	உகரம் இடையே நிலை பெறும். உரி னு ஞான்றது, உரி னு ஞாற்சி.
	ய, உயிர்	”	இயல்பாய் வரும். உரிஞ் யானா, உரிஞ் அனந்தா.
ந்	க, ச, த, ப, ஞ, ந, ம, வ	அல்வழி	உகரம் இடையே நிலைபெற, வரு வன்கணம் மிகும்; பிற இயல்பாய்ப் புணரும். பொருநுக் கடிது, பொருநு ஞான்றது, பொருநு வலிது.
	”	வேற்றுமை	உகரம் கெட, அகரம் நிலையும். பொருநக் கடுமை, பொருந ஞாற்சி, பொருந வலிமை.
	”	”	ஈற்று நகர மெய் கெட, மெல்லெழுத்து மிகும். வரு வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும். வெரிங் குறை, வெரிக்குறை.
ண்	க, ச, த, ப	வேற்றுமை	ணகரம் டகரமாய்த் திரியும். மட்குடம், மட்பாணை.
	ஆண், பெண்	”	இயல்பாய்ப் புணரும். ஆண்கை, பெண்கை.
	ஆண் (மரப்பெயர்)	”	திரிபின்றி அம் சாரியை பெறும். ஆணங்கோடு.
	விண் (வான்)	தொழிற்சொல்	அத்துச் சாரியை பெற்றும் பெறாதும் வரும். விண்ணத்துக் கொட்கு, விண்குத்து நீள்வரை.
	தொழிற் பெயர்	க, ச, த, ப	இருவழியும்

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
ம்	க, ச, த, ப.	வேற்றுமை	மகரம் கெட, வல்லெழுத்து மிகும். மரக்கிளை, மரப்பூ. சில மெல்லெழுத்தும் மிகுவ. குளக்கரை, குளங்கரை.
	அ, ஆ.	வேற்றுமை	மகர மெய் கெட, ஈற்று அகரம் நீளலும் உண்டு. மராஅடி, மரவடி.
இல்லம் (மரம்)	க, ச, த, ப	”	மகரம் கெட, மெல்லெழுத்து மிகும். இல்லங்கோடு.
ம்	”	அல்வழி	மகரம் திரிந்து மெல்லெழுத்து ஆகும். மரங்குறிது, மரந்தீது.
அகம்	கை	”	மகர ஈறும் ககர உயிர்மெய்யுங் கெட மெல்லெழுத்து மிகலும் கெடாது திரிந்து முடிதலும் ஆம். அங்கை, அகங்கை.
இலம்	படு	”	செய்யுளில் மகரக் கேடும் திரிபும் இன்றி இயல்பாயும் வரும். இலம்படு புலவர்.
ஆயிரம்	ஆயிரத்திற்குக் குறைவான எண்	”	அத்துச் சாரியை பெறும். ஆயிரத்தொன்று, ஆயிரத் தொன்பது. அடையோடு ஆயிரம் வரினும் அத்து வரும். பதினாயிரத்தொன்று.
”	அளவு, நிறை - பெயர்கள்	”	மகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். ஆயிரக் கலம், ஆயிரக் கழஞ்சு.

ம்	அல்வழி	வன்கணம்	மகரம் திரிந்து மெல்லெழுத்தாகும். மரங்குறிது, மரந்தீது, மரஞ்சிறிது,, மரம்பெரிது.
அகம்	வேற்றுமை	கை எனுஞ்சொல்	மகரங் கெட்டுக் ககர உயிர்மெய்கெட்டுங் கெடாதும் வரும். அகங்கை, அங்கை.
எல்லாரும், எல்லீரும்.	வேற்றுமை	க, ச, த, ப.	ஈற்று மகரமும் உகரமும் கெட, இடையும் ஈற்றும் சாரியை பெறும். எல்லார்தங்கையும், எல்லீர்நுங்கையும்.
தாம், நாம், யாம்.	வேற்றுமை	க, ச, த, ப	நெடுமுதல் குறுக, மகரங் கெட்டு மெல்லெழுத்து மிசும். யாகாரம் எகரம் ஆம். தங்கை, நங்கை, எங்கை.
எல்லாரும், எல்லீரும்.	“	ஞ, ந.	எல்லார்தஞ்ஞாணும், எல்லீர்நுஞ்ஞாணும்.
“	அல்வழி	க, ச, த, ப, ஞ, ந.	இயல்பாய்ப் புணரும். எல்லாருங்குறியர், எல்லீருஞ்சிறியர், எல்லாருஞ்ஞான்றார், எல்லீருஞ்ஞான்றீர்.
தாம், நாம், யாம்.	அல்வழி	க, ச, த, ப, ஞ, ந.	இயல்பாய்ப் புணரும். தாம் குறியர், நாம் சிறியர், யாம்பெரியர்.

ன்	வேற்றுமை	வன்கணம்	
மன், சின், ஆன், ஈன், பின், முன், வினை எச்சங்கள்.	அல்வழி	“	னகரம் றகரமாய்த் திரியும். பொற்குடம், பொற்சாடி. பொற்றாலி, பொற்பூ. னகரம் றகரமாய்த் திரியும். அதுமற்கொண்கண், பூண்டிசிற் கடையும். ஆற் கொண்டார், ஈற் கொண்டார், முற்காண், பிற்பார், வரிற்கொள்ளும்.
சுட்டு முதல் வயின், எகர முதல் வயின்.	“	“	னகரம் றகரமாய்த் திரியும். அவ்வயிற் கண்டான், இவ்வயிற் தந்தான், எவ்வயிற் சென்றான்.
எகின் (மரம்)	வேற்றுமை	“	அம் சாரியை பெறும். எகினங்கோடு.
எகின் (பிற)	“	“	அகரம் வர வல்லெழுத்து மிகும். மெல்லெழுத்து மிகலும் உண்டு. எகினக் கால், எகினங் கால்.
“	“	இயல்பு கணம்	அகரப் பேறு பெறும். எகின நீட்சி.
மீன்	“	வன்கணம்	னகரம் வல்லெழுத்தாய்த் திரிபொடு இயல்பாய் உறழ்ந்து முடியும். மீற்கண், மீன்கண்.
தேன்	“	“	னகரம் வல்லெழுத்தாய்த் திரிபொடு இயல்பாய் உறழ்ந்தும் வல்லெழுத்து மிகுவழி னகரம் கெட்டும் முடியும்; மெல்லெழுத்து மிகினும் னகரம் கெடும். தேற்குடம், தேன்குடம், தேக்குடம் தேங்குடம்.

தேன்	வேற்றுமை	மென்கணம்	னகர ஒற்றுக் கெட்டும் கெடாதும் உறழ்ந்து முடியும். தேன்ஞெரி, தேஞெரி.
“	“	இறால்	இயல்பாய் புணரும் தேனிறால். தகர ஒற்று மிக, உடன்மிகு தகரத்தோடு னகரங் கெட்டு முடிதலும் உண்டு. தேத்திறால்.
மின், பின், பன், கன்	இரு வழியும்	வன்கணம்	உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறும். மின்னுக்கடிது, மின்னுக்கடுமை.
		மென்கணம், இடைக்கணம்	உகரம் மட்டும் பெறும். பின்னுநீண்டது, பின்னு நீட்சி, பன்னு யாது, பன்னு யாப்பு.
கன்	வேற்றுமை	வன்கணம்	அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும். கன்னக் குடம், கன்னக்கடுமை.
தான், யான்.	“	“	நெடுமுதல் குறுகித் தான் தன் என்றாகும். யான் யகரம் கெட்டு, ஆகாரம் எகரம் என்றாகும். தன் கை, என் செவி. உடன் திரிதலும் உண்டு. தற்புகழ், எற்பகை.
“	அல்வழி	“	மேல் சொன்ன குறுகலும் திரிதலும் இன்றி முடியும். தான்குறியன், யான் சிறியன்.
அழன்	வேற்றுமை	“	னகரங் கெட வல்லெழுத்து மிகும். அழக்குடம்.

முன் பொன்	இருவழி வேற்றுமை	இல் வன்கணம்	றகர ஒற்று இடை மிக்கு மருவி வரும். முன்றில். ஈற்று மெய் கொட, லகரமும் மெல்லொற்றும் மிகும். பொலம்படை, பொலந்தேர்.
ய்	“	“	வரு வல்லெழுத்து மிகும். நாய்க்கால், வாய்ச்சொல். மெல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடிவவும் உள. வேயங்குழல், வேய்க்குழல்.
தாய்	“	“	இயல்பாய் முடியும். தாய்கை, தாய்தலை.
ய்	அல்வழி	“	இயல்பாய் முடியும். நாய்கடிது, காய்பெரிது,
ர்	வேற்றுமை	“	வரு வல்லெழுத்து மிகும். தேர்க்கால், போர்ப்பண்.
ஆர், வெதிர், சார், பீர்.	“	“	மெல்லெழுத்து மிகும். ஆர்ங்கோடு, வெதிர்ம்பூ, சார்ந்தோல், பீர்ஞ்செதிள்.
சார்	“	காழ்	வலி மிகும். சார்க்காழ்.
ல்	வேற்றுமை	வன்கணம்	லகரம் றகரமாய்த் திரியும். கற்குன்று, சொற்சுவை.
“	“	மென்கணம்	லகரம் னகரமாய்த் திரியும். நன்னூல், நென்முனை.
“	அல்வழி	வன்கணம்	தந்திரிபு வல்லெழுத்தொடு உறழ்ந்து முடியும். கல் குறிது, கற்குறிது.
“	“	தகரம்	றவாகத் திரிந்த லகரம் தகரம் வர ஆய்தமாய்த் திரிந்தும் நிற்கும், சொஃறீது, சொற்றீது.

நெடில் தொடர் ல்	அல்வழி	வன்கணம்	இயல்பாயும் முடிவ. பால்சிறிது, பால்தீது. திரிந்தும் உறழ்வ. வேல்தீது, வேற்றீது.
நெல்,செல், கொல், சொல்.	”	”	லகரம் றகரமாய்த் திரியும். நெற்கடிது, செற்கடிது, கொற்கடிது, சொற்கடிது.
இல் (இன்மை)	”	”	இயல்பாயும் ஐ இடை வர, வல்லெழுத்து மிகலும் மிகாமையும் ஆகாரம் இடை வர வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும். இல்கல், இல்லைக்கல், இல்லைகல்,இல்லாக்கல்.
பூல், வேல், ஆல் வெயில்	வேற்றுமை	”	திரிபின்றி அம் சாரியை பெறும். பூலங்கிளை, வேலஞ்செடி, ஆலம்பூ.
	”	”	அத்தும் இன்னும் பெறும். வெயிலத்துக் கொண்டான், வெயிலிற் சென்றான்.
வ் (சுட்டு முதல் அவ், இவ், உவ்,)	வேற்றுமை	வன்கணம்	சாரியை வற்றுப் பெறும். அவற்றுக்கிளை, இவற்றுத் தலை, உவற்றுச் புறம். வற்றொடு இன்னும் பெறும். அவற்றின் செவி.
”	”	மெல்லெழுத்து	வகரம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரியும். அஞ்ஞாண், இந்நாய், உம்மான்.
”	”	இடைக்கணம், உயிர்	இயல்பாய்ப் புணர்வ. அவ்யாழ், இவ்வட்டு, உவ்வாடை.
”	அல்வழி	வன்கணம்	வகரம் ஆய்தமாய்த் திரியும். அஃகடிய, இஃசிறிய.

ழ்	வேற்றுமை	வன்கணம்	வல்லெழுத்து மிகும்.
தாழ்	”	கோல்	வல்லெழுத்து மிகலோடு சாரியை அக்கும் பெறும் தாழ்க்கோல், தாழ்க்கோல்.
தமிழ்	”	வன்கணம்	வல்லெழுத்து மிகலோடு சாரியை அக்கும் பெறும் தமிழ்க்கூத்து, தமிழக் கூத்து.
பாழ்	”	”	வல்லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்தும் வந்து உறழ்ந்து முடியும். பாழ்க் கிணறு, பாழங்கிணறு.
ஏழ்	”	”	அன் சாரியை பெறும். ஏழன்காயம்.
”		அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர்	நெடுமுதல் குறுக, உகரம் ஈற்று வந்து முடியும். எழுகலம், எழுதொடி, எழுநான்கு.
”		பத்து	நெடுமுதல் குறுக உகரம் வரப், பத்தின் ஒற்று ஆய்தம் ஆம். எழுபஃது.
”		ஆயிரம்	நெடுமுதல் குறுக உகரம் பெறாது முடியும். எழாயிரம்.
”		நூறாயிரம்	குறுகலும் உகரப்பேறும் இன்றி முடியும். ஏழ் நூறாயிரம். எழுநூறாயிரம் என்றும் வரும்.
”		தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல். (எண்பெயர்)	குறுகலும் உகரப்பேறும் இன்றி முடியும். ஏழ் தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல்.

கீழ்	வேற்றுமை	வன்கணம்	வல்லெழுத்து மிக்கும் மிகாதும் உறழ்ச்சியாம். கீழ்க்குளம், கீழ்குளம்.
ள்	வேற்றுமை	வன்கணம்	ளகரம் டகரமாய்த் திரியும். கட்டுடி, முட்சிறை.
“	இருவழியும்	மென்கணம்	ளகரம் ணகரமாய்த் திரியும். முண்ணுனி, முண்மரம்; முண்ணீண்டது.
“	அல்வழி	வன்கணம்	ளகரம் திரிந்தும் திரியாதும் உறழ்ந்து முடியும். முள் கடிது, முட்கடிது.
“	“	தகரம்	ளகரம் டகரமாதலே அன்றி ஆய்தமாயும் திரியும். முட்டிது, முட்டிது.
நெடியதன் இறுதி ள்	அல்வழி	வன்கணம்	திரியாது இயல்பாயும் வேற்றுமை இயல்பாய் அல்வழியில் திரிபவும் உள. கோள்கடிது, வாள்சிறிது; நாட்கடிது, தோட்சிறிது.
தொழிற் பெயர்	இருவழியும்	வன்கணம்	வல்லெழுத்தும் உகரமும் பெறும். துள்ளுக்கடுமை, துள்ளுக்கடிது.
“	“	மென்கணம், இடை வ்	உகரம் பெறும். துள்ளு நீட்சி, துள்ளு நீண்டது; துள்ளு வலிமை, துள்ளு வலிது.
இருள்	வேற்றுமை	வன்கணம்	அத்தும் இன்னும் பெறும்.. இருளத்துச் சென்றான், இருளிற் சென்றான்.
மக்கள்	“	“	இயல்பே அன்றித் தக்க இடத்துத் திரிந்தும் முடியும். மக்கள்கை, மக்கட்டலை.

அருஞ்சொற்பொருள்:

1. உரிஞ் - தேய்: தொழிற் பெயர்.
2. பொருந் - ஒரு சாதிப் பெயர், பொருந்துதல்.
3. வெரிந் - முதுகு.
4. செம் - சிவப்பு, செம்மை.
5. ஈம் - ஈமம், சுடுகாடு, பிணஞ்சுடு விறகடுக்கு, பாதிரி மரம்.
6. கம் - வானம், காற்று, மேகம், தலை, நீர், ஆடு, மண்டையோடு, உயிர்.
7. உரும் - இடி, அச்சம்.
8. குயின் - மேகம், செயல்.
9. எகின் - அன்னம், கவரிமான், அழிஞ்சில் மரம், செம்மரம், புளிமரம்.
- 10 மின் - மின்னல், ஒளி, பெண்.
11. பின் - பின்னல், பிந்தின காலம், கடை, தம்பி.
12. பன் - நாணல் வகை, பருத்தி, அரிவாட்பல்.
13. கன் - கல், செம்பு.
14. அழன் - பிணம்.
15. ஆர் - ஆத்தி.
16. வெதிர் - மூங்கில்.
17. சார் - ஒரு மரம்.
18. பீர் - மரவகை.
19. வல் - வலிமை, திறமை, மேடு, சூதாடு கருவி, விரைவு, முலைக்கச்சு.
20. தெவ் - பகை.
21. பூழ் - காடை வகை, கானாங் கோழி.

9. குற்றியலுகரப் புணரியல்

குற்றியலுகரத்தை ஈற்றெழுத்தாக உடைய சொற்கள் நின்று, வருமொழிச் சொற்களான பொருட் பெயரோடும் எண்ணுப்பெயர் முதலியவற்றோடும் புணரும் முறைமையினை இவ்வியல் விளக்குகிறது.

எல்லாச் சொற்கட்கும் முதலிலும் இறுதியிலும் வரக் கூடியவை மெய்யும் உயிரும் என்ற இரண்டு இயல்பின; அந்த இரண்டவற்றுள், சொல்லின் ஈற்றில் நிற்கும் உயிரின் திரிபாகிய குற்றியலுகரத்தை, வேற்றுமை, அல்வழி என இருவழிக் கண்ணும் புணரும் இயல்பு இங்கு எடுத்து உரைக்கப்படுகிறது.

1. குற்றியலுகரம்

குற்றியலுகரம் - பெயர், முறை, தொகை.

குற்றியலுகரம் ஈற்றில் குறுகி ஒலிக்கும் இடங்கள் ஆறு.

1. இரண்டெழுத்தனாகிய மொழி,
2. உயிர்த்தொடர் மொழி,
3. இடைத்தொடர் மொழி,
4. ஆய்தத் தொடர்மொழி,
5. வன்றொடர் மொழி,
6. மென்றொடர் மொழி.

மொழி மரபினுள், நெட்டெழுத்தினது பின்னும் தொடர்மொழி இறுதியிலும் வல்லெழுத்து ஆறினையும் ஊர்ந்து குற்றியலுகரம் வரும் எனக் கூறப்பட்டது. இங்கு, நெட்டெழுத்தினது பின்னர் வருவதை இரண்டு எழுத்தானாகிய (ஈரெழுத்து) ஒரு மொழி என்றும் மற்ற தொடர்மொழி ஈற்று வருவதை உயிர்த்தொடர்மொழி முதலாக ஐந்து வகையானவை என்றும் கூட்டி, ஆகக் குற்றியலுகரம் ஆறு எனக் கூறப்படுகிறது.

எ - கா: நாகு, வரகு, தெள்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு.

“ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொடர் இடைத்தொடர் ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர் ஆயிரு மூன்றே உகரம் குறுகிடன்.” - நூற்பா - 407.

அ) ஈரொற்றுக்கள் இடையே தொடர்ந்து வர ஈற்றில் வரும் குற்றியலுகரம், முன்னர் இடையொற்று வருவதைக் கொண்டு இடைத்தொடர் குற்றியலுகரம் என்று கூறப்பட மாட்டாது; இடையின ஒற்றைத் தொடர்ந்து வரும் வல்லின அல்லது மெல்லின ஒற்றின் பெயரால் வன்றொடர் அல்லது மென்றொடர் குற்றியலுகரம் என்றே குறிக்கப்பெறும்.

(‘ய, ர, ழ’ ஆகிய மூன்று இடையொற்றுக்களைத் தொடர்ந்து, க, ச, த, ப, ங, ஞ, ந, ம ஆகிய ஒற்றுக்கள் மட்டுமே ஈரொற்றுக்களாய்ச் சொற்களில் வருவ - நூற்பா - 48.)

எ - கா: வாய்ப்பு, ஈர்க்கு, காழ்ப்பு - வன்றொடர் குற்றியலுகரம்,
மொய்ம்பு - மென்றொடர் குற்றியலுகரம்.

“அவற்றுள்

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி இடைத்தொடர் ஆகா.”

- நூற்பா - 408.

ஆ) அறுவகை குற்றியலுகரங்களும் அவ்வழியைச் சொல்லும் இடத்தும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி இடத்தும் நிறைந்தே ஒலிக்கும். அஃதாவது, அவை தனிமொழிக்கண் வருங்கால் அரை மாத்திரை பெற்றதைப்போல் புணர்மொழிக்கண் வருங்காலும் குறுகாது அரை மாத்திரை கொண்டே ஒலிக்கும் என்பதாம்.

எ - கா: நாகு கடிது, நாகு கடுமை; வரகு கடிது, வரகு கடுமை.

“அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகரம் நிறையும்.”

- நூற்பா - 409.

வன்றொடர் குற்றியலுகரத்திற்கு முன்னர் வல்லெழுத்து முதலாய் உடைய வருமொழி வரின், முன்னர் ‘இடைப்படிற் குறுகும்’ (நூற்பா - 37) என்பதானாற் விதித்த அரை மாத்திரையினும் குறுகி ஒலித்து நிற்கும் என்ற இயல்பிலே பொருந்தி நின்றலும் உரித்து.

எ - கா: கொக்குக் கடிது, கொக்குக் கடுமை.

“வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித்

தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே.”

- நூற்பா - 410.

இ) குற்றியலுகர ஈற்று நிலைமொழிச் சொற்கு முன்னர், ‘ய’கரத்தை முதலெழுத்தாக உடைய வருமொழிச் சொல் வந்து புணரின், அவ்விடத்து நிலைமொழி ஈற்றுக் குற்றுகரம் முழுமையாகத்

தோன்றாது; ஆங்கே, மாறாக ஓர் இகரம் வந்து குறுகி ஒலிக்கும். அஃதாவது, குற்றியலுகரம் புணர்மொழி இடத்துக் குற்றியலிகரமாக வரும் என்பதாம்.

எ - கா: நாகு + யாது → நாகியாது, வரகியாது, தெள்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது.

**“யகரம் வருவழி இகரம் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது.”** - நூற்பா - 411.

‘துவர’ என்றது, குற்றியலுகர ஆறு ஈற்றின் கண்ணும் யகரம் வர உகரம் கெடும் என்றற்கு.

2. குற்றியலுகர ஈற்று வேற்றுமைப் பொதுப்புணர்ச்சி:

i) ஈரெழுத்து ஒருமொழி(நெடில்தொடர்)க் குற்றியலுகர ஈறு:

ii) உயிர்த் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறு:

அ) வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி இடத்து, ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரங்களுள் முதலனவான ஈரெழுத்து ஒருமொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் உயிர்த் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் வல்லெழுத்தினை முதலெழுத்தாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், அக்குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்கண், இடையே அக்குற்றியலுகரத்தின் இனமாகிய ஒற்று மிகும்; மேலும், புணரும் அவ்விரு சொற்கட்கும் இடையே வருமொழி முதலான வல்லொற்று மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ஆடு+கால் → ஆட்டு+க்+கால் → ஆட்டுக்கால்;
ஆட்டுச்செவி, ஆட்டுத்தலை, ஆட்டுப்புறம்.

¹முயிறு+கால் → முயிற்று+க்+கால் → முயிற்றுக்கால்;
முயிற்றுச்செவி, முயிற்றுத்தலை, முயிற்றுப்புறம்.

**“ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும்
வேற்றுமை ஆயின் ஒற்றிடை இனமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.”**

- நூற்பா - 412.

மேற்கூறிய இரண்டு குற்றியலுகர ஈற்றுக்கள் முன்னர், வல்லெழுத்து முதலான சொற்களே அன்றி, மற்ற கணங்களான மென்கணம், இடைக்கணம், உயிர்க்கணம் ஆகியவை வருமொழி முதலெழுத்தாய் வரினும் குற்றியலுகரத்தின் இனமாகிய ஒற்று அந்நிலைமொழியான குற்றியலுகரச் சொல்லிடையே மிகும்; இயல்பு கணத்துப் புணர்ச்சிக்கு இயைபு ஒற்று இடையே மிகுதல் இல்லை.

எ-கா: ஆட்டு ஞாற்சி, ஆட்டு நீட்சி, ஆட்டு மாட்சி,
ஆட்டு யாப்பு, ஆட்டு வலிமை, ஆட்டடைவு,
ஆட்டாட்டம்;

முயிற்று ஞாற்சி, முயிற்று நீட்சி, முயிற்று மாட்சி,
முயிற்று யாப்பு, முயிற்று வலிமை, முயிற்றடைவு,
முயிற்றாட்டம்.

(ட, ற ஈற்றுக் குற்றியலுகரங்களே இன ஒற்று இடையே மிகுதற்கு உரிய; க, ச, த , ப ஊர்ந்து வரு பிற குற்றியலுகரங்கள் மிகுதல் இல்லை.)

ஆ) மேற்கூறிய ஈரெழுத்து ஒரு மொழி, உயிர்த்தொடர் மொழி ஆகிய குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களின்கண், அக்குற்றியலுகரங்கட்கு இனமாகிய ஒற்று இடையே மிக்கு முடியாத சொற்களும் உள; அச்சொற்கள் வல்லினத்தை முதலெழுத்தாக உடைய வருமொழிச் சொற்களோடு புணர்கையில், இடையே வல்லொற்று மிக்கு முடிதல் இல்லை.

எ-கா: ¹நாகு கால், நாகு செவி, நாகு தலை, நாகு புறம்;
வரகு கதிர், வரகு சினை, வரகு தாள், வரகு பதர்.

**“ஒற்றிடை இனமிகா மொழியுமா ருளவே
அத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகலே.”**

- நூற்பா - 413.

இத்தகு சொற்களோடு மற்ற கணங்கள் வந்து புணரும் வழியும் இவ்விதி பொருந்தும்.

எ-கா: நாகு ²ஞாற்சி, நாகு நீட்சி, நாகு மாட்சி, நாகு யாப்பு,
நாகு வலிமை, நாகடைவு, நாகாட்டம்.

வரகு ஞாற்சி, வரகு நீட்சி, வரகு மாட்சி, வரகு யாப்பு,
வரகு வலிமை, வரகடைவு, வரகாட்டம்.

இ) உருபிற்கு எய்திய ‘இன்’ சாரியை பொருட்கண் எய்தியவழி, இயைபு வல்லெழுத்து மிகாது.

எ-கா: யாட்டின் கால், முயிற்றின் கால், நாகின் கால், வரகின் கதிர்.

iii) இடையொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறு:

iv) ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறு

வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண், ஆறு ஈற்றுக் குற்றியல் உகரங்களுள் இடை நிற்கும் இடையொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல் முன்னரும் ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல்

முன்னரும் நான்கு கணங்களையும் வருமொழி முதலெழுத்தாக உடைய சொற்கள் வந்து புணருமிடத்து (மேல் நூற்பா- 413 இன் இயல்பினவாய்) இயல்பான முடிவினைக் கொண்டு முடியும்.

எ-கா: ³தெள்கு கால், தெள்கு சிறை, தெள்கு தலை, தெள்கு புறம், தெள்கு ஞாற்சி, தெள்கு நீட்சி, தெள்கு மாட்சி, தெள்கு வலிமை, தெள்கு யாப்பு, தெள்கடைவு.

எஃகு கடுமை, எஃகு சிறுமை, எஃகு தீமை, எஃகு பெருமை, எஃகு ஞாற்சி, எஃகு நீட்சி, எஃகு மாட்சி, எஃகு வலிமை.

**“இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும்
நடைஆ யியல என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 414.

v) வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறு:

vi) மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறு:

வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல் முன்னர், வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியில் வருமொழி முதலெழுத்தாய் வல்லினம் வந்து புணரின், அவ்விரு சொற்கட்கும் இடையே அவ்வல்லொற்று இடையே மிக்கு முடியும்.

எ-கா: கொக்கு+கால்→கொக்கு+க்+கால்→கொக்குக்கால்;
கொக்குச்சிறை, கொக்குத்தலை, கொக்குப்புறம்.

மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல் முன்னர், வருமொழி முதலெழுத்தாய் வல்லொற்று வந்து புணரின், அவ்விரு சொற்கட்கும் இடையே வல்லினம் மிக்கு முடியும். மேலும், அம்மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரச் சொல்லின்கண் நின்ற மெல்லொற்று, அதற்கு இனமான கிளை வல்லொற்றாகத் திரிந்தும் முடியும்.

எ-கா: குரங்கு+கால்→குரங்கு+க்+கால்→குரங்குக்கால் -
வல்லொற்று மிகுந்து முடிந்தது.

குரங்கு+கால் → குரக்கு+க்+கால்→ குரக்குக்கால்,
எண்கு+குட்டி → எட்கு+க்+குட்டி→ எட்குக்குட்டி,
அன்பு+தளை → அற்பு+த்+தளை→ அற்புத்தளை,
நஞ்சு+புகை → நச்சு+ப்+புகை→ நச்சுப்புகை -
இவை மெல்லொற்று வல்லொற்றாய்த் திரிந்து, இடையே
வல்லொற்று மிக்கு முடிந்தன.

“வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும்

வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம்
வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றாகும்.”

- நூற்பா - 415.

அ) ‘ஒற்றென்ற’ மிகுதியான், வருமொழி முதலெழுத்து வல்லினமாய் இல்லாது, ஏனை பிற கணங்களாய் வரினும் நிலைமொழி மென்றொடர் குற்றியலுகர ஈற்றுச்சொல்லின் மெல்லொற்று, அதற்கு இனமான கிளை வல்லொற்றாகத் திரிந்து - இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: குரங்கு+ஞாற்சி→குரக்கு+ஞாற்சி→ குரக்குஞாற்சி;
குரக்கு நீட்சி, குரக்கு மீட்சி, குரக்கியாப்பு, குரக்கு வலிமை,
குரக்கடைவு, குரக்காட்டம் - இவை மெல்லொற்று
வல்லொற்றாகத் திரிந்து முடிந்தன.

சிலம்பு+அதிகாரம் = சிலப்பதிகாரம் என்பதும் அதுவே.

வன்றொடர் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல் முன்னர், வல்லினமே யல்லாது பிற கணங்கள் வந்து புணரின், ‘ஞநமயவ’ (நூற்பா - 145) என்பதனான் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ.கா :கொக்கு ஞாற்சி, கொக்கு நீட்சி, கொக்கு மீட்சி,
கொக்கு யாப்பு, கொக்கு வலிமை, கொக்கடைவு.

ஆ) கிளை வல்லொற்றாய்த் திரிந்தும் முடியும் என்பதானால், எல்லா மென்றொடர் குற்றியலுகரச் சொற்களும் குற்றியலுகரத்திற்கு முன் நின்ற மெல்லொற்று வல்லினமாய்த் திரிந்து முடிய வேண்டும் என்பதில்லை; திரியாதனவும் உண்டு.

எ.கா :வண்டு + கால் = வண்டுக்கால்.
பந்து + திரட்சி - பந்துத்திரட்சி
பஞ்சு + பொதி = பஞ்சுப்பொதி.

பரம்பிற் பாரி, குறும்பிற் சான்றோர் என மெல்லொற்றுத் திரியாமையுங் கொள்க.

இ) வன்றொடர் மற்றும் மென்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயராகிய சொற்கள் ‘அம்’ சாரியையோடு பொருந்தி வருமொழியோடு புணரும்.

எ-கா: தேக்கு + கோடு → தேக்கு + அம் + கோடு →
தேக்கங் கோடு; தேக்கஞ் செதிள், தேக்கந் தோல்,
தேக்கம் பூ.

வேம்பு + கோடு → வேம்பு + அம் + கோடு →
வேப்பங் கோடு; வேப்பஞ் செதிள், வேப்பந் தோல்,
வேப்பம் பூ.

“மரப்பெயர் கிளவிக் கம்மே சாரியை.”

- நூற்பா - 416.

இது, வல்லெழுத்து வரின் அவ்வல்லெழுத்து மிகும் என முன்பு எய்தியதை (நூற்பா - 415) விலக்கிப் பிறிது விதி கூறியதாம்.

ஈ) மென்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயரின் மெல்லொற்று, முன்னர் மேல் கூறிய கிளை வல்லொற்றாய்த் திரிந்து முடியும் என்பதன்றித் திரியாது முடியும் மரப்பெயர்களும் உள.

எ-கா: குருந்து + கோடு → குருந்து + அம் + கோடு → குருந்தங்
கோடு, குருந்தஞ் செதிள், குருந்தந்தோல், குருந்தம் பூ;
புன்கு + கோடு → புன்கு + அம் + கோடு → புன்கங் கோடு,
புன்கஞ் செதிள், புன்கந் தோல், புன்கம் பூ.

“மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உளவே.”

- நூற்பா - 417.

இது, மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகரத்து இடை நின்ற மெல்லெழுத்து, புணர்ச்சியின்கண் கிளை வல்லொற்றாய்த் திரியும் என முன்பு எய்தியதை (நூற்பா - 415) விலக்கி, அவ்வாறு திரியாது மெல்லொற்றாகவே முடியும் எனப் பிறிது விதி கூறியதாம்.

‘வலியா மரப்பெயரும் உளவே’ எனவே, கிளை வல்லொற்றாய் வலிக்கும் மரப்பெயரும் உளவாம்.

எ-கா: வேப்பங்கோடு, கடப்பங்காய், ஈச்சங்குலை (ஈஞ்சு+குலை).

உ) ஈரெழுத்து ஒருமொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் வன்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் வருமொழியோடு புணருமிடத்து, முன்னர் மேலே விதிக்கப்பட்ட முடிபுகளே அன்றி, அம்முச் சாரியை இடையே வந்து முடிவனவும் உள.

எ-கா: ஏறு+கோள் → ஏறு+அம்+கோள் → ஏறங்கோள்,
சூதம்போர்,
வட்டு+போர் → வட்டு+அம்+போர் → வட்டம் போர்,
புற்றம்பழஞ்சோறு.

**“ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும்
அம்மிடை வரற்கும் உரியவை உளவே**

அம்மர பொழுதும் மொழிவயி னான.” - நூற்பா - 418.

உள என்று உரைத்தனாலே, தெங்கங்காய், பயற்றங்காய் என வன்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகரம் அல்லனவற்றிற்கும் அம் சாரியை சேர்த்துப் புணர்க்க.

அரசக்கன்னி, முரசக்கடிப்பு என அக்குப்பேறும் கொண்டு முடிக்க.

இருட்டத்துக்கொண்டான், விளக்கத்துக்கொண்டான் என அத்துச் சாரியையும் கொள்க.

மயிலாப்பிற் கொற்றன், பறம்பிற் பாரி என இன் சாரியை கொள்க.

கரியதன்கோடு என அன் சாரியையும் கொள்க.

ஊ) மென்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகரச் சொல்லின் மெல்லொற்றுத் தன் நிலை திரியாது அக்குச் சாரியையோடும் பிற சாரியைகளோடும் வரும் கிளைமொழிகளும் உள.

எ-கா: குன்றக்கூகை, மன்றப்பெண்ணை.

**“ஒற்றுநிலை திரியாது அக்கொடு வருஉம்
அக்கிளை மொழியும் உளவென மொழிப.”**

- நூற்பா - 419.

மென்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகரச் சொல்லின் இடை நின்ற மெல்லொற்றுத் திரியும் என்ற முன்னர் எய்தியதை விலக்கி, அம்மெல்லொற்றுத் திரியாது நின்று பிற சாரியைகள் பெற்றுப் புணர்ந்து வரும் என விதித்ததாயிற்று.

உம்மையாற் கொங்கத்துழவு, வங்கத்து வாணிகம் என அத்துச்சாரியைப் பெற்றன.

எ) குற்றியலுகர ஈற்று எண்ணுப் பெயர்ச்சொற்கள் பொருட் பெயரோடு புணரும்வழி, உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பினதாய் நின்று (199), ‘அன்’ சாரியை பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும். இயல்பு கணத்தும் இதே விதி பெற்று முடியும்.

எ-கா: ஒன்றன் காயம், ஒன்றன் சுக்கு, ஒன்றன் தோரை,
ஒன்றன் பயிறு;

இரண்டன் காயம், இரண்டன் சுக்கு, இரண்டன் தோரை,
இரண்டன் பயிறு;

ஒன்றன் ஞாண், ஒன்றன் நூல், ஒன்றன் மணி,
ஒன்றன் யாழ், ஒன்றன் வட்டு, ஒன்றன் அடை.

“எண்ணுப் பெயர்க்கிளவி உருபியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 420.

ஏ) வண்டு, பெண்டு என்னும் மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் ‘இன்’ என்னும் சாரியை பெற்று வருமொழியோடு புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: வண்டின்கால், வண்டின்செவி, வண்டின்தலை,
வண்டின்புறம்;
பெண்டின்கால், பெண்டின்செவி, பெண்டின்தலை,
பெண்டின்புறம்.

“வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவனும்.”

- நூற்பா - 421.

மேற்கூறிய பெண்டு என்னும் மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகரப் பெயர்ச்சொற்கு, ‘இன்’னே அன்றி, ‘அன்’னும் சாரியையாய் வந்து வருமொழியோடு புணர்தலும் உண்டு.

எ-கா: பெண்டன்கை, பெண்டன்செவி, பெண்டன்தலை,
பெண்டன்புறம்.

“பெண்டென் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார்.”

- நூற்பா - 422.

ஐ) ‘யாது’ என்னும் ஈரெழுத்து ஒருமொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் ‘அஃது, இஃது, உஃது’ என்னும் ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறுகளும் உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பினவாய் (நூற்பா - 201) நின்று, ‘அன்’ என்னும் சாரியை பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும். அவ்விடத்துச் சுட்டுமுதல் மொழிகளின் ஆய்த எழுத்துக் கெடும்.

எ.கா: யாது+கோடு → யாது+அன்+கோடு → யாதன்கோடு;
அஃது + கோடு → அஃது + அன் + கோடு →
அஃதன் + கோடு → அதன்கோடு, இதன்கோடு, உதன்கோடு.

“யாதென் இறுதியும் சுட்டுமுத லாகிய

ஆய்த இறுதியும் உருபியல் நிலையும்.”

- நூற்பா - 423.

ஆய்தம் கெடா முன்னர் அன்னின் அகரத்தைக் குற்றியலுகரத்தின் மேல் ஏற்றுக், முன்னர் ஆய்தம் கெட்டால் அது முற்றுக்கரமாய் நின்றலின்.

1) அ, இ, உ ஆகிய சுட்டுக்களை முதலாக உடைய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்கு முன்னர், வருமொழி

முதலாய் உயிரெழுத்து வந்து புணரின், அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் நிலைமொழி ஆய்தம் மேற்கூறியவாறு கெடாது நிலைபெற்றுப் புணர்தல் வேண்டும்.

எ-கா: அஃதடை, அஃதாடை, அஃதிலை;
இஃதடை, இஃதாடை, இஃதிலை;
உஃதடை, உஃதாடை, உஃதிலை.

**“முன்னுயிர் வருமிடத்து ஆய்தப் புள்ளி
மன்னல் வேண்டும் அல்வழி யான.”**

- நூற்பா - 424.

‘முன்’, என்றதனான், அல்வழிப் புணர்ச்சியே அன்றி, வேற்றுமைப் புணர்ச்சி இடத்தும் நிலைமொழி ஆய்தம் கெடாமை கொள்க.

எ-கா: அஃதடைபு, இஃதாட்டம்.

2) அல்வழிக்கண், சுட்டு முதல் ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றிற்கு முன்னர், உயிர்க்கணம் ஒழிந்த பிற கணங்கள் வருமொழி முதலெழுத்தாய் வந்து புணரின், அந்நிலைமொழி ஆய்தம் நிலையின்றிக் கெட்டுப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: அது கடிது, இது கடிது, உது கடிது; அது சிறிது, அது தீது,
அது பெரிது, அது ஞான்றது, அது நீண்டது, அது
மாண்டது, அது யாது, அது வலிது .

“ஏனை முன்வரினே தானிலை இன்றே.”

- நூற்பா - 425.

3. குற்றியலுகர ஈற்று அல்வழிப் பொதுப்புணர்ச்சி

அ) அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண், அறுவகையான குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களும் முதலாகும் அனைத்து வருமொழிச் சொற்களோடும் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும். (இவற்றில் வன்றொடர் குற்றியலுகர ஈறு விலக்கு. -நூற்பா - 427)

எ-கா: நாகு கடிது, வரகு கடிது, தெள்கு கடிது, எஃகு கடிது, குரங்கு
கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது.

**“அல்லது கிளப்பின் எல்லா மொழியுஞ்
சொல்லிய பண்பின் இயற்கை யாகும்.”**

- நூற்பா - 426.

ஏனைக்கணங்கள் வரும்வழி, 'நின்ற சொல் முன் இயல்பாகும்' (145) என்றதனால் இயல்பாய் நின்றல் கொள்க.

1) 'எல்லா மொழியும்' என்றதனால், தெரிநிலை வினைச்சொல்லும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லும் இயல்பாய் முடிதலுங் கொள்க.

எ-கா: கிடந்தது குதிரை, கரிது குதிரை.

2) 'சொல்லிய' என்றதனால், வன்றொடர் குற்றியலுகர இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, வன்கணம் வருவழி இன ஒற்று மிக்கு, வல்லெழுத்துப் பெற்று முடிதலும் இயல்பு கணம் வருவழி இன ஒற்று மட்டுமே மிக்கு முடிதலும் கொள்க.

எ-கா: காட்டுக் காணம், குருட்டுக் கோழி, திருட்டுப் பயல்,
களிற்றுப்பன்றி, வெளிற்றுப்பனை, எயிற்றுப்பல்;
வரட்டாடு, குருட்டெருது.

3) 'பண்பின்' என்றதனால், மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரம் பெற்றும் மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரமும் வல்லெழுத்துப் பெற்றும் மெல்லொற்று வல்லொற்றாகாது ஐகாரமும் வல்லெழுத்துப் பெற்றும் அவ்வழி முடிவு கொள்க.

எ-கா: ஓர்யாட்டையானை, ஐயாட்டை எருது;
அற்றைக் கூத்தர், இற்றைக் கூத்தர்;
அன்றைக் கூத்தன், பண்டைச் சான்றோர்.

ஆ) அவ்வழிப் புணர்ச்சிக்கண், வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல் முன்னர், வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொல் வருமொழியாய் வந்து புணரின், அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: கொக்குக்கடிது, மச்சுச்சிறிது, கூட்டுத்தீது, கூத்துப்பெரிது,
பார்ப்புச்சிறிது, கூற்றுக் கொடிது..

“வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே.”

- நூற்பா - 427.

மேல் அறுவகையான குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களும் அவ்வழிக்கண், முதலாகும் அனைத்து வருமொழிச் சொற்களோடும் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும் என்று விதித்ததில் (நூற்பா - 426), அவற்றில் ஒன்றற்கு முன்னர் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்ததாம்.

இ) ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்த்தும் இடைச்சொற்களான 'அங்கு, இங்கு, உங்கு' ஆகிய சுட்டுக்களின் சினை எழுத்து நீண்ட ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு என்ற மென்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்கள் முன்னரும் 'யா' வினா முதலாகிய யாங்கு என்னும் மென்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொல் முன்னரும் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், முன்னர்த் தம் மெல்லொற்று வல்லொற்றாய்த் திரியும் (குற்றியலுகரப் புணரியல் - 415.) என்ற தன்மையின்றி - வல்லொற்றாகாது, மேல் வல்லொற்று மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ஆங்குக் கொண்டான், ஈங்குக் கொண்டான், ஊங்குக் கொண்டான், யாங்குக் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

**“சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்
யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொழியும்
ஆவியல் திரியா வல்லெழுத் தியற்கை.”**

- நூற்பா - 428.

'இயற்கை' என்றதனால், மென்றொடர் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சங்கள் இயல்பாகவும் வன்றொடர் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சங்கள் மிக்கும் முடிவன கொள்க.

எ-கா: இருந்து கொண்டான், ஆண்டு சென்றான், தந்து தீர்ந்தான், வந்து போனான் - இயல்பாயின.

செத்துக் கிடந்தான், செற்றுச் செய்தான், நட்டுப் போனான் - மிக்கு முடிந்தன.

ஈ) யாங்கு முன்னர், வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய சொற்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரின், மேல் கூறியவாறு வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவதோடு, இயல்பாயும் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: யாங்கு கொண்டான், யாங்கு சென்றான், யாங்கு தந்தான், யாங்கு போயினான் என இயல்பாயும் வரும்.

“யாவினா மொழியே இயல்பும் ஆகும்.” - நூற்பா - 429.

'இயல்பும்' என்ற உம்மையான், ஒற்று மிக்கு வருதலே வலிவுடைத்து.

'யாமொழி' என்னாது, 'யாவினா' என்றதனால், ஏழாவதன் காலப் பொருட்டாகிய பிற இயல்பாய் வருவனவுங் கொள்க.

எ-கா: முந்து கொண்டான், பண்டு சென்றான், இன்று தங்கினான்,
அன்று போயினான்.

உ) சுட்டு முதலாகிய மூன்றும் யா முதலாகிய ஒன்றும் ஆகிய நான்கு
சொற்களும் தம் மெல்லொற்றாய தன்மை திரிந்து வல்லொற்றாகாது
(நூற்பா - 415), வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ஆங்குக் கொண்டான், ஈங்குக் கொண்டான்,
ஊங்குக் கொண்டான், யாங்குக் கொண்டான்.

“அந்நான் மொழியுந் தந்நிலை திரியா.” - நூற்பா - 430.

‘தந்நிலை’ என்றதனால், மெல்லொற்றுத் திரியாது வல்லினம் மிக்கு
முடிவன பிறவும் கொள்க.

எ-கா: அங்குக் கொண்டான், இங்குச் சென்றான்,
உங்குத் தங்கினான், யாங்குப் போயினான்.

ஊ) வினைக்குறிப்பை உணர்த்தும் உண்டு என்னும் மென்றொடர்
குற்றியலுகரச் சொல், வினைக்குறிப்பை உணர்த்தாது உண்மை
என்னும் பண்பை உணர்த்தி நிற்குமிடத்து, அதன் முன்னர் வருமொழி
முதலெழுத்தாய் வல்லினம் வந்து புணருமாயின், ஈற்றுக்
குற்றியலுகரம் தான் ஏறி நின்ற ‘ட’கர மெய்யோடும் கெடுதலும் அதற்கு
மேல்நின்ற ‘ண’கார ஒற்று ‘ள’காரமாகத் திரிதலும் ஆகிய இரண்டு
முறைமையையும் உரித்ததாகும். அல்லாது, முன்னர் நின்ற
நிலையிலேயே, கேடும் திரிபும் இன்றி நின்றலும் உடைத்து.

‘ப’கரம் வருமொழி முதலாய் வரின் பண்பை உணர்த்தும் என்பதும்
மற்ற ‘க,ச,த’ க்களிலும் இயல்பு கணத்தும் உண்டு என நின்று
வினைக்குறிப்பாயும் சிறுபான்மை பண்பாயும் நிற்கும் என்பதும்
கொள்க.

எ-கா: உள் பொருள், உண்டு பொருள் என வரும்.

உண்டு காணம், உண்டு சாக்காடு, உண்டு தாமரை எனவும்
உண்டு ஞாண், உண்டு நூல், உண்டு மணி, உண்டு யாழ்,
உண்டு வட்டு, உண்டடை, உண்டாடை எனவும் வரும்.

**“உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின்
முந்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்
மேனிவை ஒற்றே ளகாரம் ஆதலும்
ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்தே
வல்லெழுத்து வருஉங் காலை யான.”**

- நூற்பா - 431.

எ) குற்றியலுகர ஈற்றுத் திசைப்பெயர்ப் புணர்ச்சி:

1) அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண், குற்றியலுகர ஈற்றனவான இரண்டு பெருந்திசைகள் தம்முள் புணர வரின், 'ஏ' என்னும் சாரியை இடைவந்து பொருந்தும்.

எ-கா: வடக்கே தெற்கு, கிழக்கே மேற்கு.

இவை உம்மைத்தொகை.

“இருதிசை புணரின் ஏயிடை வருமே.” - நூற்பா - 432.

2) குற்றியலுகர ஈற்றனவான பெருந் திசைகளோடு கோணத்திசைகளை வேறாகப் புணர்க்கும் இடத்து, ஈற்று நின்ற குற்றியலுகரமும் அஃது ஏறி நின்ற ஒற்றும் கெட்டு முடிதல் வேண்டும்.

தெற்கு என்னும் திசையோடு புணருமிடத்து, இடை நின்ற 'ற'கர ஒற்றுத் திரிந்து 'ன'கர ஒற்று ஆகும்.

எ-கா: தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு.

**“திரிபுவேறு கிளப்பின் ஒற்றும் உகரமும்
கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர்
ஒற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகும்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.”**

- நூற்பா - 433

'திரிந்து' என்றதனால், வடக்கு என்னும் திசையோடு புணருமிடத்து, இடை நின்ற 'க'கர ஒற்றுக் கெடும்.

எ-கா: வடகிழக்கு, வடமேற்கு.

'வேறு' என்றதனால், திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் புணர்தற்கும் இவ்விதி பொருந்தும்.

எ-கா: வட கடல், வட வரை, தென்குமரி, தென்னாடு.

'மெய்' என்றதனான், திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் புணர்தற்கு வந்துழி, இறுதியும் முதலும் கெட்டும் திரிந்தும் முடிவனவும் உள.

எ-கா: கீழ் கரை, மேல் கூரை, மீகூரை, மேலைச்சேரி.

5. குற்றியலுகர ஈற்று எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி:

அ) பத்து என்னும் நிலைமொழி எண்ணுப் பெயர் முன்னர், இரண்டு நீங்கலான ஒன்று முதல் எட்டு என்னும் எல்லா எண்ணுப் பெயர்களும் வரு மொழிகளாய் வந்து புணரின், அந்நிலைமொழிப் பத்து என்னும் சொல்லின் குற்றியலுகரம் தான் ஊர்ந்து வந்த ஒற்றோடும்

கெட, 'இன்' சாரியை பெற்று இயைந்து புணரும். (ஏழு குற்றியலுகரம் அன்று.)

எ-கா: பத்து + ஒன்று → பத் + இன் + ஒன்று → பதினொன்று,
பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து, பதினாறு,
பதினேழு, பதினெட்டு.

**“ஒன்றுமுத லாக எட்டன் இறுதி
எல்லா எண்ணும் பத்தன் முன்வரின்
குற்றிய லுகரம் மெய்யொடு கெடுமே
முற்றின் வருஉம் இரண்டலங் கடையே.”**

- நூற்பா - 434.

i) மேல் விலக்கப்பட்ட இரண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர், பத்து என்னும் குற்றியலுகர ஈற்று நிலைமொழிக்கு முன்னர் வருமொழியாய் வரின், பத்து என்னும் சொல்லின் குற்றியலுகரம் மேற்கூறியவாறு மெய்யோடும் கெட, நின்ற 'த'கர ஒற்றுக் கெட்டு 'ன'கர ஒற்றாய்த் திரிந்து, இரட்டித்துப் புணரும்.

எ-கா: பத்து + இரண்டு → பத் + இரண்டு → பன் + ன் + இரண்டு
→ பன்னிரண்டு.

**“பத்தனொற் றுக்கெட னகாரம் இரட்டல்
ஒத்த தென்ப இரண்டுவரு காலை.”**

- நூற்பா - 435.

'குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடும்' என்ற விதி (நூற்பா - 434) இதற்கும் மேல் வரும் நூற்பாக்கட்கும் பொருந்தும்.

ii) பத்து என்னும் குற்றியலுகர ஈற்று நிலைமொழி முன்னர், ஒன்று முதலியனவே அன்றி, ஆயிரம் என்னும் எண் வந்தாலும் மேல் விதித்தவாறு (நூற்பா - 434) குற்றியலுகர ஈறு மெய்யொடு கெட்டு, 'இன்' பெற்று முடியும் இயல்பில் மாறாது.

எ-கா: பத்து + ஆயிரம் → பத் + இன் + ஆயிரம் → பதினாயிரம்,

“ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது.”

- நூற்பா - 436.

'வரினும்' - உம்மை இறந்தது (நூற்பா - 434) தழுவிற்று.

iii) பத்து என்னும் குற்றியலுகர ஈற்று முன்னர், நிறைப்பெயர்களும் அளவுப் பெயர்களும் வருமிடத்தும் குற்றியலுகர ஈறு மெய்யொடு கெட்டு, அவ் 'இன்' என்னும் சாரியை குறையாது பெற்றுப் புணரும்.

எ-கா: பத்து + கழஞ்சு → பத் + இன் + கழஞ்சு → பதின்கழஞ்சு,
பதின் தொடி, பதின் பலம் எனவும்
பதின் கலம், பதின் சாடி, பதின் தூதை, பதின் பாணை,
பதின் நாழி, பதின் மண்டை, பதின் வட்டி, பதின் அகல்,
பதின் உழக்கு எனவும் வரும்.

**“நிறையும் அளவும் வருஉங் காலையும்
குறையா தாகும் இன்னென் சாரியை.”** - நூற்பா - 437.

‘குறையாதாகும்’ என்றதனால், பத்து முன்னர்ப் பொருட்பெயர்
இன் கொடுத்து வேண்டும் செய்கை செய்து இம்முடிபு கொள்க.

எ-கா: பதின் நிங்கள், பதிற்று முழம், பதிற்று வேலி, பதிற்றிதழ்.

ஆ) ஏழு என்ற எண் நீங்கலான ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான
குற்றியலுகர ஈற்று எண்ணுப் பெயர்கள் நிலைமொழியாய் நிற்க,
வருமொழியாய் வரும் பத்து என்ற சொல்லினது நடு நின்ற ‘த’கர
ஒற்றுக் கெடும்; ஆங்கு, ஆய்த எழுத்தானது இடையில் வந்து
நிலைபெறும். அவற்றுள், ஆறு நீங்கலான மற்ற குற்றியலுகர ஈறுகள்
முற்கூறியவாறே தாமேறிய மெய்யோடு கெட்டு (நூற்பா-434) முடியும் .

எ-கா: ஒருபஃது, இருபஃது.

**“ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர்
நின்ற பத்தன் ஒற்றுக்கெட ஆய்தம்
வந்திடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப
கூறிய இயற்கை குற்றிய லுகரம்
ஆறன் இறுதி அவ்வழி யான.”** - நூற்பா - 438.

‘வந்து’ என்றதனால், ஆய்தமாகத் திரியாது, தகர ஒற்று கெட்டு,
ஒருபது, இருபது என வருதலுங் கொள்க.

மேலும்,

1) முதற்கண் வரும் ஒன்று, இரண்டு என்னும் எண்களின் னகர
ஒற்றும் ணகர ஒற்றும் ரகர ஒற்றாகத் திரிய, அவ்விடத்து உகரம் வந்து
பொருந்தும்.

இரண்டு என்னும் எண்ணிற்கு இடை நின்ற ரகரம், அச்சொல்
பொருள்படுமிடத்து வழங்குதலின்றிக் கெடும்.

எ-கா: ஒன்று + பத்து → ஒன் + பது → ஒர் + உ + பஃது →
ஒருபஃது:

இரண்டு + பத்து → இரண் + பது → இரர் + உ + பஃது → இர்
+ உ + பஃது → இருபஃது.

**“முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகர மாகும்
உகரம் வருதல் ஆவயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 439.

**“இடைநிலை ரகரம் இரண்டென் எண்ணிற்கும்
நடைமருங் கின்றே பொருள்வயின் ஆன.”**

- நூற்பா - 440.

‘பொருள்’ என்பதனால், எண்ணல்லாப் பெயருங் கொள்க.

எ-கா: இருகடல், இரு வினை, இரு பிறப்பு.

2) மூன்று, ஆறு என்ற எண்களின் நெடுமுதலான மூ, ஆ குறுக, மூன்று எண்ணின் இடை நின்ற னகர ஒற்றுப் பகர ஒற்றாய்த் திரிய, வருமொழி பத்தொடு புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: மூன்று + பத்து → முன் + பஃது → முப் + பஃது →
முப்பஃது;

ஆறு + பத்து → அறு + பஃது → அறுபஃது.

**“மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்
மூன்றன் ஒற்றே பகாரம் ஆகும்.”**

- நூற்பா - 441.

3) நான்கு என்ற எண்ணின் னகர ஒற்று றகர ஒற்றாக மாறிப் பத்தொடு புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: நான்கு + பத்து → நான் + பஃது → நாற் + பஃது →
நாற்பஃது.

“நான்கன் ஒற்றே றகாரம் ஆகும்.”

- நூற்பா - 442.

4) ஐந்து என்ற எண்ணின் நகர ஒற்று மகர ஒற்றாக மாறிப் பத்தொடு புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ஐந்து + பத்து → ஐந் + பஃது → ஐம் + பஃது → ஐம்பஃது.

“ஐந்தன் ஒற்றே மகாரம் ஆகும்.”

- நூற்பா - 443.

5) ஆறு என்ற எண்ணின் நெடு முதலாகிய ஆ, அகரமாகக் குறுகிப் பத்தொடு புணர்ந்து முடியும் (நூற்பா - 441). ஆறின் குற்றியலுகரம் மெய்யோடு கெடுவதில்லை (நூற்பா - 438).

எ-கா: ஆறு + பத்து → அறு + பது → அறு + பஃது → அறுபஃது.

(ஏழு குற்றியலுகர ஈறு அன்று; ஏழ் என்பதே வழக்கு - நூற்பாக்கள் : 195, 389 முதல் 393 வரை பார்க்க.)

6) எட்டு என்ற எண்ணின் டகர ஒற்று ணகர ஒற்றாக மாறிப் பத்தொடு புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: எட்டு + பத்து → எட் + பஃது → எண் + பஃது → எண்பஃது.

“ எட்டன் ஒற்றே ணகாரம் ஆகும்.”

- நூற்பா - 444.

7) ஒன்பது என்ற எண்ணின் ஒகரத்திற்கு மேல் தகரம் மிக்கு வரும். அதன்மேல் னகர ஒற்று, ணகார ஒற்றாய் இரட்டித்து மிக்கு வரும். வருமொழி பத்து (பஃது) தன்கண் பகரமும் ஆய்தமும் கெட, அங்கு இரட்டித்த ணகரத்தின் பின்னர் ஊகார எழுத்துச் சேரும். வருமொழி பத்து என்பதின் குற்றியலுகரம் நிற்க, அஃதேறிய தகர ஒற்று றகர ஒற்றாகத் திரிந்து புணர்ந்து முடியும். நிலைமொழி குற்றியலுகரமும் அஃதேறிய மெய்யும் முன்னர் கூறிய மாட்டேற்றால் (குற்றியலுகரப் புணரியல் - 438) கெட, அங்குப் பகரக் கேடுங் கொள்க.

எ-கா: ஒன்பது + பத்து → ஒன் + பது + பஃது →
த்+ஒ+ண்ண்+பது+பஃ+து→தொ+ண்ண்+ஊ+து→
தொண்ணூ + று → தொண்ணூறு.

**“ஒன்பான் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும்
பஃதென் கிளவி ஆய்தபக ரங்கெட
நிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் றகாரம் ஆகும்.”**

- நூற்பா - 445.

இ) ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான எண்கள், அளவும் நிறையுங் குறித்த பெயர்ச் சொற்களோடு புணரும்வழி, மேல் பத்து என்பதோடு புணர்ந்த இயல்பில் புணர்ந்து முடிவ.

i) முதற்கண் வரும் மேற்கூறிய ஒன்று முதல் ஒன்பான் எண்களோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து புணருங் காலத்து, ¹‘ஆறன் ஈறு அல்வழிக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு’, ²‘முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகாரமாய் உகரம் வந்து’, ³‘இடைநிலை ரகரம் இரண்டிற்குக் கெட்டு’, ⁴‘மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி’, ⁵‘நான்கன் ஒற்று வன்கணத்து றகரமாய்’, ⁶‘எட்டினொற்று ணகரமாய்’ இயைந்து முடியும்.

எ-கா: ஒரு கலம், இரு கலம்; சாடி, தூதை, பானை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும்

ஒரு கழஞ்சு, இரு கழஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

**“அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிளவியும்
கிளந்த இயல தோன்றுங் காலை.”**

- நூற்பா - 446.

ii) முதலெழுத்துக் குறுகும் மூன்று என்ற எண்ணின் னகர ஒற்று, வருமொழியாய் வரும் அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்களின் முதலில் வரும் ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும். இவ்விதி க, ச, த, ப வருமொழி முதலெழுத்தாய் உடைய அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் வருங்காலை என்பதாம்.

எ-கா: முக்கலம், முச்சாடி, முத்தூதை, முப்பாளை;
முக்கழஞ்சு, முத்தொடி, முப்பலம்.

“மூன்றன் ஒற்றே வந்த தொக்கும்.”

- நூற்பா - 447.

iii) ‘நான்கன் ஒற்றே றகாரம் ஆகும்’ (நூற்பா - 442) என்ற முன்னை மாட்டேறு இருத்தலின், நான்கு எண்கண் நின்ற னகர ஒற்று, வருமொழியாய் வரு அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர் வந்த வல்லொற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய் - றகார ஒற்றாய்த் திரிந்து புணரும்.

எ-கா: நாற்கலம், நாற்சாடி, நாற்றூதை, நாற்பாளை;
நாற்கழஞ்சு, நாற்றொடி, நாற்பலம்.

iv) ஐந்து என்ற எண்ணின்கண் நின்ற நகர ஒற்று, வருமொழியாய் வரும் அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்களின் முதலில் வரும் ஒற்றோடு ஒத்த மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும். இவ்விதி க, ச, த, ப வருமொழி முதலெழுத்தாய் உடைய அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் வருங்காலை என்பதாம்

எ-கா: ஐங்கலம், ஐஞ்சாடி, ஐந்தூதை, ஐம்பாளை;
ஐங்கழஞ்சு, ஐந்தொடி, ஐம்பலம்.

“ஐந்தன் ஒற்றே மெல்லெழுத் தாகும்.”

- நூற்பா - 448.

v) மேற்கூறிய மூன்றன் னகர ஒற்று வரு சொல்லின் முதலில் வரும் ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடிவதும் ஐந்தன் நகர ஒற்று வரு சொல்லின் முதலில் வரும் ஒற்றோடு ஒத்த மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடிவதும் அவ்வளவுப் பெயருள் வன்கணமாகிய ‘க, ச, த, ப’க்கள் வருமொழி முதலாய் வந்தவிடத்து ஆகும்.

எ-கா: முக்கலம், முச்சாடி, முத்தூதை, முப்பாளை;
முக்கழஞ்சு, முத்தொடி, முப்பலம்.
ஐங்கலம், ஐஞ்சாடி, ஐத்தூதை, ஐம்பாளை;
ஐங்கழஞ்சு, ஐந்தொடி, ஐம்பலம்.

“கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை.”

- நூற்பா - 449.

vi) ‘நெடுமுதல் குறுகும்’ (நூற்பா - 440) என்ற மாட்டேற்றானே, ‘ஆறு’ என்ற எண்ணின் முதலெழுத்துக் குறுக, அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: அறுகலம், அறுசாடி, அறுதூதை, அறுபாளை, அறுநாழி,
அறுமண்டை, அறுவட்டி; அறுகழஞ்சு, அறுதொடி,
அறுபலம்.

ஏழு குற்றியலுகர ஈறு இன்மையின், மாட்டேறு ஏலாதாயிற்று.

vii) ‘எட்டு’ என்ற எண், ‘ந, ம, வ’ என்னும் மூன்றனோடும் உயிர்க்கணத்து அகரமும் உயிர்க்கணத்து உகரத்தோடு வல்லெழுத்துக்களையும் வருமொழி முதல் எழுத்தாய் உடைய அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் வருங்காலை, முன்னர் மேலே குறித்த குற்றியலுகரம் தானூர்ந்து வந்த மெய்யொடு கெடுதலும் டகர மெய்ணகர மெய்யாகத் திரிதலும் பொருந்தி, வேறோர் திரிபுமின்றி இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: எண்நாழி, எண்மண்டை, எண்வட்டி;
எண்ணகல், எண்ணுழக்கு;
எண்கலம், எண்சாடி, எண்தூதை, எண்பாளை;
எண்கழஞ்சு, எண்தொடி, எண்பலம்.

**“நமவ என்னும் மூன்றொடு சிவணி
அகரம் வரினும் எட்டன்முன் இயல்பே.”**

- நூற்பா - 450.

‘வரினும்’ என்ற உம்மையான், அவ்வயிர்க் கணத்து ஒழிந்த உகரமும் கூறாத வல்லெழுத்துக்களும் கொள்ளப்பட்டன.

viii) ‘மூன்று, ஐந்து’ என்ற எண்கள் முன்னர், ‘ந’கர முதன் மொழியும் ‘ம’கர முதன்மொழியும் ஆகிய அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் வந்து புணருமிடத்து, முன்னர்க் கூறியவாறு பகரமும் (நூற்பா - 441) மகரமும் (நூற்பா - 443) ஆகாது அவ் வருமொழி முதல் வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய் வந்து முடியும்.

எ-கா: முந்நாழி, மும்மண்டை, ஐந்நாழி, ஐம்மண்டை.

**“ஐந்தும் மூன்றும் நமவரு காலை
வந்த தொக்கும் ஒற்றியல் நிலையே.”**

- நூற்பா - 451.

ஐந்தும் மூன்றும் என்ற முறையிலாக் கூற்றினால், நானாழி, நான்மண்டை என்புழி, நிலைமொழி எனகரம் நகரமாகாது (நூற்பா - 442) நின்றவாறே நின்று முடிதலும் வருமொழி முதல் நின்ற நகரம் எனகரமாய்த் திரிய நிலைமொழி எனகரங் கெடுதலுங் கொள்க.

ix) மூன்று என்ற எண்ணின் எனகர ஒற்று, வகரம் வருமொழி முதலெழுத்தாய் வருமிடத்து, அவ் வருமொழி வகரத்து உருவாய்த் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: முவ்வட்டி.

**“மூன்றன் ஒற்றே வகரம் வருவழித்
தோன்றிய வகரத் துருவா கும்மே.”**

- நூற்பா - 452.

அன்றியும், ‘தோன்றிய’ என்றதனானே, முதல் நீண்டு வகர ஒற்றின்றி மூவட்டியும் ஆம்; முதல் நீளாது ஒற்றின்றி மூவட்டியும் ஆம்.

x) நான்கு என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற எனகர ஒற்று, வகரத்தை முதலாக உடைய அளவுப் பெயர் வந்து புணரின், லகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: நால்வட்டி

“நான்கன் ஒற்றே லகார மாகும்.”

- நூற்பா - 453.

xi) ஐந்து என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற நகர ஒற்று, வகரத்தை முதலாக உடைய அளவுப் பெயர் வந்து புணரின், முன்னின்ற வடிவு கெட்டு முடியும்.

எ-கா: ஐவட்டி

“ஐந்தன் ஒற்றே முந்தையது கெடுமே.”

- நூற்பா - 454.

‘முந்தை என்றதனானே’, அந்நகர ஒற்று வடிவு கெடாது, வருமொழி முதல் வகரமாய்த் திரிந்தும் சிறுபான்மை முடியும்.

எ-கா: ஐவ்வட்டி.

xii) ஒரு, இரு என முடிந்து நின்ற முதலிரு எண்களின் முன்னர், உயிர் முதலெழுத்தாகிய அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள்

வருமொழியாய்ப் புணரின், இடையே வந்து பொருந்தும் என்ற உகரம் (நூற்பா - 439) கெட; அவ்வெண்களின் முதற்கண் நின்ற எழுத்து நீண்டு முடியும்.

எ-கா: ஒரு + அகல் → ஓர் + அகல் → ஓரகல், ஒருமுக்கு; ஈரகல், ஈருமுக்கு.

**“முதலீ ரெண்ணின்முன் உயிர்வரு காலைத்
1தவலென மொழிப உகரக் கிளவி
முதனிலை நீடல் ஆவயி னான.”**

- நூற்பா - 455.

xiii) நிலைமொழி மூன்றின் ஒற்று, உயிர் முதலெழுத்தாகிய அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் வருமொழியாய் வரின், 1. மேல் வகரம் வருவழி புணரற்குக் கூறிய இயல்பிற்றாய், மூன்றின்கண் வகர ஒற்றாயும் (நூற்பா - 452) 2. நான்கின்கண் லகர ஒற்றாகத் திரிந்தும் (நூற்பா - 453) 3. ஐந்தின்கண் ஒற்றுக் கெட்டும் (நூற்பா - 454) முடியும்.

எ-கா: முவ்வகல், முவ்வுமுக்கு;
நாலகல், நாலுமுக்கு;
ஐயகல், ஐயுமுக்கு.

**“மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும்
தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.”**

- நூற்பா - 456.

‘தோன்றிய’ என்றதனான், மேல் மூன்று என்பது முதல் நீண்ட இடத்து நிலைமொழி னகர ஒற்றுக் கெடுத்து, மூவகல், மூவுமுக்கு எனக் கொள்க.

‘இயற்கை’ என்றதனான், தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல்வழி, முவ்வகல், முவ்வுமுக்கு எனக் கொள்க.

xiv) மூன்று என்னும் எண்ணின் முதல் நின்ற எழுத்து, உமுக்கு என்னும் அளவைக் குறிக்குஞ் சொல் எதிர் வந்து புணரின், நீண்டு முடிதலும் உரித்து.

எ-கா: மூவுமுக்கு.

**“மூன்றன் முதனிலை நீடலும் உரித்தே
உமுக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.”**

- நூற்பா - 457.

முன்னர்க் குறுகுமென்றதை (நூற்பா - 441) நீண்டு முடிக்க என்றதனால், எய்தியது விலக்கிற்றாம்.

‘வழக்கத்தான’ என்றதனால், அகல் என்னுஞ் சொற்கு முதனிலை நீட மூவகல் எனக் கொள்க. இன்னும் அதனானே, நிலைமொழி னகர ஒற்றுங் கெடுக்க.

xv) முன்னர்க் குறுகுமென்ற (நூற்பா - 441) ஆறு என்னும் எண்ணின் முதல் நின்ற எழுத்து, உயிர் முதலெழுத்தாகிய அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் வருமொழியாய் வரின், நீண்டு ஆறு என வந்து புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ஆறகல், ஆறுழக்கு.

“ஆறென் கிளவி முதல்நீ டும்மே.” - நூற்பா - 458.

அறுவென்னாது ஆறென்றது, திரிந்ததன் திரிபு எனும் திறத்தால்.

xvi) ஒன்பது என்னும் எண்ணின் இறுதி, அளவும் நிறையுங் குறித்த சொற்கள் வருமொழியாய் வரின், தன்வடிவில் எவ்விதத் திரிபும் இன்றிச் சாரியை இன் பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ஒன்பதின் கலம், ஒன்பதின் சாடி, ஒன்பதின் தூதை,
ஒன்பதின் பாளை; ஒன்பதின் நாழி, ஒன்பதின் மண்டை;
ஒன்பதின் வட்டி; ஒன்பதினகல், ஒன்பதினுழக்கு;
ஒன்பதின் கழஞ்சு, ஒன்பதின் தொடி, ஒன்பதின் பலம்.

**“ஒன்பான்இறுதி உருவுநிலை திரியா
தின்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மொழிக்கே.”**

- நூற்பா - 459.

ஒன்பதிற்றகல் என்புழி இரட்டிய நகரமாகக் கொள்க.

ஈ) ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான எண்கள் முன்னர் நூறு என்ற எண் வந்து புணரின், மேல் பத்து என்ற எண் வந்து புணர்ந்த இயல்பினையே எய்தி முடியும். அஃதாவது, i. ஆறு அல்லாத குற்றியலுகரம் ஒற்றொடுங் கெட்டு (நூற்பா-434), ii. முதலீரெண்ணின் ஒற்று ரகரமாய் உகரம் பெற்று (நூற்பா-439), iii. இடைநிலை ரகரம் இரண்டன்கண் கெட்டு (நூற்பா-440), iv. மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி (நூற்பா-441) முடிவதாம்.

எ-கா: ஒருநூறு, இருநூறு, அறுநூறு, எண்ணூறு.

“நூறுமுன் வரினுங் கூறிய இயல்பே.” - நூற்பா - 460.

இவை மாட்டேற்றான் முடிந்தன. முடியாதன கீழே கூறுமாறு முடிவ.

1) நூறு என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணர, நிலைமொழி மூன்றன்கண் நின்ற எனகர ஒற்று நகர ஒற்றாகத் திரியும்.

எ-கா: முந்நூறு.

“மூன்றன் ஒற்றே நகாரம் ஆகும்.” - நூற்பா - 461.

2) நூறு என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணர, நிலைமொழி நான்கு, ஐந்து ஆகிய எண்கண் முறையே நின்ற எனகர, நகர ஒற்றுக்கள் தம் நிலை திரியாது முடியும்..

எ-கா: நான்கு + நூறு → நான் + நூறு → நானூறு;

ஐந்து + நூறு → ஐந் + நூறு → ஐந்நூறு.

“நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய் திரியா.” - நூற்பா - 462.

‘மெய்’ என்றதனானே, நானூறு என்புழி வருமொழி நகரம் ‘லன வென வரும்’ (நூற்பா - 150) என்பதனான் எனகர ஒற்றாகி, நிலைமொழி ஒற்றுக் கெட்டுப் புணர்ச்சி பெறும். இன்னும் அதனானே, ஒற்றுக் கெட ஐநூறு எனவும் வரும்.

3) ஒன்பது என்னுஞ் சொல் முன்னர் நூறு வருமொழியாய் வந்து புணரின், மேல் பத்து என்பதோடு புணர்ந்ததைப்போல (குற்றியலுகரப் புணரியல் - 445.), ஒகரத்தின் மேல் தகர ஒற்று மிகும். எனகர ஒற்று, ளகர ஒற்றாக இரட்டும். நிலைமொழி குற்றியலுகரமும் அஃதேறிய மெய்யும் முன்னர் கூறிய மாட்டேற்றால் (குற்றியலுகரப் புணரியல் - 438) கெடப் பகரக் கேடுங் கொள்க. வருமொழி நூறு எண்ணின் நகர மெய் கெட, அதன் மேல் ஏறி வந்த ஊகாரம் ஆகாரம் ஆம். அவ்விடை ஓர் இகரமும் ரகாரமும் வரும். ஈறாகிய குற்றியலுகரமும் அஃது ஏறி நின்ற நகர ஒற்றுங் கெட, அவ்விடத்து மகரம் ஒற்றாய் வந்து முடியும்.

எ-கா: ஒன்பது + நூறு → ஒன்+பது + நூறு →

த் + ஒ + ள்ள் + ஊ + று →

தொள்ள் + ஆ + இ + ர + ம் → தொள்ளாயிரம்.

“ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே

முந்தை யொற்றே ளகாரம் இரட்டும்

நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட

ஊஆ வாகும் இயற்கைத் தென்ப

ஆயிடை வருதல் இகார ரகாரம்

ஈறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.”

- நூற்பா - 463.

‘மெய்’ என்றதனான், நிலைமொழிக்கண் பகரங் கெட்டது.

உ) ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான எண்கள் முன்னர் ஆயிரம் என்ற எண் வந்து புணரின் :

1) 'ஆயிரம்' என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், நிலைமொழியாய் நிற்கும் 'ஒன்று, இரண்டு' என்ற முதல் இரண்டு எண்கள், 'ஒரு, இரு' எனத் தாம் முன்பு பெற்று நின்ற உகரம் கெட்டுப் புணர்ந்து முடிவ.

எ-கா: ஒரு + ஆயிரம் → ஒர் + ஆயிரம் → ஓராயிரம்; இராயிரம்.

**“ஆயிரக் கிளவி வருஉங் காலை
முதலீ ரெண்ணின் உகரங் கெடுமே.”** - நூற்பா - 464.

இம்முதல் இரு எண்களின் முதல் எழுத்துகளாம் 'ஒ, இ' ஆகிய நீண்டு முடியினும் குற்றம் இல்லை.

எ-கா: ஓராயிரம், ஈராயிரம்.

“முதனிலை நீடினும் மான மில்லை.”
- நூற்பா - 465.

இஃது மேல் எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி கூறியதாம்.

2) 'ஆயிரம்' என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், 'மூன்று' என்ற எண்ணின் னகர ஒற்று, வகர ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: மூன்று+ஆயிரம் → முவ்+ஆயிரம் → முவ்வாயிரம்.

“மூன்றன் ஒற்றே வகாரம் ஆகும்.” - நூற்பா - 466.

மேல், 'முதனிலை' (நூற்பா - 465) என்றதனான், முதனிலை நீட்டி, வகர ஒற்றுக் கெடுத்து மூவாயிரம் எனவும் கொள்க.

3) 'ஆயிரம்' என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், 'நான்கு' என்ற எண்ணின் னகர ஒற்று, லகர ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: நான்கு+ஆயிரம் → நால்+ஆயிரம் → நாலாயிரம்.

“நான்கன் ஒற்றே லகாரம் ஆகும்.” - நூற்பா - 467.

4) 'ஆயிரம்' என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், 'ஐந்து' என்ற எண்ணின்கண் நின்ற நகர ஒற்று, யகர ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும்.

எ-கா: ஐந்து+ஆயிரம் → ஐய்+ஆயிரம் → ஐயாயிரம்.

“ஐந்தன் ஒற்றே யகாரம் ஆகும்.” - நூற்பா - 468.

5) 'ஆயிரம்' என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், 'ஆறு' என்ற எண்ணின்கண் ஈற்று நின்ற குற்றியலுகரம் தான் ஊர்ந்து வந்த றகர மெய் நிற்கத் தான் கெட்டு முடியும்.

எ-கா: ஆறு + ஆயிரம் → அறு + ஆயிரம் → அற் + ஆயிரம் → அறாயிரம் .

**“ஆறன் மருங்கின் குற்றிய லுகரம்
ஈறுமெய் ஒழியக் கெடுதல் வேண்டும்.”**

- நூற்பா - 469.

முன்னர், 'நெடுமுதல் குறுகும்' (நூற்பா -441) என்றவழி, 'அறு'வெனக் குற்றியலுகரம் திரிந்து முற்றியலுகரமாய் நின்றதற்கே ஈறு மெய்யொழியுமென இங்குக் கேடு விதிக்கப்பட்டது. எனவே, குற்றியலுகரமாய் நிற்பின் கெடாது 'ஆறாயிரம்' என வரும்.

6) 'ஆயிரம்' என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், 'எட்டு' என்ற எண்ணின் டகர ஒற்று, ணகர ஒற்றாய்த் திரிந்து (நூற்பா - 444) புணரும்.

எ-கா: எட்டு + ஆயிரம் → எண் + ஆயிரம் → எண்ணாயிரம்.

7) 'ஆயிரம்' என்ற எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், 'ஒன்பது' என்ற எண்ணின் ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் தன் வடிவு நிலை கெடாது நின்று, 'இன்' சாரியை பெற்றுப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ஒன்பது + ஆயிரம் → ஒன்பது + இன் + ஆயிரம் → ஒன்பதினாயிரம்.

**“ஒன்பான் இறுதி உருவுநிலை திரியா
தீன்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.”**

- நூற்பா - 470.

'உருவு' என்றும் 'நிலை' என்றும் 'சாரியை மரபு' என்றுங் கூறிய மிகையால், ஆயிரம் அல்லாத பிற எண்ணின்கண்ணும் பொருட் பெயரிடத்தும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும். இன்னும் இவ்விலேசானே, ஒற்றிரட்டலுங் கொள்க.

எ-கா: ஒன்பதிற்றுக் கோடி, ஒன்பதிற்பொன்பது,
ஒன்பதிற்றுத் தடக்கை, ஒன்பதிற்பெழுத்து.

'அளவாகு மொழிமுதல்' (நூற்பா - 122) என்பதனுள், 'நிலைஇய' என்றதனான் னகரம் றகரமாதல் கொள்க.

ஊ) ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான எண்கள் முன்னர் நூறாயிரம் என்ற அடையடுத்த எண் வருமொழியாய் வந்து புணரின், ஒன்றென்னும் முதனிலைக் கிளவி, மேலே ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான எண்கள் முன்னர் நூறு என்னும் எண் வந்து புணர்ந்து இயல்பினதாய்த் (நூற்பா - 460, 437 முதல் 445) திரிபு எய்திப் புணர்ந்து முடியும்; வழிநிலைக் கிளவிகளாகிய இரண்டு முதலான எண்கள் திரிபு எய்தியும் எய்தாது இயல்பாயும் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: ஒரு நூறாயிரம்; இரு நூறாயிரம், இரண்டு நூறாயிரம்; முந்நூறாயிரம், மூன்று நூறாயிரம்; நானூறாயிரம், நான்கு நூறாயிரம்; ஐந்நூறாயிரம், ஐந்து நூறாயிரம்; அறு நூறாயிரம், ஆறு நூறாயிரம்; எண்ணூறாயிரம், எட்டு நூறாயிரம்.

“நூறா யிரமுன் வருஉங் காலை

நூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.”

- நூற்பா - 471.

இங்குத் திரிபு எய்தினவற்றிற்குக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, முதல் இரண்டு எண்களின் ஒற்றை ரகரமாக்கி, உகரம் வருவித்து, இரண்டின் ரகரத்தைக் கெடுத்து, மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுக்கி, மூன்றன் ஒற்றை நகரமாக்கி, நான்கும் ஐந்தும் மெய் திரியாதாக்கி, எட்டன் ஒற்றை ணகரமாக்கி, இன்னும் இலேசுகளாற் கொண்ட செய்கைகளில் வேண்டுவனவுங் கொணர்ந்து முடிக்க.

‘நிலை’ என்றதனான், இயல்பாய்ப் புணரும் முடிபின்கண் மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகாமையும் திரிபு எய்தியவழி நானூறாயிரம் என்பதில் வருமொழி நகரக் கேடுங் கொள்க.

‘முன்’ என்றதனான், ‘இன்’ சாரியை பெற்று ஒன்பதினூறாயிரம் எனவுமாம்.

எ) நூறு என்ற எண்ணின் முன்னர் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான எண்கள் வந்து புணரின், நூறு எண்ணின் ஈறாகிய குற்றியலுகரமும் அவ்வுகரம் ஏறி நின்ற மெய்யுங் கெடாது நிற்க, அங்கு அம்மெய்யின் இன ஒற்று மிக்குப் புணர்ந்து முடியும்.

எ-கா: நூற்றொன்று, நூற்றிரண்டு, நூற்றுமூன்று, நூற்றுநான்கு, நூற்றைந்து, நூற்றாறு, நூற்றேழு, நூற்றெட்டு, நூற்றொன்பது.

“நூறென் கிளவி ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு

ஈறுசினை யொழிய இனவொற்று மிகுமே.”

- நூற்பா - 472.

‘ஈறுசினை’ என்று ஒதிய மிகையான், நூறு என்பதோடு பிற எண்களும் பிற பொருட்பெயரும் இவ்விதியும் பிற விதியும் பெற்று முடியுமாறு கொள்க.

எ-கா: நூற்றுக்கோடி, நூற்றுப்பத்து, நூற்றுத் தொண்ணூறு,
நூற்றுக்குறை, நூற்றடுக்கு.

1) நூறு என்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பான்களால் ஊர்ந்து வரப்பட்ட பத்தினோடு புணருமிடத்தும் மேல் இயல்பிற்றாய் இன ஒற்று மிக்கு முடியும்.

எ-கா: நூற்றொருபஃது, நூற்றிருபஃது, நூற்று முப்பஃது,
நூற்றுநாற்பஃது, நூற்றைம்பஃது, நூற்றறுபஃது,
நூற்றெழுபஃது, நூற்றெண்பஃது.

“அவையூர் பத்தினும் அத்தொழிற் றாகும்.”

- நூற்பா - 473.

‘ஆகும்’ என்றதனான், நிலைமொழி அடையடுத்து வரினும் இம்முடிபு பொருந்தும்.

எ-கா: ஒரு நூற்றொருபஃது.

2) அந்நூறு என்பதோடு அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் மேற்கூறிய இயல்பில் திரியாது இன ஒற்று மிக்கு முடியும். இன ஒற்று மிக்கு வன்றொடர் குற்றியலுகர மொழியாய் (நூற்பா-412) அமைந்தமையால், வருமொழி வல்லெழுத்து மிகும் என்று முன்னர் விதித்த தன்மையதாம் இப்புணர்ச்சி.

எ-கா: நூற்றுக்கலம், நூற்றுச்சாடி, நூற்றுத்தூதை, நூற்றுப்பானை,
நூற்றுநாழி, நூற்றுமண்டை, நூற்றுவட்டி, நூற்றகல்,
நூற்றுழக்கு; நூற்றுக்கழஞ்சு, நூற்றுத்தொடி, நூற்றுப்பலம்.

**“அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியாது
குற்றிய லுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையும்
முற்கிளந் தன்ன என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 474.

‘திரியாது’ என்றதனான், நூறு என்பது அடையடுத்த வழியும் இது பொருந்தும்.

எ-கா: ஒருநூற்றுக்கலம், இருநூற்றுக்கலம்.

ஒ) ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகப் பத்து என்ற எண்ணோடு புணர்ந்து வரும் சொற்கள், ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையான சொற்களோடு புணரும்வழி முன்னர் வருமென்ற ஆய்தம் கெட, அவ்விடத்து இடையே இன ஒற்றாகிய தகரம் மிக்கு முடியும்.

எ-கா: ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்று; ஒருபத்திரண்டு, இருபத்திரண்டு; ஒருபத்துமூன்று, இருபத்துமூன்று.

**“ஒன்றுமுதலாகிய பத்தூர் கிளவி
ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே
நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும்.”**

- நூற்பா - 475.

1) மேல் அவ்வடை அடுத்த பத்தினொடு (ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகப் பத்து என்ற எண்ணோடு புணர்ந்து வரும் சொற்கள்) முன்னர், ‘ஆயிரம்’ என்ற எண் எதிர் வந்து புணரின், இடையே ‘இன்’ சாரியை வந்து பொருந்தும்; ஆய்தம் கெட, முன்னர் மிகும் என்ற இன ஒற்று மிகுதல் இங்கு இல்லை.

எ-கா: ஒருபதினாயிரம், இருபதினாயிரம்.

**“ஆயிரம் வரினே இன்னென் சாரியை
ஆவயின் ஒற்றிடை மிகுதல் இல்லை.”**

- நூற்பா - 476.

2) ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகப் பத்து என்ற எண்ணோடு புணர்ந்து வரும் சொற்கள் முன்னர், அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் வந்து புணரும் வழியும் மேல் ஆயிரத்தோடு முடிந்த இயல்பில் திரிதல் இன்றி இன் சாரியை பெற்று முடியும்.

எ-கா: ஒருபதின் கலம், இருபதின் கலம்; ஒருபதின் சாடி,
இருபதின் சாடி; ஒருபதின் தூதை, இருபதின் தூதை; ஒருபதின்
பாளை, இருபதின் பாளை; ஒருபதின் நாழி;
இருபதின் மண்டை; ஒருபதின் வட்டி; இருபதினகல்;
ஒருபதினுழக்கு; ஒருபதின் கழஞ்சு, இருபதின் தொடி,
ஒருபதின் பலம்.

“அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா.”

- நூற்பா - 477.

‘திரியா’ என்றதனான், ஒருபதிற்றுக்கலம், இருபதிற்றுக்கலம் என்னும் முடிபிற்கு இன்னின்னகரம் இரட்டித்து நகரமாகலும் உகரமும் வல்லெழுத்துக் கொள்ளலும் கொள்க. ஒருபதினாழி என்னும் முடிபிற்கு வருமொழி நகரம் திரிந்தவழி நகரக் கேடுங் கொள்க.

ஓ) முதல் நிலை எண்ணாகிய ஒன்று என்ற எண்ணின் முன்னர்க் 'க, ச, த, ப' வல்லெழுத்துக்களையும் 'ஞ, ந, ம' மெல்லெழுத்துக்களையும் 'ய, வ' இடையெழுத்துக்களையும் வருமொழி முதலாக உடைய பொருட்பெயர்கள் வந்து புணரின், முன்பு எய்திய (நூற்பா - 471) முடிபு நிலையாம் திரிபு எய்தி முடியும்.

எனவே, வழிநிலை எண்களாகிய இரண்டு முதல் ஒன்பான் எண்கள் வந்து புணரின், முதனிலை முடிபாகிய திரிபு எய்தியும் எய்தாது இயல்பாயும் முடியும்.

எ-கா: ஒருகல், ஒருசுனை, ஒருதொடி, ஒருபறை, ஒருஞாண், ஒருநாண், ஒருமணி, ஒருயாழ், ஒருவட்டு.

இருகல், இரண்டுகல்; முச்சுனை, மூன்றுசுனை; நாற்றொடி, நான்குதொடி; ஐம்பறை, ஐந்துபறை; அறுஞாண், ஆறுஞாண்; எண்ணாண், எட்டுநாண்; ஒன்பது வட்டி.

**“முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்
ஞநமத் தோன்றினும் யவவந் தியையினும்
முதனிலை இயற்கை என்மனார் புலவர்.”**

- நூற்பா - 478.

முக்கால், முச்சுனை, முஞ்ஞாண், முந்நூல், மும்மணி, முவ்யாழ், முவ்வட்டு - இவற்றிற்கு நெடுமுதல் குறுக்கி, 'மூன்றன் ஒற்றே வந்த தொக்கும்' (நூற்பா - 447) என்பதனான் கொள்க.

முன்னர், எண்ணுப் பெயரும் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் வருவழிக் கூறிய திரிபுகளில், பொருட்பெயர்க்கும் ஏற்பன தந்து முடித்து, எல்லாவற்றிற்கும் 'நிலை' என்றதனான் ஒற்றுத் திரித்து முடிக்க. அவை மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் 'ஞ'கரம் வரும்வழி ஞகர ஒற்றாதலும் மூன்றற்கு யகரம் வரும்வழி வகரம் ஒற்றாதலும் ஆகும்.

ஓள) உயிரை முதலெழுத்தாயும் யா முதல் எழுத்தாயும் உடைய பொருட்பெயர்கள் வந்து புணரின், நிலைமொழியாகிய ஒன்று என்ற எண்ணின் திரிபாகிய ஒரு என்னும் முதனிலை எண்ணின்கண் ஓகரம் ஓகாரம் ஆகத் திரிய, ரகரத்து உகரம் முற்றுங் கெட்டுப் புணரும்.

எ-கா: ஒரு + அடை = ஓர் + அடை = ஓரடை; ஓராடை, ஓரிலை, ஓர்சல், ஒருரல், ஓருர், ஓரெருது, ஓரேணி, ஓரையம், ஓரொழுங்கு, ஓரோடை, ஓரொளவியம்;
ஓர் யாழ், ஓர்யானை.

**“அதனிலை உயிர்க்கும் யாவரு காலை
முதனிலை ஓகரம் ஓவா கும்மே
ரகரத் துகரம் துவரக் கெடுமே.”**

- நூற்பா - 479.

‘அதனிலை’ என்றதனால், முதலெழுத்து நீளாது நின்று, உகரங் கெட, ‘ஓரடை, ஓராடை, ஓர் யாழ்’ என வருமுடிபும் உண்டு.

1) வழிநிலை எண்களாகிய இரண்டு முதல் ஒன்பான் எண்கள், உயிர் முதலான வருமொழிப் பெயர்களோடு புணரின், முன்னர்க் கூறிய திரிபு எய்தியும் எய்தாது இயல்பாயும் இரு வகையினும் முடியும்.

எ-கா: இருவடை, இருவாடை; இரண்டடை, இரண்டாடை;
முவ்வடி, மூன்றடி; நாலடி, நான்கடி; ஐயடி, ஐந்தடி,
அறுவடி, ஆறடி; எண்ணடி, எட்டடி; ஒன்பதடி.

2) ‘துவர’ என்றதனால் செய்யுட்கண், இரண்டு என்னும் எண்ணின் இகரத்தை நீட்டி, ரகரத்துள் உகரத்தைக் கெடுத்து, ‘ஈரசை, ஈராடை’ எனவும் மூன்று என்ற எண்ணின் னகர ஒற்றைக் கெடுத்து, ‘மூவசை, மூயானை’ என வேறுபட முடிவதும் உண்டு.

ஃ) இரண்டு முதல் ஒன்பது என்னும் எண்கள் ஈறாக நின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர், வழக்கில் அளவைக் குறிப்பதற்கு உரிய ‘மா’ என்னும் சொல் வருமொழியாய் வரின், முன்னர்ப் புணர்ச்சி விதி கூறப்பெற்ற ‘மண்டை’ என்னும் அளவுப் பெயரோடு (நூற்பா - 446) ஒத்துத் திரிந்து முடிதலும் உண்டு; திரிதல் இன்றி இயல்பாய்ப் புணர்ந்து முடிதலும் உண்டு.

எ-கா: இருமா, மும்மா, நான்மா, ஐம்மா, அறுமா, எண்மா,
ஒன்பதின்மா எனத் திரிந்து வந்தன..

இரண்டுமா, மூன்றுமா, நான்குமா, ஐந்துமா, ஆறுமா,
எட்டுமா, ஒன்பதுமா எனத் திரிபின்றி இயல்பாய்ப்
புணர்ந்து வந்தன.

**“இரண்டுமுதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர்
வழங்கியல் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர அளபொடு நிகரலும் உரித்தே.”**

- நூற்பா - 480.

‘இரண்டுமுதல் ஒன்பான்’ என்று எடுத்தோதலான், ஒன்றற்கு ‘ஓருமா’ என்னும் முடிபே அன்றி, ஒன்றுமா என்னும் முடிபு இல்லையாயிற்று.

புள்ளி மயங்கியலில், 'ஏழ்' என்னும் எண்ணிற்கு 'அளவும் நிறையும்' (நூற்பா - 390) என்பதனான், நெடுமுதல் குறுகி உகரம் வந்து புணரும் என்றதனால் 'எழுமா' எனக் கொள்க. ஏழ்மா எனல் வழக்கில் இல்லை.

'வழங்கியல் மா' என்றது, விலங்கு மாவை நீக்குதற்கு.

அஅ) வேற்றுமை குறித்த பொருட்புணர்ச்சிக்கண், 'ல. ன' என்ற புள்ளி ஈற்றுச் சொல் முன்னர், 'உம், கெழு' என்ற சாரியை உளப்படப் பிற சாரியை செய்யுட் சொற்களைத் தொடர்ந்து செல்லுமிடத்து மெய்ம்மை பெற நிலைபெற்று முடியும்.

எ-கா: "வானவரி வில்லுந் திங்களும்,
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே."

"மாநிதிக் கிழவனும் போன்ம்."

"கான்கெழு நாடு."

**"லனவென வருஉம் புள்ளி இறுதிமுன்
உம்முங் கெழுவும் உளப்படப் பிறவும்
அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுள் தொடர்வயின் மெய்பெற நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னான."**

- நூற்பா - 481.

'மொழியிடைத் தோன்றி' என்ற மிகையால், இச்சாரியை பிற ஈற்றுச் சொல் முன்னர் வருவனவுங் கொள்க.

எ-கா: துறைகெழு மாந்தை, வளங்கெழு திருநகர்.

'அன்ன மரபின்' என்றதனால், சாரியை காரணமாக 1. வல்லெழுத்துப் பெறுதலும் 2. அது காரணமாக நிலைமொழி ஈறு திரிதலும் 3. சாரியையது உகரக் கேடும் 4. எகர நீட்சியுங் கொள்க.

எ-கா: பூக்கேழூரன், வளங்கேழ் திருநகர்.

'மெய்பெற' என்றதனால், இச்சாரியைப் பேற்றின்கண் ஈற்று வல்லெழுத்தை வீழ்க்க.

புறநடை :

மேலே கூறப்பட்டவை அல்லாத சொற்கள் செய்யுட்கண் திரிந்து வேறுபட வருவனவும் வழக்கின்கண் மருவொடு திரிந்து வேறுபட வருவனவும் முன்னர் மேலே விதிக்கப்பெற்ற இலக்கண முடிபு

இயல்பின் மாறுபட்டுத் தோன்றின், அவற்றைத் தம் மேம்பட்ட அறிவின் ஆராய்ச்சியின் பயனாய் அவை வழங்குமிடத்து அவற்றின் முடிபு வேறுபாடுகளை அறிந்து மேற்கொள்க.

“கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.”

- நூற்பா - 483.

அருஞ்சொற்பொருள்:

1. முயிறு - ஒரு எறும்பு வகை.
2. நாகு - கன்று.
3. ஞாற்சி - தொங்குகை.
4. தெள்கு - தெள்ளுப் பூச்சி.
5. தவல் - கேடு, குற்றம்

குற்றியலுகரப் புணரியல் முடிவுகள்:

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
நெடிற்றொடர் குற்றியல் உகரம்	வல்லினம். பிற கணங்கள் மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் அனைத்தும்	வேற்றுமை " அல்வழி	குற்றியலுகர இனவெழுத்து மிக, வரு வல்லெழுத்து மிகும். காடு+கோழி-காட்டுக்கோழி, ஆற்றுப்பாலம். இனவெழுத்து மிகாத சொற்களும் உள. அவை இயல்பாகப் புணர்வ. காது தோடு, காசு கடை. இனவெழுத்து மிகுவனவும் மிகாதனவும் இயல்பாய்ப் புணர்வ. காட்டுமரம், காசுநகை, காதணி. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. காடு பெரிது, நாடு நன்று, காது வறிது, காசு அரிது.
உயிர்த்தொடர் குற்றியல் உகரம்	வல்லினம். பிற கணங்கள் மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் அனைத்தும்	வேற்றுமை " அல்வழி	குற்றியலுகர இனவெழுத்து மிக, வரு வல்லெழுத்து மிகும். வயிறு+பசி- வயிற்றுப்பசி, குருட்டுக்கோழி. இனவெழுத்து மிகாத சொற்களும் உள. அவை இயல்பாகப் புணர்வ. வரகு கதிர், அரசு பேருந்து. இனவெழுத்து மிகுவனவும் மிகாதனவும் இயல்பாய்ப் புணர்வ. வயிற்று வலி, குடகு மலை, மதகு வழி, இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. கரடு கடிது, மிளகு நன்று, பரிசு அருமை.

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
இடைத்தொடர் குற்றியல் உகரம்	வல்லினம். பிற கணங்கள் மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் அனைத்தும்	வேற்றுமை " அல்வழி	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. தெள்கு கால், தெள்கு தலை. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. தெள்கு நடை, தெள்கணி. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. தெள்கு பெரிது, தெள்கு மெலிது, தெள்கு வலிது, தெள்கரிது.
ஆய்தத்தொடர் குற்றியல் உகரம்	வல்லினம். பிற கணங்கள் மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் அனைத்தும்	வேற்றுமை " அல்வழி	இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. எஃகு கடுமை, எஃகு பெருமை. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. எஃகு மீட்சி, எஃகு வலிமை, எஃகு ஆடை.. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. எஃகு மீட்சி, எஃகு வலிமை, எஃகு ஆடை..
வன்றொடர் குற்றியல் உகரம்	வல்லினம். பிற கணங்கள் வல்லினம் பிற	வேற்றுமை " அல்வழி "	வரு வல்லெழுத்து மிகும். கொக்குக்கால், அச்சுப்பதிப்பு, முட்டுக் கட்டை, கூத்துப் பாட்டு, தோப்புக் காய், நேற்றுப் பொழுது. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. கொக்கு மீட்சி, தோப்பு வழி, பார்ப்பழகு. வரு வல்லெழுத்து மிகும். கொக்குக்கடிது, அச்சுப் பெரிது, முட்டுச் சிறிது, கூத்துத் தீது. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. பாட்டு நன்று, கூற்று வலிது, கொக்கழகு.

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
மென்றொடர் குற்றியல் உகரம்	வல்லினம். பிற கணங்கள் மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் அனைத்தும்	வேற்றுமை ” அல்வழி	வல்லினம் மிக்கு முடியும் குரங்குக்கால். மேலும், குற்றியலுகரச் சொல்லின் கண் நின்ற மெல்லொற்று, அதற்கு இனமான கிளை வல்லொற்றாகத் திரிந்தும் முடியும். குரக்குக் கால், எட்குக் குட்டி, எற்புக் காடு. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. குரங்கு நடை, குரங்கு வால், குரங்கணி. இயல்பாய்ப் புணர்ந்து வருவ.. குரங்கு கொடிது, குரங்கு நன்று, குறங்கு வறிது, குரங்கு அரிது.
குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்	மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ”	வேற்றுமை ”	அம் சாரியை பெறும். தேக்கங்கோடு, தேக்கமரம், தேக்கம்வீடு, தேக்கமிலை. கமுகங்காய், தெங்கங்காய், சீழ்கம்புல், கம்பம்புல், பயற்றங்காய். மென்றொடர் குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயருள் சில மெல்லொற்று வலியாது இயல்பாய்ப் புணர்ந்தும் வருவ. புன்கங்கோடு, குருந்தங்கோடு. வலித்து வருவன: வேப்பங் கோடு, கடப்பமரம், ஈச்சமிலை.

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
<p>யாது, அஃது, இஃது, உஃது.</p> <p>அஃது, இஃது, உஃது.</p>	<p>வல்லினம்.</p> <p>உயிர்</p>	<p>வேற்றுமை</p> <p>இருவழியும்</p>	<p>உருபு புணர்ச்சி ஒத்து அன் சாரியை பெற, ஆய்தம் கெடும். யாதன்கோடு, அதன் கோடு, இதன்கோடு, உதன்கோடு.</p> <p>ஆய்தம் கெடாது நிலைத்துப் புணரும். அஃதிலை, இஃதுடை, உஃதுரல்; அஃதடைவு, இஃதொட்டம், உஃதடைவு.</p>
<p>ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு, யாங்கு.</p> <p>அங்கு, இங்கு, உங்கு, யாங்கு.</p>	<p>வல்லினம்</p> <p>”</p>	<p>வேற்றுமை</p> <p>”</p>	<p>வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். ஆங்குப் போனான், ஈங்குக் கொண்டான், ஊங்குச் சென்றான், யாங்குப் போயினான்.</p> <p>வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். அங்குப் போனான், இங்குக் கொண்டான், உங்குச் சென்றான், யாங்குப் போயினான்.</p>
<p>பத்து</p> <p>பத்து</p> <p>பத்து</p>	<p>ஒன்று, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு..</p> <p>இரண்டு.</p> <p>ஆயிரம்.</p>	<p>எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்</p> <p>எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்</p> <p>எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்</p>	<p>குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, இன் சாரியை வரும். பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு.</p> <p>குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, நின்ற தகர ஒற்றுக் கெட்டு அவ்விடத்து னகர ஒற்று இரட்டித்து வரும். பன்னிரண்டு.</p> <p>குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, இன் சாரியை வரும். பதினாயிரம்</p>

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
பத்து	நிறைப்பெயர் அளவுப்பெயர்	எண்பெயர் முன்னர் நிறைப்பெயர், அளவுப்பெயர்	குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, இன் சாரியை வரும். பதின்முகஞ்சு, பதின்மலம், பதின்நாழி, பதின்மண்டை, பதின்வட்டி, பதிற்றகல்.
ஒன்று	பத்து	எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்,	பத்தின் தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஆய்தம் வரும். ஒன்றின் குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, னகர ஒற்று ரகரமாகத் திரிய உகரம் வந்து பொருந்தும். ஒருபஃது.
இரண்டு	பத்து	எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்,	பத்தின் தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஆய்தம் வரும். இரண்டின் குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, ணகர ஒற்று ரகரமாகத் திரிய உகரம் வந்து பொருந்தும். இடையிரு ரகரமும் கெடும். இருபஃது.
மூன்று	பத்து	எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்,	பத்தின் தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஆய்தம் வரும். மூன்றன் குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, நெடுமுதல் குறுகும். னகர ஒற்றுப் பகர ஒற்றாக முடியும். முப்பஃது.
நான்கு	பத்து	எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்,	பத்தின் தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஆய்தம் வரும். நான்கின் குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, னகர ஒற்று றகரமாகத் திரியும். நாற்பஃது.
ஐந்து	பத்து	எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்,	பத்தின் தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஆய்தம் வரும். ஐந்தின் குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, நகர ஒற்று மகரமாகத் திரியும். ஐம்பஃது.

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
ஆறு	பத்து	எண்பெயர் முன்னர் எண்பெயர்	பத்தின் தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஆய்தம் வரும். ஆறன் நெடு முதல் குறுகும். அறுபஃது..
எட்டு	பத்து	”	பத்தின் தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஆய்தம் வரும். எட்டின் குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, டகர ஒற்று ணகரம் ஆகும். எண்பஃது.
ஒன்று, இரண்டு	உயிர்	எண்பெயர் முன்னர் உயிர் முதன்மொழி	ஒரு, இரு என முடிந்த இவ்விரு எண்கள் முன்னர் உயிர் முதலாம் வருமொழி வரின், நிலைமொழி உகரங் கெட முதலெழுத்து நீளும். ஓரகல், ஈரகல், ஈருழக்கு.
மூன்று	உயிர்	”	குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, நெடுமுதல் குறுகும். னகர ஒற்றுப் வகர ஒற்றாகத் திரியும். முவ்வகல். உழக்கு எனுஞ் சொற்கு, நெடுமுதல் குறுகாது எனகர ஒற்றுக் கெட்டு வருதலும் வழக்கு. மூவுழக்கு..
நான்கு	உயிர்	”	குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, எனகர ஒற்றுப் லகர ஒற்றாகத் திரியும். நாலகல். நாலுழக்கு..
ஐந்து	உயிர்	”	குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, நகர ஒற்றும் கெட்டு முடியும். ஐயகல். ஐயுழக்கு..
ஆறு	உயிர்	”	முன்னர்க் குறுகி நின்ற முதலெழுத்து நீண்டு முடியும். ஆறகல், ஆறுழக்கு.

சொல்லீறு	சொன்முதல்	புணர்நிலை	முடிபுகள்
ஒன்பது	உயிர்	எண்பெயர் முன் உயிர் முதன்மொழி	குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெடாது, இன் சாரியை பெறும். ஒன்பதினகல், ஒன்பதினுழக்கு.
ஒன்று முதல் ஒன்பது	நூறு என்ற எண்	எண்பெயர் முன்னர் நூறு	மேல் பத்து என்பதோடு கூடிய இயல்பிற்றாய் முடியும். ஒரு நூறு, இரு நூறு, அறுநூறு, எண்ணூறு.
மூன்று	”	”	மூன்றின் னகரம் நகரம் ஆம். முந்நூறு.
நான்கு, ஐந்து	”	”	தம் ஒற்றுக்கள் நிலை திரியாது முடிவ. நானூறு, ஐந்நூறு.
ஒன்பது	”	”	மேல் கூறியவழி, ஒன்பதின் ஓகரம் மிசைத் தகரவொற்று மிகும். னகர ஒற்று இரண்டு ளகரம் ஆகும். குற்றியலுகரம் மெய்யொடும் பகரமும் கெடும். நூறின் நகர மெய் கெட, ஊ ஆ ஆகும். இடை, ஒரு இகரமும் ரகரமும் வரும். ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட, ஒரு மகரம் ஒற்றாய் வந்து முடியும். தொள்ளாயிரம்.
ஒன்று, இரண்டு.	ஆயிரம்.	எண் பெயர் முன்னர் எண் பெயர்.	முதல் இரண்டு எண்கள் பெற்றிருந்த உகரம் கெடும். ஓராயிரம், இராயிரம். முதல் ஈரெண்ணின் முதல் நின்ற ஓகர, இகரங்கள் நீண்டு முடியினும் குற்றம் இல்லை. ஓராயிரம், ஈராயிரம்.
மூன்று, நான்கு, ஐந்து.	”	”	மூன்றன் ஒற்று வகர ஒற்றாய், நான்கன் ஒற்று லகர ஒற்றாய், ஐந்தன் ஒற்று யகர ஒற்றாய் வந்து முடிவ. மூவாயிரம், நாலாயிரம், ஐயாயிரம்.
ஆறு, ஒன்பது.	”	”	ஆறன் குற்றியலுகரம் கெடும். ஒன்பதின் குற்றியலுகரம் கெடாது இன் சாரியை பெறும். ஆறாயிரம், ஒன்பதினாயிரம்.